

Rổ Rá Cạp Được Thì Cạp Đi

Contents

Rổ Rá Cạp Được Thì Cạp Đi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	30
8. Chương 8	33
9. Chương 9	37
10. Chương 10	41
11. Chương 11: Ngoại Truyện	44

Rổ Rá Cạp Được Thì Cạp Đi

Giới thiệu

Biên tập: LingsanBeta: Sa Thủy + Dạ ThảoSeme cứ tưởng hần quay đầu lại là uke sẽ đứng chờ. Nhưng cuộc đời chẳng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ro-ra-cap-duoc-thi-cap-di>

1. Chương 1

Note: Chương 1 có khá nhiều bad language *đã được censored* bạn đọc tự hiểu ^^

Tìm gần nửa tháng mới tìm được một chỗ vừa ý tại bên kia thành phố, ký tên trên bản hợp đồng thuê nhà xong, Thẩm Nam rốt cục cũng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi như vừa được giải thoát khỏi thứ gì ấy vẫn đè nặng trên vai.

Kỳ thật cậu vẫn cảm thấy mình quá sức là bốc đồng. Từ khi quyết định chia tay đến giờ, cậu vẫn luôn cảm thấy chột dạ bất an vô cớ. Đến giờ thì, cái cảm giác lưỡng lự không thể quyết định nổi bám theo cậu suốt nửa tháng trời giống như giọt nước rơi vào chảo dầu sôi, xèo xèo vài tiếng rồi hóa thành một làn khói mỏng, biến mất không dấu vết.

Buổi tối hôm ấy, Thẩm Nam ngủ rất say. Ngay cả lúc nửa đêm Giang An trở về, bật đèn đi tắm rồi vác cái thân lành lạnh hơi nước chui vào chăn ôm cậu cũng chẳng làm cậu tỉnh nổi.

Sáng sớm hôm sau lúc tỉnh dậy, Thẩm Nam cũng không hỏi Giang An tối qua mấy giờ về, nhanh nhanh chóng chóng làm vệ sinh cá nhân, rồi quay sang nhìn Giang An vẫn còn đang mơ màng màng đứng đánh răng nói: “Hôm nay tan tầm có việc gì không? Về sớm chút, em có việc muốn nói với anh.” Thấy hần gật đầu xong, cậu đi làm luôn.

Kỳ thật, Giang An và Thẩm Nam làm cùng công ty, một là giám đốc, một là nhà thiết kế, nhưng nếu hai người cùng đi làm thì cậu cũng phải chờ ít nhất nửa tiếng nữa, còn phải nhìn hắn vừa quanh đi quẩn lại vừa lăm nhăm trách móc cậu vứt đồ lung tung đồng thời còn phải giấu giếm không cho cậu biết mình đang tìm cái gì – mặc dù đến giờ, Thẩm Nam vẫn cảm thấy, hắn như thế dễ thương chết được.

Sáng, cuối cùng cũng chỉnh sửa xong danh sách khách hàng và một số tài liệu khác cần thiết trong công việc, để lên mặt bàn; chuyển tất cả các tư liệu cá nhân sang ổ cứng di động rồi xóa sạch hết mọi thông tin của mình trong máy tính, password cũng đổi thành password chung của công ty. Mấy đồ dùng cá nhân quan trọng trong phòng làm việc đều đã mang đi hết, không còn gì đặc biệt phải vứt bỏ. Chỉ trong vòng hơn hai tiếng đồng hồ, tất cả đều rất nhẹ nhàng. Từ khi quyết định chia tay, Thẩm Nam không nhận thêm một việc mới nào cả, đối với mấy khách hàng chỉ đích danh yêu cầu cậu, Thẩm Nam cũng lấy lý do gần đây tình trạng của mình không được tốt khéo léo từ chối, cho nên cũng bớt được đi không ít chuyện. Cuối cùng, cậu để đơn từ chức đã viết sẵn từ đời nào đặt trên bàn phím máy tính, vịn mình, cả người thư giãn.

Chiều, xin nghỉ làm về nhà dọn dẹp đồ đạc. Cái nào cần, dễ mang thì mang đi; cái nào không cần hay vướng víu thì vứt luôn; đồ của Giang An với đồ chung của hai người đều để lại. Xóa sạch mọi tư liệu cá nhân trong máy tính ở nhà, hết như với cái máy ở công ty. Dọn dẹp xong rồi, phân loại, cho vào túi, gọi chuyển phát nhanh mang đến nhà mới, kèm thêm cả cái laptop nữa, phí tổng cộng chưa đến ba trăm tệ. Gửi xong nhìn giờ, còn hơn nửa tiếng nữa mới đến giờ tan tầm, viết cái mess gửi cho Giang An nhắc hắn nhớ về sớm.

Phòng ngủ, phòng đọc, phòng bếp, phòng tắm, phòng khách, đi xem xét hết một lượt lần cuối, Thẩm Nam cười mĩa mai: thiếu một người cũng chẳng khác gì.

Năm rưỡi tan tầm, từ công ty đi bộ về nhà mất khoảng nửa tiếng.

Bảy giờ, Thẩm Nam đi nấu mì, thêm một quả trứng ốp la lòng đào.

Bảy rưỡi, rửa bát.

Tám giờ, trời tối mịt, cửa sổ không đóng, ánh đèn nê-ôn và đèn đường xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, Thẩm Nam dựa vào salon nheo mắt nhìn đám vệt sáng đủ mọi màu sắc nhảy múa trên tường và trần nhà.

Chín giờ, Thẩm Nam rút điện thoại ra chơi game mới phát hiện pin còn có hai vạch, nghĩ lại thôi vậy, rúc đầu vào salon nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mười giờ, Thẩm Nam ngáp ngán ngáp dài, dụi dụi mắt, trong đầu nghĩ chẳng có việc gì làm thật khiến người ta dễ buồn ngủ chết đi được.

Mười một giờ, Thẩm Nam đầu dựa vào tay vịn ghế salon, tay ôm gối ôm, ngủ gà ngủ gật.

Thẩm Nam rất có kiên nhẫn, không vội, cũng chẳng giận, chỉ là có chút bất đắc dĩ.

Đây là lần cuối tôi chờ anh.

Hơn một giờ sáng, Thẩm Nam bị tiếng mở cửa làm cho tỉnh giấc, vừa ngồi dậy đã bị ánh đèn sáng chói rọi vào mắt, thoáng chốc, nước mắt chảy ra cay xè.

“Sao vẫn còn chưa ngủ? Cũng không bật đèn lên?” Nhìn cậu như thế, Giang An còn hoảng hơn.

Thẩm Nam dùng tay áo lau nước mắt, bảo hắn lại gần: “Có việc muốn nói với anh.”

Dường như Giang An cũng mệt mỏi, nhúu mày lâu bầu: “Chuyện gì cứ phải hôm nay nói cơ chứ?”. Thế nhưng vẫn ngồi xuống một cái ghế salon đơn khác, thuận tay cởi cái áo vest vắt lên tay ghế.

“Cũng chẳng có gì!”. Thẩm Nam vừa ngáp vừa rút ra một chùm chìa khóa vứt cho hắn: “Em muốn chia tay.”

Phòng khách lặng thinh, thậm chí còn nghe thấy tiếng rè rè phát ra từ bóng đèn huỳnh quang. Thẩm Nam vẫn chưa nhúc nhích mí mắt lên, thiếu chút nữa là lại gục xuống ngủ tiếp.

“Em có ý gì?”.

“Bộp!” Một âm thanh chát chúa vang lên, chùm chìa khóa bị quăng mạnh xuống mặt bàn, trượt trên mặt kính bóng loáng phi thẳng đến đầu bên kia rồi rơi xuống đất. Thẩm Nam rớt cục cựa cũng tỉnh ngủ.

Đôi mắt Giang An mở to nhìn trừng trừng, Thẩm Nam cũng chẳng mở mắt, ho vài tiếng cho cái cổ họng bớt khô, ngồi thẳng dậy, nói: “Nói rõ với anh thôi.” Ôm chặt cái gối ôm trong lồng ngực, tay hơi run rẩy.

Trong phòng khách, tiếng thở của Giang An áp cả tiếng bóng đèn chạy rè rè, nhưng tiếng Thẩm Nam nghe được rõ nhất lại là tiếng tim cậu đập thình thịch. Mắt nhìn chăm chăm vào chùm chìa khóa nằm chổng chơ trên mặt đất, trong lòng niệm như niệm kinh: đừng động tay chân, đừng động chân tay, ngàn lần vạn lần đừng động tay động chân nha

~Giang An hần... nhìn qua thì hào sảng trượng nghĩa, nói chuyện có duyên rất chi là thú vị, làm cho người khác tưởng hần là loại người dễ tính, hay nói giỡn, không nghiêm túc cho lắm, dễ nói chuyện, dễ lại gần. Nhưng Thẩm Nam biết, hần tự phụ, cố chấp, lại hay nổi nóng, giận lên thì chuyện gì cũng làm được, nói chung thì thuộc dạng điên cuồng thêm chút bạo lực. Có lần hai người cãi nhau, hần nói không lại được Thẩm Nam, giận quá hóa rồ, vớ ngay lấy cái ghế bên cạnh bắt đầu đập lấy đập để, không nặng mà cũng chẳng nhẹ, hết cơn giận thì quên sạch sành sanh. Hai ngày sau thấy người cậu đầy vết thâm tím sưng đỏ lại xót hết cả ruột, còn hỏi cậu đi đứng thế nào, ngã ở đâu mà lại bị thương nặng như vậy.

Thở hồng hộc một lúc, Giang An giơ tay xoa xoa mặt, hỏi: “Tại sao? Tự dưng nói chia tay là chia tay! Có ai sớm nắng chiều mưa như vậy đâu!”

Sớm nắng chiều mưa... Thẩm Nam cảm thấy hơi buồn cười. Nhưng mà thấy Giang An chịu ngồi nói lý, cậu cũng thở phào nhẹ nhõm, ôm gối ngồi vào cái ghế salon đơn đối diện hần – vì an toàn của bản thân, phải cách hần xa một chút – cố gắng khiến mình bình tĩnh xuống.

“Em nghĩ anh hần là đã biết lý do tại sao.” Giọng nói không run, tốt!. “Với cái công ty cón con tầm tầm bậc trung như vậy, đầu cần ông chủ ngày nào cũng phải thò mặt đi tiếp khách chứ! Anh không ở nhà ăn cơm tối đã hơn nửa năm rồi!”

“Thẩm Nam, sao em cứ giống như con đàn bà nào thế!”. Giang An giơ chân đạp cái bàn, không có kiên nhẫn cắt ngang lời cậu.

Thẩm Nam nói: “Anh nghe em nói hết đã.” Cậu dùng chân đẩy dịch cái bàn sang một bên, hần dùng sức thêm tí nữa là nó có thể va vào chân cậu rồi.

“Em chẳng trách móc oán hận gì anh, Anh là giám đốc, phải đi tiếp khách thì đi tiếp, phải đi làm quen thì đi làm quen, ai thềm ngăn anh. Đi bar, trêu nam ghẹo nữ, anh bảo áp lực nặng nề anh đi chơi, em có nói gì không? Hơn nửa năm, tôi cũng chỉ nói mỗi ngày hôm nay, anh còn phiền cái gì hả?”. Nói nhanh thì sẽ loạn, bình tĩnh bình tĩnh nào. Thẩm Nam vò vò cái gối ôm, cố gắng nói chậm lại.

“Nói thẳng ra, anh chơi đùa, em không ngại, tốt xấu gì thì ngày nào anh cũng về nhà. Nhưng em không giống anh.” Thẩm Nam thở dài: “Anh là Bi, em là Gay 100%. Được rồi, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là em có tính ‘sạch sẽ’”

Đôi mắt Giang An mở trừng trừng, như chẳng cần chớp mắt, khuôn mặt đỏ bừng, dường như định nói gì nhưng lại chẳng biết phải nói như thế nào.

Thẩm Nam vồ vồ cái gối ôm: “Em không hỏi anh, cũng chẳng buồn hỏi, nhưng đó không có nghĩa là em không biết.”

Từ nhỏ đến lớn, Giang An làm gì cũng xuôi chèo mát mái, Khi còn bé, gia đình có điều kiện, thành tích học tập tốt. Lớn lên, năng lực làm việc cao, nhà xảy ra chuyện xong, khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, cũng có chút thành công. Trong vòng ba năm ngắn ngủi thì đã mua được nhà được xe lại thêm tài khoản tiết kiệm. Người thì đẹp trai, thông minh, biết nói chuyện, hiểu giao tiếp, đi đến đâu cũng có người thích cả. Hần tự đắc, hần kiêu ngạo, nhưng hần có quyền như thế. Hần đã quen được người khác hâm mộ, ngưỡng mộ, đã quen bị người khác vây quanh tầng tầng lớp lớp, đã quen làm vầng trăng sáng giữa một đám sao le lói trên trời. Mà hần cũng thích thế, thích ánh mắt tán thưởng hay ngưỡng mộ của người khác, thích trở thành tâm điểm giữa đám đông, thích cảm giác được người người theo đuổi đằng sau.

Thế nhưng, hần lại chọn Thẩm Nam.

Một Thẩm Nam yên lặng, nhạt nhẽo, thậm chí còn hơi âm trầm.

Cũng chẳng phải Thẩm Nam không thích hẳn, không đánh giá cao hẳn, không ngưỡng mộ hẳn, hay không... yêu hẳn...

Nhưng Thẩm Nam vĩnh viễn sẽ không xoay quanh hẳn, cũng sẽ không dùng mấy từ phù phiếm bay bổng khen ngợi hẳn chuyện gì, thậm chí cậu cũng sẽ không biết dùng “ánh mắt đầy thâm tình” nhìn hẳn, mà ngay cả dùng mấy câu hoa lá dài hơi diễn tả tình yêu tình ái cậu còn thấy nổi gai ốc đầy mình nữa là.

Mà hình như vừa nãy, cậu còn gọi cái sự nghiệp khiến hẳn vênh mặt với đời là “công ty cón con tầm tầm bậc trung” thì phải...

Đôi mắt này giờ vẫn mở to trừng trừng nhìn cậu đột nhiên cụp xuống chăm chú nhìn mũi chân, mặt vẫn đỏ bừng bừng, mồm phụng phịu, thoát nhìn âm ỨC vô cùng: “Không phải... Không giống như em nói đâu...”

“Ừa!”. Thẩm Nam ra hiệu cho hẳn tiếp tục, đồng thời nhìn mặt hẳn, đầu óc thì nghĩ liên thiên tận đầu đầu: Cái vẻ mặt này hiếm thấy à nha. Nhưng mà dễ thương tẹt à, cứ như là em ăn hiếp anh vậy đó...

“Anh có định quyến rũ ai đâu, họ tự sát lại gần đấy chứ. Anh chỉ đi theo họ chơi cho vui mà thôi...”. Giang An lại ngẩng đầu lên nhìn cậu: “Ngay từ đầu anh đã nói với em rồi mà! Rõ ràng em cũng nói không sao hết! Chẳng phải em cũng nói chơi thì chơi đi! Còn bảo anh đừng lái nhả chuyện này với em nữa! Chính bản thân em cũng nói chẳng sao cả! Hiện giờ lại đòi chia tay! M* nó, rốt cục là em có ý gì hả?”

“Tôi đã nói không sao hết, cũng chẳng thích huyền não lung tung. Anh thích chơi thì cứ việc chơi, nhưng cũng đừng đi đến nửa đêm về kể lể với tôi là anh đi với ai, uống rượu với người nào, ngực con nào bự, thằng nào là Gay, đứa nào để ý đến anh chứ. Xin lỗi, tôi không phải là bố anh! Nhưng cái ‘không sao hết’ của tôi không bao gồm cả chuyện anh lên giường cùng với người khác.”

“Anh...”. Giang An đứng phắt dậy, từ trên cao trừng mắt nhìn cậu.

Thẩm Nam cũng đứng lên, không nhanh không chậm nói liền một mạch: “Lúc đầu anh chỉ chơi bời cho vui, không sai. ‘Chỉ đi cuối tuần’ rồi ‘mỗi tuần ba bốn lần’ cho đến ‘bảy ngày liên tiếp, cuối tuần chẳng tha’... tôi không có ý kiến, anh liền đi thẳng đến giường người khác luôn hả? Cảm ơn anh không vác đứa nào về đây, lại còn sáng nào cũng chăm chỉ về nhà. Sau này không cần vất vả như vậy đâu.”

Giang An đột nhiên nổi khùng lên, hét vào mặt cậu: “M* nó, em rõ ràng biết tất cả...”

“Hừ... sao lại không biết?”. Lúc này Thẩm Nam cũng quên phắt lo lắng chuyện hẳn giở đòn chân tay ra, cậu nhếch mép cười: “Từ ba tháng trước, nam nữ OK tuốt, anh nghĩ tôi lười chẳng buồn nói chính là không biết tí gì hả?”.

“Em vẫn biết...”. Cái bàn dài bị đập phẳng ngã sang một bên, tấm kính thủy tinh rơi xuống sàn nhà, mẻ mất một góc, trên mặt đầy vết nứt. Tiếng rơi lớn thế vẫn bị giọng Giang An áp đi: “M* nó, mày cố ý làm thế! Biết không thêm nói! Giả vờ giả vịt rồi lên mặt với tao hả? Nhìn tao như thằng hề thế mày cao hứng lắm phải không? Nhìn mấy tháng chán rồi nên muốn chia tay hả? Mày coi tao là cái gì?”.

Thẩm Nam bị tóm cổ, mưa xuân phun đầy mặt, lỗ tai ù hết cả đi. Cậu chịu không nổi vung nắm tay lên cho hẳn một quả chính diện, lúc này mới thoát. Mới thở ra được một hơi trước mắt đã tối sầm, chân va phải tay ghế salon, đầu đập xuống sàn đánh ‘rầm’ một cái.

“Thẩm Nam, mày coi tao là gì hả?” Mắt Giang An đỏ quạch, hẳn ép cậu nằm bẹp dí trên mặt đất. Nếu không có cái gối ôm ngăn cách, xem chừng cậu muốn thở cũng khó.

“Thế anh coi mình là gì?”. Thẩm Nam nghiêng rặng, thở hồng hộc, trên người chẳng có chỗ nào là không đau cả. “Anh coi tôi là gì?”.

“Đừng cần! Xéo đi! Ngủ với hết nam lại nữ, anh không ghê nhưng tôi thấy tởm! Còn biết tôi lên mặt với anh... đừng bảo anh không biết vì sao! Tôi không nói là vì muốn anh tự mình kiểm điểm lại. Kết quả thì sao? M* nó, cả người anh chỉ còn mỗi cái khúc kia, tìm cái lỗ nào là lại chui vào sao?”.

Tay vừa tự do cậu lập tức bồi thêm một quả đấm nữa, chuẩn xác ngay chỗ vừa nãy, đồng thời lên gối không chút do dự.

“Ááá – !!”

Thừa dịp ai đó còn đang đau hàng lần lộn trên mặt đất, Thẩm Nam lợi dụng cơ hội chạy ra cửa, chuẩn bị vọt đi bất cứ lúc nào.

“F*ck... tao là đàn ông!”. Hỏa bốc quá đầu.

“Tôi là đồng tính.” Đối khá chuẩn xác.

Lại yên lặng một lúc.

“Thẩm Nam, anh thực sự thích em. Bao năm như vậy, anh thực sự chỉ có thích mỗi mình em.” Giang An ngồi bên cạnh cái bàn ngã chổng chơ, hai mắt đỏ bừng, hình như hơi ươn ướt.

Thẩm Nam thở dài: “Em cũng thích anh.”

“Mày nói cái đ** gì!”. Đôi mắt Giang An lại mở to nhìn trừng trừng: “Thích tao, tao chơi bởi bên ngoài mày chẳng thèm để ý! Thích tao, tao uống rượu nửa đêm mới về mày cũng chẳng buồn hỏi han! Thích tao, tao lên giường với thằng khác mày giả vờ như không biết! M* nó, đến phút cuối thì đòi chia tay!”

“Ừ. Tình cảm của tôi trong con mắt anh cũng chỉ là cái đ** gì mà thôi!”. Thẩm Nam dĩ nhiên vẫn còn có tâm tình mà cười, bởi vì nhìn Giang An ngồi trên sàn nhà, trừng mắt nhìn cậu, nước mắt tèm lem trông y hệt một thằng bé đang hờn dỗi.

“Anh thích tôi liền cùng với một đứa nào đó chẳng hề quan biết uống rượu, hôn hít, lăn qua lộn lại trên giường? Cái thích của anh cũng chẳng là cái đ** gì đâu.”

“Đây là do em lên mặt với anh, không cho anh động vào em!”.

“Vì tôi không thích anh hôn con ả nào đó xong lại về hôn tôi. Tôi càng không thích cái cảnh nhìn cái khúc thịt kia của anh lại còn phải nghĩ xem nó vừa chui ra từ miệng đứa nào. Giang An ơi Giang An, anh bao nhiêu tuổi rồi hả? Đừng bảo anh định chơi theo kiểu lăn cầu tuyết chứ”. Vừa nói vừa nghĩ, không chừng đúng thế thật; càng nghĩ càng thấy buồn cười không chịu nổi.

“Chẳng lẽ anh định chơi đến khi nào tôi phát hiện ra thì thôi? Tôi hỏi thì anh sẽ thành thật nhận lỗi kể tuốt tuồn tuột? Không hỏi thì anh cứ việc yên tâm chơi tiếp? Xin lỗi nhé, khiến anh thất vọng rồi!”.

Giang An nhìn cậu, môi mím chặt lại, cái chỗ bị ăn hai quả đấm liên tiếp trên mặt giờ đã sưng vù lên, đỏ bừng, bóng loáng.

“Chìa khóa đây, bao gồm chìa khóa nhà, chìa khóa phòng đọc sách và công ty. Đơn từ chức để trên bàn trong phòng làm việc. Tài liệu công việc đều ở trong máy tính cả. Lúc anh mở công ty, tôi còn giữ khoảng 40% cổ phần trong đó, coi như là phí chia tay đi, bởi thường bốn năm chúng ta sống chung với nhau.”

“Thẩm Nam! Tao không phải là một con ả nào đó!”.

“Tôi cũng không phải.”

Nghĩ đi nghĩ lại, những gì cần nói đều đã nói rồi, chấm dứt thì cũng chấm dứt xong. Sợ Giang An lại làm loạn lên, Thẩm Nam dứt khoát xoay người mở cửa ra khỏi nhà.

“Thẩm Nam!”. Giọng Giang An không lớn, nhưng nghẹn ứ lại: “Anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh.”

Cửa sập ‘rầm’ một phát, cả hành lang tối om.

Lần mò trong bóng tối đi xuống hai tầng lầu, xác định không có người đuổi theo, Thẩm Nam lúc này mới an tâm. Đặt tay lên ngực mới phát hiện mình vẫn còn ôm gối ôm theo liền tiện tay quăng nó ra đằng sau, Thẩm Nam một tay chống nạnh, một tay giơ lên trời, hít một hơi thật sâu:

“Phải có ánh sáng!!”

Mở đèn điều khiển bằng giọng nói của cả tầng lầu bật sáng chói lóa.

Thẩm Nam lết đến thang máy đi xuống lầu, ra ngoài vẫy taxi, trên đường cứ cười ngơ ngẩn.

Tài xế thấy cậu biểu hiện kỳ quái liền hỏi cậu cười gì. Cậu bảo vừa gặp cướp, vút ví cho nó còn mình co giò chạy mất.

Tài xế bảo người không bị sao là tốt rồi, nhưng thế thì cười cái gì. Cậu bảo vì thực ra toàn bộ tiền đều để trong túi cả. Hì hì...

Tài xế vừa cười vừa nguýt cậu.

PS: Đôi này thật không đỡ nổi T'T ...

2. Chương 2

Căn nhà cậu mới thuê không lớn, hai phòng ngủ, một phòng khách, một nhà bếp, một nhà vệ sinh, đã trang trí sơ qua, cơ bản thì điện nước đủ cả. Thẩm Nam cũng chẳng yêu cầu cao, cậu nghĩ thế này cũng là quá tốt rồi. Phòng không có chăn mền, nhưng trời sắp sáng, đêm cũng gần tàn. Nghĩ lại, dù sao cũng không ngủ nổi, đồ đạc hiện giờ còn không nhiều lắm, cậu bèn quét dọn hết một lượt.

Việc gì làm được thì cũng đã làm sạch, Thẩm Nam liền vác ghế ra ban công ngồi chờ mặt trời mọc. Khép hờ mắt mơ màng nghĩ, chung sống với nhau hơn bốn năm mà chỉ trong vòng có nửa năm thôi, bảo chia tay là chia tay luôn, ông đây sai ở chỗ nào chứ...

Càng nghĩ trong lòng lại càng trống rỗng, ngực lại càng nghẹn lại, đau nhói. Thẩm Nam xoa xoa mặt.

“Khí gió, cửa sổ này quay hướng nam.”

Buổi sáng, chuyển phát nhanh đến, ra ngoài ăn cơm, mua đồ, tiện thể đổi điện thoại và đổi số.

Di động vẫn dùng của hãng cũ, cô gái bán hàng đang viết vào tờ thăm dò ý kiến khách hàng hỏi: “Cái điện thoại cũ của anh hỏng à? Hay không thích kiểu đó nên mới muốn đổi cái mới?”.

Cậu trả lời đầy vẻ nghiêm trọng: “Hết pin rồi!”.

Khuôn mặt tươi cười của cô gái cứng đờ, méo xệch đi, vắn vẹo cả nửa buổi mới hồi phục lại được như cũ: “Vậy tặng anh thêm một cục pin nữa, lần sau muốn đổi cái mới đến chỗ em nhé.”

Mua một lô xích xông các đồ dùng cần thiết lết về nhà, quăng toẹt ngay ra giữa sàn phòng khách, chỉ bỏ chăn gối ra, rửa mặt qua loa rồi gục đầu ngủ say như chết.

Thẩm Nam cũng chẳng biết mình ngủ bao lâu, dù sao thì lúc cậu mở mắt ra, trong nhà lẫn ngoài trời đều đã tối đen. Bộ chăn gối mới mềm cực kỳ, cọ sát vào làn da trần thoải mái vô cùng, cọ đi cọ lại đến cứng luôn cả chỗ ấy.

Nửa năm nay, lúc đầu là Giang An cố ý không chung đụng với cậu, sau đó thì là cậu không cho hấn sờ mó gì vào người mình, sau nữa thì hai người lập lờ chiến tranh lạnh không thèm để ý đến nhau. Muốn nói thời gian này có gì tiến triển, thì cũng chỉ có bản lĩnh dùng tay ngày càng điêu luyện thôi.

Thẩm Nam đang định bắn ra cho xong thì ngớ người dừng lại – vừa mới chuyển đến, mọi thứ vẫn còn chưa dọn dẹp sắp xếp, đầu giường không có khăn giấy...

Nghĩ ngợi vòng vo cũng chẳng vòng vo ra được cái khăn giấy, cuối cùng Thẩm Nam ức chế lấy luôn vỏ gối mới lau rồi vút nó sang một bên. Nghỉ ngơi chán chê, cậu mới cảm thấy lưng, đùi, gáy đau ê ẩm, bụng cũng đói sôi ùng ục mới nhớ ra ngày hôm qua đi mua đồ dùng sinh hoạt quên bém mua đồ ăn. Thẩm Nam thấy đời sao thê thảm quá, lại rên hừ hừ rúc mình vào chăn, cuộn tròn thành một cái kén lăn qua lăn lại trên giường... gruuu.... Cảm giác này đáng ghét quá đi...

Tích trữ đồ ăn, xé bỏ vỏ bọc, sắp xếp đồ đạc, sửa sang nhà cửa, lại là một ngày bận rộn.

Đến hơn năm giờ chiều, Thẩm Nam nấu một nồi cơm gạo đen, xào hai món rau, cộng thêm món thịt xách từ siêu thị về, thế là chén no bụng, cảm giác cũng thoải mái. Lúc rửa bát, nghĩ đến màn huyền não tối hôm kia, phì cười – chưa đầy ba ngày Giang An chắc chắn sẽ lật tung cả tủ quần áo lên để tìm cái áo vest bị hấn tiện tay vắt lên ghế salon kia, đến lúc đó thì xem anh trách được ai.

Hai cái di động cả mới lẫn cũ đều đã nạp điện đầy đủ. Thẩm Nam lưỡng lự một chút, chẳng thèm bật điện thoại cũ lên, vứt nó vào túi cùng cái mới, đi ra ngoài.

Bar HEY, Thẩm Nam chưa đến lần nào, nhưng cũng gần đây, lại không khó tìm. Vừa bước vào, cậu đi thẳng đến quầy bar, ngoắc ngoắc bartender: “Ê, mới đến hả?”

Lê Ly Ly ném thẳng cái giẻ lau vào mặt cậu.

“Aida~ bảo này, mày chia tay hẳn thật rồi hả? Nhanh gọn lẹ thế?”

“Mày biết tin cũng nhanh phết đấy...”

Ly Ly khịt khịt mũi, sán lại gần nói nhỏ: “Sáng nay tao nhận được tin, tối hôm qua hấn vào quán làm loạn, gặp ai cũng hỏi có biết mày ở đâu không. Suýt nữa là ông chủ báo cảnh sát rồi.”

Thẩm Nam gọi đại một cốc rượu, bảo: “May là đã sớm bảo mày chuyển chỗ, hẳn tỉnh lắm.”

“Mày cũng phải cẩn thận một chút. Bọn nó bảo kinh lắm, có mấy đứa sợ quá khóc thét luôn, sigh~~”

“Tao chuẩn nhanh lắm, trốn cũng xa nữa. Hấn mà tìm được chắc chẳng còn mạng nữa.” Thẩm Nam mân mê ngụm rượu, cười. Lúc này, Giang An nổi nóng thật sự, không ngờ lại làm loạn đến độ nhiều người biết vậy. Hồi xưa có gì cũng đều nhẫn nhịn, chỉ dám xả tức với những người thân cận. Nhưng cái thói quen trút giận sang người khác vẫn chẳng hề thay đổi gì cả.

Giờ vẫn còn sớm, Ly Ly nhàn rồi không có việc gì làm liền ngồi tán nhảm, hỏi tới hỏi lui, chuyện lớn chuyện nhỏ hỏi tuốt chẳng thừa chuyện gì. Giang An đi hú hí với người khác ngay tại quán bar Ly Ly làm đạo trước. Chính cậu là người nói cho Thẩm Nam biết. Thẩm Nam cũng chẳng buồn giấu giếm, hỏi gì đáp nấy, coi như là giết thời gian.

“Hả – thế này xem như là mày ra đi với hai bàn tay trắng rồi!” Ly Ly mở to mắt trừng cậu: “Công ty là do mày với hấn, hai người góp vốn cùng mở đúng không? Cả công ty có mỗi mình mày là thiết kế. Dù thế nào thì bét ra mày cũng có một nửa trong đó, phải hơn một nửa ỷ chứ!? Dựa vào gì mà...”

Thẩm Nam cười: “Chẳng lẽ tao lại đi đòi? Đòi xong người không thoát được thì làm sao bây giờ?”

Ly Ly không trả lời được, chỉ biết trừng mắt, phùng mang trợn má. Thẩm Nam giơ ngón tay lên chọc chọc, cố ý hạ thấp giọng: “Tao nói cho mày biết...”

Công ty thiết kế nội thất của Giang An, đúng, của Giang An, không phải là của Giang An và Thẩm Nam. Lúc đăng ký, Thẩm Nam dốc toàn bộ tài sản của mình ra, cộng thêm tiền vay mượn khắp nơi được gần hai trăm nghìn tệ, đưa cho Giang An trả tiền đăng ký với lại làm tiền vốn ban đầu. Dựa theo tỷ lệ thì cậu chiếm 37% cổ phần của công ty. Giang An nói thế, cậu cũng tin như vậy. Sau này, Thẩm Nam phát hiện, lúc đăng ký công ty chỉ để tên một cổ đông là Giang An, nhưng cũng chẳng hỏi nhiều. Dù sao thì lúc đấy công ty mới mở, chỉ có một giám đốc, một thiết kế, chẳng ai tách khỏi ai được cả.

Giang An không giải thích gì, nhưng hấn dùng tên của Thẩm Nam mở tài khoản ngân hàng. Từ lúc mở công ty, mỗi năm ít nhất một nửa tiền lãi ròng đều được chuyển vào tài khoản đó. Còn tiền trong tài khoản mang tên hấn hơn phân nửa là dùng để xây dựng công ty. Cái tài khoản này, hấn chưa bao giờ cố ý nói cho Thẩm Nam biết, nhưng cũng không giấu giếm gì.

“Lúc tao đi, cái gì mang tên tao cũng đều cầm đi tuốt. Chỉ cần tao thích, thì đó là của tao hết.” Thẩm Nam nhe răng cười nhản nhở, lại muốn uống thêm một cốc nữa.

“Bao nhiêu? Nhiều không?” Ly Ly cũng hạ giọng theo: “Vậy mày đừng để cho hấn tìm được đòi lại.”

“Không nhiều lắm, nhưng cũng không ít.” Thẩm Nam cười lạnh. “Nhưng mà liệu hấn có mặt mũi đòi không?”

“Còn mày thì có mặt mũi lấy.” Người bắt đầu đông, Ly Ly cũng bận hơn, vội vàng làm mặt quỷ trêu. “Còn nói gì mà bồi thường ai đó bốn năm chung sống! Hứ!”

Thẩm Nam cười cười, nheo mắt chậm rãi thưởng thức cốc rượu.

Số tiền kia không nhiều lắm, nhưng bao nhiêu cũng kém một công ty đã kinh doanh khá tốt bốn năm trời. Cậu không biết chính xác tổng kim ngạch của công ty là bao nhiêu, cho nên cũng không biết được 37% so với số tiền kia là nhiều hay ít. Nhưng mà cái mớ cổ phần kia xem ra cũng không ít, ít nhất cũng cho cậu cơm áo no đủ thậm chí là sống hơi xa xỉ một chút cả đời – đương nhiên, điều kiện là tiền không mất giá.

Sao lại không có mặt mũi lấy? Tao cũng có bốn năm chung sống cần được bồi thường chứ.

Cậu bartender điều chế xong, lại ra đẩy đẩy Thẩm Nam – lúc này đang ngồi nghỉ ngơi vẫn vợ: “Tao bảo, sau này mày định như thế nào? Định cầm rế ở đây không?”.

Thẩm Nam đặt cầm xuống mặt quầy bar, ngược mắt nhìn lên trên: “Chẳng biết, nghỉ ngơi cái đã. Có thể tìm việc khác xem sao...”

Ly Ly lườm cậu: “Nói đơn giản nhỉ? Mày ngoại trừ thiết kế ra còn làm được gì khác nữa?”.

Thẩm Nam bắt đầu gặm chén: “Ly Ly, mày đừng xem thường người khác như vậy. Dù sao thì tao cũng còn biết vẽ tranh, tạo hình 3D cũng biết chút ít. Hồi trước tao chơi mô hình cũng khá, tốt xấu gì cũng được nhét vào hàng dân kỹ thuật chứ...”. Không biết nên làm gì bây giờ.

Thật ra thì, nói đi nói lại cũng chỉ liệt kê ra được mấy cái đều có liên quan đến thiết kế nội thất cả.

Nhưng mà làm cùng ngành thì tỷ lệ gặp mặt là khá lớn. Cậu lại cố chấp muốn ở lại đây, dù sao thì cũng quen rồi, chẳng muốn rời đi. Muốn tránh mặt Giang An chỉ có thể đi tìm việc khác.

Nhưng mà hình như cậu thật sự... chẳng biết làm gì khác cả... – — —|||

Hai con người của Ly Ly đảo đi đảo lại. Đột nhiên vẻ mặt cậu thay đổi, cười đầy nịnh nọt, sán lại gần cười nham nhở: “Thẩm... anh... thế tay nghề thủ công của anh cũng tốt lắm phải không?”.

Hóa ra Ly Ly có một người bạn mở một văn phòng làm việc nhỏ. Gần đây, do chỉ có một người nên bận túi bụi, muốn tìm người giúp nhưng tìm cũng khó. Vừa hay, khoảng thời gian này, Thẩm Nam cũng đang nhàn rỗi, nên Ly Ly định nhờ cậu giúp một tay.

Thẩm Nam cau mặt: “Mày nói rõ kiểu thế thì khác qué gì chưa nói hả?”.

Ly Ly gãi gãi đầu: “Vì tao thấy tao nói rõ ra mày cũng chẳng hiểu được...”

“.....”

“.....”

“Thì ít nhất cũng phải cho tao biết, đó là ai, làm việc gì chứ?”.

“Thì làm các thứ thôi, quần áo nè, trang sức kèm theo nè, đạo cụ nè. Nói chung thì cũng khá hay ho.”

“Thiết kế tạo dáng à?”.

“Đại loại như vậy. Nhưng mà thiết kế xong còn phải làm ra thành phẩm.”

“Nghe bộ cũng được, nhưng mà tao có thể làm gì?”.

“Cậu ta bảo chỉ cần tìm người nào khéo tay, có kiên nhẫn là được...” —

Nói thế thì khác gì chưa nói...

Nhưng mà tốt xấu gì thì cũng liên quan đến thiết kế, thử đi theo hướng mới coi bộ cũng không tệ. Thẩm Nam vân vê cằm, tự thấy thẩm mỹ của mình cũng không đến nỗi bất quá, có thể làm được.

Dù sao thì, cũng đang nhàn rỗi.

“Bạn mày à? Người như thế nào?”.

Ly Ly cố gắng tìm từ, cuối cùng phun ra hai chữ: “Là thần.”

Thẩm Nam rất muốn đập cậu.

Ly Ly thở dài, ngữ điệu thoáng chút thương cảm: “Mày không hiểu được đâu. Không cùng một không gian mà...”

Thẩm Nam đập cậu thật, dùng cái giẻ lau quầy bar đập.

“Dựa theo quan niệm của mày mà nói... có thể xem như là một tên Otaku, Otaku điển hình luôn.”

Giờ thì nghe hiểu rồi, cho nên Thẩm Nam mới do dự – cậu ghét Otaku.

Lười biếng, tự kỷ, chậm chạp, hay sợ sệt, lại còn cố chấp và đam mê cuồng nhiệt một cách kỳ quái – ấn tượng của cậu với Otaku đại khái là thế.

Quả nhiên, không cùng một không gian.

Ly Ly không nhận thấy hai hàng lông mày của cậu đang chau hết cả lại, đổi giọng, dùng một ngữ điệu còn hoành tráng hơn, nói mà như hát: “Nhưng dưới con mắt của bọn tao, cậu ta là một Otaku giống như thần a

~”

Dưới ánh mắt nồng cháy của cậu, Thẩm Nam miễn cưỡng gật đầu lấy lệ, một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu: cố chấp và đam mê cuồng nhiệt một cách kỳ quái, chẳng lẽ Ly Ly cũng là một Otaku?

Ly Ly rút điện thoại ra, ngón tay bấm phím như điên. Thẩm Nam thò đầu nhìn:

Tiểu Thảo: Gia! Anh tìm được người giúp em rồi, đi ra đi!

Mạc Bắc: 0 0?

Tiểu Thảo: Giúp em làm việc á, khéo tay ra phết!

Mạc Bắc: 0 v 0!

Tiểu Thảo: Ra đi mà ~ Tiện thể ăn cái gì đó

Mạc Bắc: > 3

Thẩm Nam cầm lặng nằm bò ra mặt quầy bar.

“Chút nữa tới ~!” Ly Ly cất điện thoại, mặt vẫn cười phở lớ.

Thẩm Nam cúi đầu, yên lặng gặm chén.

Lẽ ra đừng nên gật đầu, cậu hối hận rồi.

Otaku trông như thế nào?

Béo lùn, tái nhợt, cận thị, nhếch nhác, nhút nhát, rụt rè, sợ sệt, chậm chạp, cố chấp, nhu nhược, có thể còn hơi yếu đuối, ngăn cách với bên ngoài, tự lằm bằm với bản thân, luôn mơ mộng một chút gì đó không thực tế rồi lấy đó làm mục tiêu theo đuổi, điều khiến người khác phản cảm là lúc nào cũng cắm đầu lên mạng, không thích làm việc cũng chẳng biết làm gì...

Bảo Thẩm Nam tưởng tượng ra hình dạng của Otaku, đại khái là như vậy.

Được rồi, cậu thừa nhận, thành kiến của cậu rất chi là nghiêm trọng.

Otaku điển hình – Mạc Bắc.

Cao hơn Thẩm Nam một chút, hơi gầy, nhưng dáng khá chuẩn: vai rộng, eo thon, chân dài. Da trắng, hai quầng đen quanh mắt khá rõ nhưng mắt rất sáng. Tóc hơi dài, dường như khá lâu rồi chưa đi cắt. Quần áo vô cùng đơn giản, hàng thùng bình dân, hoàn toàn không nhận ra đây là dân thiết kế, nhưng được cái khá sạch sẽ, có vẻ thanh thoát.

Trông cũng không tệ lắm.

Chẳng thể nói là đẹp trai, cũng không được tính là xinh xắn, giống như một thằng con trai bình thường. Nếu nói có điểm đặc biệt gì, cũng chỉ là khóe miệng hơi nhếch lên, tạo cảm giác người này lúc nào cũng cười, cho nên nhìn qua trông rất vừa mắt.

Ly Ly chỉ bỏ lại một câu: “Đây là Bắc gia” rồi chạy đi làm việc.

Thẩm Nam nhìn một lượt từ trên xuống dưới, chẳng hề che dấu đánh giá y. Y cũng chẳng ngại ngần gì, an tĩnh ngồi một chỗ mặc cho ánh mắt của cậu ngắm nghía.

Cũng chẳng tệ lắm.

Thẩm Nam nhìn y cười cười: “Tôi là Thẩm Nam.” Sau đó, chẳng hiểu sao cậu lại bỏ thêm một câu: “Là Gay.”

“Tôi là Mạc Bắc.” Mạc Bắc cười, cảm giác vô cùng ấm áp, thêm hơi chút ngượng nghịu.

“Là straight.”

3. Chương 3

Phòng làm việc của Mạc Bắc hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của Thẩm Nam.

Này đâu phải là ‘phòng làm việc’, phải gọi là ‘khu làm việc’ mới đúng. Một nhà hai phòng ngủ một phòng khách. Một phòng ngủ để ngủ, một thành nơi cất may, phòng khách thành nơi để đồ – thành phẩm, súc gỗ, kiện vải, đồ nhựa, miếng xốp, đủ mọi thể loại thiết bị điện, cầm tay, ngoài ra còn rất nhiều những thứ kỳ quái gì đó chiếm đầy cả không gian phòng.

Trước khi mở cửa, Mạc Bắc bảo trong nhà lộn xộn lắm, Thẩm Nam còn tưởng y nói khách sáo thể.

Sau khi mở cửa, Thẩm Nam cảm thấy thằng cha này nói vậy vẫn còn khiêm tốn chán...

Mạc Bắc muốn mời cậu vào nhà, nhưng vừa nhìn sắc mặt cậu đã lập tức sửa lại: “Xin lỗi, để tôi dọn, anh chờ chút.” > <>

Mặt Thẩm Nam cũng chẳng sa sầm được bao lâu, vì Mạc Bắc làm rất nhanh gọn.

Cái nào lớn thì đẩy sang một bên cho dựa vào tường, cái nào nhỏ thì phân loại vứt vào mấy cái cái rương chứa to oành nằm ở góc tường, chồng chất được thì cứ chồng chất hết lên, treo được thì treo lên. Mạc Bắc đi một vòng quanh nhà, bãi chiến trường cơ bản đã được dọn dẹp xong.

Quét nhà rửa tay xong, mở tủ phòng khách, lấy một cuộn thảm lớn được gấp gọn trải ra, mở nắp bơm hơi hóa thành một bộ ghế salon nho nhỏ.

“Mời vào, anh uống nước không?”.

Tất cả hết chưa đầy hai mươi phút.

Gọi là phòng làm việc, thực ra chỉ là một phòng may mặc nho nhỏ của một người.

Cách đây hai dãy phố, có một nhà hợp tác mở một cửa hàng quần áo tây, chuyên làm mấy bộ váy áo bông xòe đầy ren với nơ bướm và các bộ trang phục phụ nữ cổ định khác. Mạc Bắc chỉ phụ trách việc thiết kế và làm đồ mẫu, còn việc may vá hàng loạt đã có thợ may xử lý.

Sau mới là phòng làm việc trên danh nghĩa cá nhân. Y phục, trang sức, đạo cụ đi kèm cái gì cũng làm. Nói đơn giản một chút, chính là khách hàng đưa bản mẫu, hơn nữa là một nhân vật nào đó trong truyện tranh, sau đó dựa theo hình làm các thứ đó ra là xong. Xem qua mấy thành phẩm, Thẩm Nam có thể giải thích tại sao Ly Ly lại gọi y là ‘Thần’. Chỉ dựa vào một bức tranh hư ảo hay thậm chí là một bức vẽ tiện tay nguệch ngoạc vài nét mà có thể làm ra sản phẩm gần như giống hoàn toàn, xét về mặt nào đó thì quả thật chỉ có thần mới làm nổi, thật khiến người khác phải tấm tắc không thôi.

Theo lời Mạc Bắc thì, tiền công chỗ cửa hàng quần áo về cơ bản có thể trang trải hết mọi phí tổn sinh hoạt. Mấy cái đơn đặt hàng của phòng làm việc mới là hứng thú của y.

Thẩm Nam phát hiện, mỗi khi Mạc Bắc khoe tác phẩm của mình, vẻ mặt của y thay vì nói là đắc ý, nên gọi là kiêu ngạo thì đúng hơn – chính là cảm giác ‘ngẩng mặt lên trời hận đời vô đối’, đấy, cảm vênh 45 độ hướng lên trời, cứ thế, tốt! So với bộ dạng ầm ập hơi ngượng ngùng lúc nãy đúng là khác nhau một trời một vực.

Hình như Otaku cũng thi thú ra phết.

Dù sao thì cũng đang rỗi rãi, tìm việc giết thời gian cũng không tồi.

Hơn nữa, phòng làm việc này lại nằm cùng tòa nhà với nhà mình...

Với loại phòng làm việc này, lúc đầu Thẩm Nam chẳng tìm được việc gì mình có thể làm cả.

Máy may, máy vắt, máy khâu, cửa điện, khoan điện, máy mài điện, cái gì Mạc Bắc cũng có thể dùng tốt. Nhưng cả phòng làm việc này, thứ Thẩm Nam có thể dùng được cũng chỉ có dao và giấy nhám. Đường nhiên còn có cả cái máy vi tính hình như chạy suốt ngày đêm không thèm tắt kia nữa. Nhưng mà Thẩm Nam nghĩ, đó là đồ cá nhân, không được đụng vào.

Việc duy nhất Thẩm Nam có thể giúp được là cắt những thứ khá mỏng như tấm nhựa hay đệm xốp gì đó. Dao dùng là dao phẫu thuật, dao số 11, đầu dao giống dao kỹ thuật trước kia Thẩm Nam dùng để làm mô hình, chếch lên một góc 30 độ, dùng cũng thuận tay. Dao phẫu thuật cán hẹp lại mỏng, chỗ tỳ nhỏ. Mạc Bắc sợ ngón tay cậu sưng bọng nước, nên đã quấn quanh cán một lớp băng vải khá dày, lại còn dặn đi dặn lại dao phẫu thuật vừa sắc lại vừa dễ cắt vào thịt hơn dao kỹ thuật, nên cẩn thận đừng để đứt tay v.v...

Nếu mà không có chuyện gì, Thẩm Nam thường ôm cả laptop lên dùng Wifi chùa. Mạc Bắc đã làm việc thì sẽ không nói chuyện, Thẩm Nam cũng thích yên tĩnh, tiếng máy chạy cũng không ồn là bao, thỉnh thoảng giúp kéo cái dây cho căng, đề đồ xuống cho phẳng, cũng chỉ cần dùng chân đạp đạp nó xuống, hai người đều thấy tiện.

Vốn Thẩm Nam tưởng rằng, chí ít thì ở phần thiết kế trang phục gì gì đó cậu có thể giúp đỡ đôi chút. Kết quả, Mạc Bắc chỉ dùng bút chì vẽ phác thảo đồ án rồi cầm luôn tài liệu cần thiết ướm thử trên người ma-nơ-canh đo đo đạc đạc, trông thì có vẻ rất kinh nghiệm, vô cùng quen tay.

Về sau, cậu phát hiện lúc Mạc Bắc ghép các mảnh với nhau để dựng mô hình cứ phải sửa lại chỗ tiếp nối cho cân xứng, sửa đi sửa lại hơn nửa tiếng mới làm ra được chỗ nối vừa ý. Thẩm Nam cảm thấy rất kỳ quái – số liệu lúc vẽ thiết kế với lúc tạo mô hình chênh nhau rất nhỏ, sao có thể có chuyện cứ phải sửa tới sửa lui như thế này được.

Mạc Bắc cúi đầu bóc lớp keo dính đã khô trên tay, mở miệng, giọng nói đầy vẻ thương cảm lại có chút tội lỗi: “Tôi không biết...”

Hóa ra, vị đại gia bị người khác coi là thần này, hoàn toàn chưa hề trải qua bất cứ một trường lớp đào tạo chuyên nghiệp nào về mặt này.

Cái gì mà sơ đồ thiết kế, số liệu đo đạc, kiến tạo mô hình, y chẳng biết chút xíu nào cả.

Thẩm Nam chép miệng.

Cái gì cũng không biết mà cũng có thể làm ra sản phẩm, đại gia, ngài vĩ đại quá ta.

“Ngoan.” Thẩm Nam giơ tay vò đầu y: “Nhưng anh đây biết.”

Phần mềm, máy quét, bảng vẽ, đều có đầy đủ. Máy tính của Mạc Bắc cao cấp hơn laptop của cậu rất nhiều nên có thể trực tiếp cắm vào. Trong lúc chờ máy lựa chọn phần mềm cài đặt, Thẩm Nam nhìn Mạc Bắc, đôi mắt y sáng rực như hai ngọn đèn LED, cảm giác có thể thấy được ánh phản quang của mắt y trên mặt màn hình máy tính.

Việc này, đối với kẻ đã được đào tạo chuyên nghiệp cộng thêm nhiều năm kinh nghiệm công tác như Thẩm Nam mà nói, quả thực dễ như ăn cháo.

Scan bản vẽ, lọc ra các nét cơ bản, bổ sung cho hình đầy đủ, nhập số liệu vào, xác định tỷ lệ, tạo mô hình 3D, chỉnh sửa các chi tiết, tách thành các mảnh 2D, thế là ra các số liệu đo đạc. Bản thiết kế đã hoàn thành.

“Cậu định tự mình nhìn các số liệu rồi vẽ hay chờ in bản tỷ lệ chuẩn ra?”. Thẩm Nam quay đầu lại cười...

Và bị con mắt sáng rực rỡ của Mạc Bắc làm cho lóa luôn.

Xem chừng thì cuối cùng cũng phát hiện được giá trị của Thẩm Nam, Mạc Bắc lúc này mới nhớ ra hỏi qua về chuyện của cậu.

Thẩm Nam chỉ âm ờ nói mình vướng phải một chuyện rắc rối, phải đi tránh mặt, cũng không thể tiếp tục làm công việc cũ. Mạc Bắc chỉ gật đầu không hỏi thêm nữa, tay cầm một cục đất sét vừa nắn bóp vừa nghĩ ngợi.

Thẩm Nam nhìn cục đất sét kia vừa được tạo thành hình đóa hoa đã bị đập bẹp, rồi lại được nặn thành hình gà con, xong cũng bị đập bẹp nốt... Cứ thế vài lần rồi cuộc cậu cũng chẳng biết Mạc Bắc định làm cái gì.

“Cậu đang nghĩ gì vậy?”

Thở con cũng biến hình rồi.

“Thẩm Nam này...”. Mạc Bắc bỏ cục đất sét đi, xoa xoa tay, ngần ngừ nói: “Kỳ thật tôi làm việc này, cũng là do hứng thú của bản thân mà thôi, tiền công cũng không được là bao, cũng không ổn định nữa. Mấy người trước kia đến giúp, hơn nữa là do rối rắm không có việc gì làm, bảo đến giúp nhưng thực ra cũng là đến chơi...”. Tay bần nhưng Mạc Bắc cũng chẳng để tâm, giờ lên gãi gãi mặt. “Anh hiện giờ cũng phải tìm việc đúng không? Mà anh cũng giỏi ra phết...”

Càng nói, âm thanh của y lại càng nhỏ, nhỏ đến độ nghe như tiếng rên hừ hừ, câu cuối cùng mới rõ hơn được đôi chút. “...Anh nghĩ tiền lương bao nhiêu là phù hợp?”.

Đôi mắt Thẩm Nam chớp chớp, chớp chớp, rồi lại chớp chớp...

Mạc Bắc cũng chớp chớp mắt, mặt đã tèm lem bẩn hết rồi nhưng vẫn còn gãi: “Lúc anh làm thiết kế thì lương tháng bao nhiêu...?”

Thẩm Nam mở miệng, ho vài tiếng lấy giọng rồi mới nói.

“Tôi...”, đột nhiên cậu không biết nên nói thế nào, chính mình đang nghĩ cái gì còn không rõ nữa là... Ngay người một lúc, Thẩm Nam cười bảo: “Thật ra tôi vẫn còn chút tiền gửi trong ngân hàng. Chỉ là công việc cũ giờ không thể làm nữa mà các việc khác đều không biết phải làm thế nào. Trước tôi làm thiết kế chỉ cảm thấy mệt bã người. Nhìn cậu làm việc như cá gặp nước thế này cũng thấy thú vị... Dù sao thì, có miếng cơm ăn là đủ rồi.”

“Thế thì được!” Mạc Bắc dang tay, ôm Thẩm Nam vào lòng vỗ về: “Để gia nuôi!”

Vì vậy, Thẩm Nam đã bị Mạc Bắc ‘bao’ trọn.

Chuyện bên lề

(Một)

“Người trong giới game như cậu thường không nói tên thật cho nhau biết phải không?”.

“Ừ! Hơn nữa đều chỉ nói nickname hoặc là ID. Sao thế?”.

“Không có gì. Chỉ không quen thôi.”

“Chẳng sao cả! Cứ làm theo thói quen bình thường của anh cũng được.”

“Vậy... làm lại lần nữa nhé.”

“?”

“Tôi họ Thẩm, Thẩm Nam. Thẩm trong Thẩm Dương, Nam trong Nam Mộc.” (Nam Mộc: cây long não)

“... Tôi họ Mạc, Mạc Bắc. Mạc trong Mạc danh kỳ diệu, Bắc trong phương Bắc hướng nào?”. (Mạc danh kỳ diệu: chẳng biết vì sao)

“.....”

(Hai)

“Cậu chẳng giống một Otaku như tôi tưởng tượng tí nào cả.”

“Thế anh tưởng Otaku ra sao?”

“Ừ thì ... \$\$\$@\$(xin tham khảo mấy đoạn trên)%#@.....”

“Thẩm Nam... đấy là Hikkomori...” (1)

“Hả?”

“Otaku là một loại vinh dự!”

“???”

“Ngay cả chút xúy kỹ năng cũng không có sao có thể được gọi là Otaku được!”

“.....”

(Ba)

“Thẩm Nam, cái rắc rối anh vướng phải phiền toái lắm à?”

“.....”

“Xin lỗi, coi như tôi chưa hề hỏi.”

“Dù sao cũng rắc rối lắm, bị bắt được là chết chắc rồi.”

“Anh đã làm gì thế? Thôi, coi như tôi chưa từng hỏi câu này.....”

“Khá là phức tạp. Đại khái thì giống như ôm tiền bỏ trốn vậy đó.....”

“.....”

“.....”

“Tôi thấy anh nên cẩn thận một chút. Hạn chế ra ngoài đi.”

(Bốn)

“Mà phải rồi, Thẩm Nam, anh sống ở đâu? Ngày nào cũng đến đây liệu có tiện không?”

“Nhà tôi ngay dưới lầu.”

“.....”

(Năm)

“Thẩm Nam, anh mấy tuổi rồi?”

“28.”

“.....” = =!

“?”

“Em cứ tưởng rằng anh cũng chỉ xấp xỉ bằng em thôi...”

“Thế cậu bao nhiêu?”

“Mới 23.”

“.....”

(Sáu)

Mạc Bắc phát hiện, hóa ra Thẩm Nam cũng biết nấu cơm! = =!

Thẩm Nam phát hiện, hóa ra Mạc Bắc còn nấu cơm ngon hơn mình.....

(1): Hikikomori (or Hikikomori, là hiện tượng những người tự giam mình trong căn phòng đơn lẻ và từ chối tham gia vào đời sống xã hội và gia đình trong thời gian dài hơn sáu tháng, chỉ liên hệ duy nhất với người thân trong gia đình.

Chi tiết hơn xin xem ở đây vi.wikipedia.org/wiki/Hikikomori hoặc en.wikipedia.org/wiki/Hikikomori

4. Chương 4

Otaku đều vô cùng vô cùng là đơn thuần. Không biết điều này đúng hay không. Dù sao Mạc Bắc cũng rất tốt bụng.

Hình như chẳng liên quan đến nhau gì cả. ()

Định gọi cho Ly Ly, Thẩm Nam rút điện thoại ra mới nhớ, vừa mới đổi máy, danh bạ vẫn còn đang lưu ở máy cũ chưa chuyển sang.

Mà máy cũ thì... ngay cả mở máy cậu còn không dám nữa là...

Không những sợ Giang An gọi tới, mà ngay cả cái thông báo những cuộc gọi nhỡ lẫn tin nhắn vừa nhận cậu cũng sợ.

Sợ đến đau lòng.

Thẩm Nam rúc mình vào chăn, lật qua lật lại, phiền ghê ha.

Tự vui vẻ? Lại nhớ đến hắc rồi.

Ngẫm đi ngẫm lại, Mạc Bắc tốt bụng ghê, ôn nhu lại hào phóng, biết chú ý đến người khác, cũng kiệm lời, dễ ở chung ghê gớm. Chỉ ngồi gần Mạc Bắc thôi cũng cảm thấy thoải mái rồi.

Uhm, lại còn là thẳng nữa, an toàn tuyệt đối luôn.

An toàn cái con khỉ.

Mạc Bắc bảo sẽ nuôi cậu... ờ thì... nuôi thật! Một ngày hai bữa, có rau có thịt, cơm canh đầy đủ, do chính tay Mạc Bắc nấu, ngon quên sầu.

Giờ Thẩm Nam thật chẳng có việc gì làm, ngay cả việc cắt xén mấy thứ cũng được miễn luôn – Mạc Bắc nói, ngón tay dân kỹ thuật quý giá vô vàn, phải được nâng niu bảo vệ cẩn thận. Cậu cũng đành câm lặng, chỉ thỉnh thoảng ngồi làm vài thứ (đối với cậu mà nói, nhắm mắt cũng làm được), lúc nào cần thì giờ chân đạp đạp vài cái, mỗi ngày rửa bát hai lần (cái này là do cậu chủ động yêu cầu), thời gian còn lại muốn làm gì thì làm. Mạc Bắc cho cậu dùng tủ sách và máy tính của y thoải mái, chẳng thêm tránh né hay giấu giếm gì cả, tỏ rõ khí chất anh đây quân tử thân nhiên, ngẩng lên chẳng thẹn với trời, cúi xuống không thẹn với đất.

Mấy ngày nay cứ như ở trên thiên đường, đời đẹp đến độ mỗi ngày bò lên giường Thẩm Nam đều cảm thấy mình thật tội lỗi, thế nhưng cứ lúc nào ở chung với Mạc Bắc thì cậu lại thoải mái đến mức chút xíu cảm giác tội lỗi cũng bay mất tăm mất tích.

Giải quyết bữa tối xong, Thẩm Nam định đến bar HEY tìm Ly Ly tán nhảm, lần trước cậu quên bưng đưa số điện thoại mới cho Ly Ly. Mạc Bắc vẫn còn lo lắng về chuyện rắc rối cậu đang vướng phải nên hỏi có cần y đi theo không.

Thẩm Nam cười bảo cậu rất ghét tiếng ồn nên ít khi đi bar, chắc chẳng ai đến đó túm cậu đâu.

Cuối cùng còn để thêm một câu: nhờ mà có thật, anh đi theo thì cũng chỉ thêm người gặp họa thôi, nhìn cái dáng cò hương thế kia...

Mạc Bắc bĩu môi, vào phóng bếp rửa bát.

Lê Ly Ly rất muốn đưa giẻ lau cho Thẩm Nam lau mặt: “Sao mày chần được Bắc gia nhanh vậy! Đồ khỉ!”.

“Chần bằng niêm, cậu ta thắng bằng có cong khúc nào đâu.” Thẩm Nam dở khóc dở cười. “Chỉ vì cậu ấy tốt tính quá thôi.”

“Chuyện.” Ly Ly đắc ý như thể đang khen mình. “Cậu ta nghĩ ai là người tốt thì sẽ đối xử cực tốt với người đó.” Liếc ngang liếc dọc, cậu lại gần nhỏ giọng kể: “Bắc gia bệnh vực bạn bè lắm. Trước có người đến sinh sự với tao, Bắc gia còn giúp tao xử lý thằng ấy một trận cơ. Mày không cần lo chuyện Giang An nữa đâu!”.

Vừa nghe thấy cái tên kia, Thẩm Nam chẳng còn hứng thú nói chuyện nữa. Cậu ậm ừ đôi câu, nói cho Ly Ly biết số điện thoại mới của mình rồi đứng dậy định đi về.

Trước khi về, Ly Ly còn cẩn thận nhắc cậu: “Nghe bảo hẩn đi tìm mày khắp nơi. Hai ngày trước, hẩn còn đến cả triển lãm mỹ thuật để hỏi. Mày cẩn thận một chút vẫn hơn!”.

Thẩm Nam cười khẩy, m* nó, tao thích đi triển lãm mỹ thuật bao giờ vậy.

Danh bạ trong cái máy cũ hơn phân nửa là của đồng nghiệp trong công ty và những người có liên quan đến công việc của cậu, chỉ có một ít là chẳng có quan hệ gì với Giang An cả. Thế nhưng cái số cực ít đó, nếu đánh mất thì cậu cũng tiếc đứt ruột.

Tối đến rúc vào trong chăn tính đi tính lại, ngày hôm sau, Thẩm Nam đã làm một chuyện ‘tày đình’.

Cậu nhờ Mạc Bắc giúp cậu chép mấy số cậu bảo ra...

Mạc Bắc chẳng nói gì nhưng ánh mắt y nhìn cậu như thể sắp lòi cả dàn âm thanh bốn chiều ra để lải nhải câu

– Đồ vô tích sự!

Số cần lưu không nhiều lắm. Mạc Bắc không quen dùng máy của cậu nên tìm hơi chậm.

Lưu đến số thứ 6, có điện thoại gọi đến. Mạc Bắc ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Thẩm Nam. Sắc mặt cậu trắng bệch

Tiếng chuông được cài đặt riêng cho Giang An.

Mạc Bắc nhìn Thẩm Nam rồi lại nhìn cái điện thoại, ho ho vài tiếng thanh giọng, xoay người, bấm nút nhận cuộc gọi:

“Alô~~? Dạ... xin hỏi ai đấy ạ~?”.

Thẩm Nam nhũn người ngã lăn ra sàn.

Lực sát thương của cuộc gọi của Giang An, hoàn toàn kém xa so với việc... Mạc Bắc nói giọng nữ!!!

Giọng... thiếu... nữ...! Nhỏ nhẹ!! Êm tai!! Ngọt như mía lùi!!

Mặc dù đã cách xa cái điện thoại nhưng tiếng gầm gừ từ đầu bên kia vọng lại vẫn rõ mồn một, nhưng cái giọng nói ‘chết người’ của Mạc Bắc đã khiến Thẩm Nam ‘đơ’ toàn tập.

“Alô? Ai đấy ạ?”.

“Dạ ~ anh tìm ai?”.

“Xin lỗi ~ anh gọi nhầm số rồi ~~”.

“Không có ai tên thế đâu ~ Người ta vừa mới đổi điện thoại mà ~”.

“Anh đọc lại số xem nào? Ừm ừm ~ 133..... ý, đây là số của người ta mà ~”.

“Hay là anh viết nhầm rồi? Đây là điện thoại của người ta mà ~”.

“Đã nói không biết rồi mà lỵ! Đáng ghét! Anh bị bệnh à?”.

“Ừ! Sao anh lại có thể như vậy? Ghét chết luôn! Đồ thần kinh!”.

Cúp máy.

Chuông reo.

Nhận điện.

“Alô? Anh bị bệnh à? Đã bảo gọi nhầm số rồi! Gọi nữa người ta báo cảnh sát bây giờ!”.

Cúp máy.

Mạc Bắc thản nhiên giơ tay làm dấu OK.

Thẩm Nam nằm úp mặt xuống sàn không nhúc nhích.

Yên lặng chếp hết các số, Thẩm Nam vẫn nằm trên sàn.

Mạc Bắc ngồi xổm xuống, vỗ vỗ lưng cậu.

Thẩm Nam rên lên một tiếng, nằm lên đùi Mạc Bắc, cầm đặt lên đầu gối y.

Bất ngờ bị ôm, Mạc Bắc lão đảo một chút, tay trái chống xuống sàn giữ thăng bằng, tay phải xoa đầu cậu:
“Không có việc gì! Không có việc gì!”.

Thẩm Nam cúi đầu mặc cho y xoa. Tay y nhẹ nhàng di chuyển từ đỉnh đầu lần xuống lưng cậu, ôn nhu vỗ về.

Tóc Thẩm Nam không đen hẳn, nhưng mềm, mảnh, hơi xoăn một chút, sờ rất sướng.

Tự dưng muốn dúi đầu vào đó cọ cọ ghê cơ

o > <>

“Anh là gay.”

“Ừ!”

“Anh yêu hấn.”

“Ừ!”

“Hấn chẳng tin.”

“..... Ừ!”.

Thẩm Nam ngẩng đầu nhìn y, y thuận tay xoắn xoắn tóc cậu vài vòng: “Anh có nợ hấn gì đâu.”

Thẩm Nam lại rúc đầu vào lòng y.

“Anh tưởng mình đã đối xử với hấn cực tốt.”

“Anh tự nhận thấy bản thân mình từ đầu đến kẽ móng chân cũng cực tốt nốt.”

“Ừ!”

“Nhưng mà anh không nói cho hấn biết anh thích hấn.”

“.....”

“Lần đầu tiên anh nói anh thích hấn, cũng nói luôn là anh yêu hấn.”

Thẩm Nam ngẩng đầu nhe răng cười:

“Rồi sau đó chia tay luôn.”

Mạc Bắc đang vuốt vuốt tóc cậu bỗng dừng lại một lúc, rồi lại tiếp tục vuốt tiếp, rồi y vỗ về cậu:

“Làm tốt lắm.”

Thẩm Nam ngượng chín người, mặt đỏ phừng phừng, nước mắt nước mũi cũng sắp chảy tong tong.

Vừa bước vào nhà, Thẩm Nam đâm đầu vào phòng ngủ. Quần áo khoác cởi ra vứt đại vào một xó nào đó, nhào lên giường, ôm đầu lăn qua lăn lại, lật lên lật xuống.

Mày làm gì thế, làm gì thế, làm gì thế hả hả hả hả??? Nằm lên người cậu ta, mặc cho cậu ấy vuốt ve, sờ mó! M* nó! Cả đời này mày đã bao giờ làm nũng với ai đâu a a a a a a a! Mặt mũi đàn ông con trai của mày mất sạch sẽ rồi Thẩm Nam ơi là Thẩm Nam! Oa oa oa oa oa!

~~Thế nhưng cảm giác phê như con tê tê này là cái qué gì hả? Sướng muốn chết à!!!!

Thẩm Nam cắn chặt, rơi lệ, giãy dụa.

Mày chưa thiếu giai đến mức đó chứ... TT___TT... oa...

Thẩm Nam vừa bình tĩnh lại đã chạy biến, Mạc Bắc vẫn ngồi bệt trên sàn.

Chân tê hết rồi.

Loạng choạng đứng dậy, bóp bóp hai chân, vung tay trái, vặn mình, sau đó nhìn chăm chăm vào tay phải, năm ngón tay động đậy, đều linh hoạt.

Xoa xoa mấy đầu ngón tay, vươn tay sờ đầu mình.

Chẹp, tóc cứng quá, đâm đau hết cả tay.

Trời sắp trở lạnh, mấy bộ quần áo mới chuẩn bị làm dính thêm lông thử xem, mềm mềm nè... bông bông nè...

Mạc Bắc cười ngớ ngẩn, híp mắt, tâm hồn bay tận đâu đâu. [Aida, thằng bé này sao mà đáng yêu tẹt à
~~ - -]

Thẩm Nam cảm thấy hơi... cắn rứt lương tâm.

Mày làm cái trò gì thế này? Ôm một thằng straight tìm sự an ủi tiện thể chữa trị vết thương tâm hồn??? Đã ăn chùa uống chùa chơi chùa ở nhà người ta rồi mà còn... Quá đáng quá thể quá đi!!

Nghĩ thì nghĩ thế thôi, mỗi ngày vẫn mặt dày chạy lên lầu như cũ.

Cần kiệm dễ nhập xa hoa, xa hoa rất khó trở nên kiệm cần. Thẩm Nam rất là khinh bỉ cái việc không chịu được hấp dẫn của mình.

Ly Ly bảo: Thẩm Nam à, nghĩ nhiều làm gì, Bắc gia vui vẻ, mày cũng sung sướng, lo gì nữa. Cậu ấy tốt chứ có phải ngược đâu.

Thẩm Nam nói: nhưng dù gì thì tao cũng là đồng tính mà. Bộ cậu ta không thấy có vấn đề gì sao? Tao thì ngại chết đi được.

Ly Ly bảo: mày coi thường Otaku quá đấy.

Cúp điện thoại, Thẩm Nam mới nhận ra thời gian gần đây, cậu chưa xuống lầu lần nào. Cậu cũng sắp thành một thằng Otaku rồi!

Nhằm, trường hợp của cậu thì phải gọi là Hikkomori.....

Sau sự kiện làm nũng rồi bỏ chạy mất tăm mất tích, mỗi lần lên lầu, Thẩm Nam đều cảm thấy ngại ngại thế nào ấy, nhưng Mạc Bắc chẳng hề nhắc lại chuyện đó lấy một câu, hồi trước như thế nào thì bây giờ vẫn như thế đó, mọi việc cứ thế im thin thít rồi lặn mất tăm.

Không thể không nói, Thẩm Nam chưa bao giờ thấy ai tể nhị đến vậy.

Lần nào ăn cơm, Thẩm Nam cũng đều không nhìn được chếp miệng than thở: Mạc Bắc, cậu tốt ghê gớm, tốt nhất quả đất luôn. Ai mà lấy được cậu thì đúng là lời to.

Mạc Bắc nói: mấy cô trong thế giới thực chẳng thích em mà em cũng chẳng ưa gì họ, còn mấy em trong thế giới ảo thì chỉ muốn ghép em với một anh nào đó.

Người yêu lý tưởng đều nằm trong HDD hết.

Con m* nó, tội thật!

PS: Mình là mình suýt nghẹn lời với trình “điều không cần diễn” của em Bắc, cũng *nín cười* với màn lặn lội vắn lương tâm của bạn Nam

Anyway, have fun with this chap ^^!!

5. Chương 5

Tục ngữ có câu: vui quá hóa buồn, chết vì an nhàn.

Ăn tối xong, đang rửa bát, một bản nhạc đột ngột vang lên, tiết tấu dồn dập, nghe rất khí phách, hào hùng, làm Thẩm Nam giật bản mình, run tay suýt nữa rơi vỡ đĩa.

Mạc Bắc lần theo tiếng nhạc đi đến chỗ một cái rương nằm trong góc phòng khách, rầm rầm chát chát lòi ra một cái di động.

“Alo, Tiểu Thảo à?”

“Biết rồi, anh tránh đi, tìm anh Trần, em xuống ngay đây.”

Cúp điện thoại, Mạc Bắc vội vàng xỏ giày chuẩn bị ra ngoài.

Hỏi ý chuyện gì thế, ý chỉ bảo cậu cứ chờ ở nhà. Thẩm Nam linh cảm thấy có chuyện gì, cầm áo khoác định đi theo, ra đến cửa lại bị ý ngăn lại, không cho đi.

Mạc Bắc nhú mào, gãi gãi đầu, cuối cùng nói toẹt ra: “Người đó tìm đến chỗ Tiểu Thảo. Tốt nhất anh đừng ra ngoài.”

Tiểu Thảo, Lê Ly Ly.

Thẩm Nam loạng choạng, bám lấy Mạc Bắc, tay hơi run nhưng giọng rất bình tĩnh:

“Thế thì anh càng phải đi. Đây là chuyện của anh.”

Mạc Bắc cắn cắn môi, thở dài, cuối cùng vẫn dẫn cậu theo cùng.

Cả quãng đường, Thẩm Nam cứ ngơ ngơ ngác ngác, tim đập như trống trận, đầu trống trơn chẳng nghĩ được gì cả, người cứ lâng lâng như trên mây. Nếu Mạc Bắc không cầm tay cậu dắt đi thì chẳng biết đã bay đến đâu rồi.

Giang An không đến một mình mà mang theo cả bốn năm tên côn đồ. Cả Bar HEY vắng tanh, chỉ có mấy người nhàn rỗi đứng vây ở bên ngoài xem kịch.

Vừa vào đã thấy Giang An đang túm áo Ly Ly quát tháo ở gần quầy bar. Anh Trần – ông chủ quán bar trừng mắt đứng bên cạnh. Mấy tên côn đồ không ngờ chỉ đứng nhìn không dám lại gần gã.

Mạc Bắc buông Thẩm Nam, xông vào, hất tay Giang An ra, kéo Ly Ly ra đằng sau ý.

Giang An gầy hơn trước, hai mắt đỏ quạch, khuôn mặt điển trai bị vụn vụn nhìn cũng hơi dữ tợn.

“Mày là thằng nào? Xéo ngay! Tao đang tìm người!”

“Tìm ai?”

Thẩm Nam khoanh tay, tựa vào quầy bar, cười khẩy.

“Thẩm Nam...”. Cơn giận của Giang An bỗng bay đâu mất, hần chuyển giọng, ngọt như kẹo: “Thẩm Nam, anh tìm em khắp nơi. Về với anh đi!”

“Giang An, chúng ta chia tay rồi. Đừng làm loạn lên nữa. Khó coi lắm!”

“Thẩm Nam! Em không thể tha thứ cho anh một lần sao? Chỉ cần lần này thôi!”.

Ly Ly ý có người che chở, trốn đằng sau Mạc Bắc, không nhìn được xen vào: “Một lần hơn ba mươi đứa...”.

Giang An trừng mắt nhìn cậu: “Mày câm m* cái miệng đi! Thằng đ...”. Nói còn chưa hết câu, người đã bay ra ngoài, va phải cái bàn con, rầm rầm chát chát làm đổ luôn cả mấy cái ghế.

Mạc Bắc đứng sừng sững ở đó, tách hai bên ra, liếc nhìn Giang An khinh bỉ, mở miệng:

“Thằng ch* nào vậy, nói chuyện thiếu não thế?”.

Lúc này cả người Ly Ly cứng đờ vì sợ hãi nhưng hai mắt mở to cổ găng không khóc. Anh Trần ôm cậu vào lòng nhẹ nhàng vỗ về an ủi, rồi đẩy vào gian trong, hạ lệnh: “Gọi cảnh sát.”

Mấy thằng Giang An mang đến lúc này bỗng tỉnh ra, hò hét xông tới. Thẩm Nam chưa kịp kêu “cẩn thận” thì đã há hốc mồm nhìn Mạc Bắc gạt ngã tên thứ nhất, quét ngã tên thứ hai, vịn tay thằng thứ ba và bị thằng thứ tư... cầm bình rượu đập.

Đầu tiên là một tiếng bốp cực to, rồi sau đó là tiếng rắc rắc khi bình rượu bị vỡ, tiếp theo thì... thằng thứ tư cũng ngã lăn ra sàn.

Thằng thứ năm không dám xông lên. Mạc Bắc buông cái thằng y đang vịn tay ra, đập thêm một phát, ngẩng đầu nhìn thằng còn lại cười:

“Hai năm gia không ló mặt, chẳng thằng nào nhận ra gia nữa phải không?”.

Thằng thứ năm hơi run run, cũng chẳng biết là có nhận ra hay không nữa, lắp bắp phun ra được một câu: “Gia... bọn em không biết đây là địa bàn của gia...”.

Mạc Bắc đứng thẳng dậy, cho hai tay vào túi quần: “Tao ở đâu thì đó là địa bàn của tao.”

“Cút.”

Chỉ có một thằng cút.

Cộng thêm một thằng nằm trên sàn ôm tay rên hừ hừ, ba thằng khác muốn rên cũng rên không nổi.

Thẩm Nam đứng sau lưng y vẫn còn cảm nhận được sát khí quét qua mặt. Trong nháy mắt, cậu ngộ ra được ba chữ:

Trùm – lưu – manh.

Đột ngột bị chen ngang, không ngờ Thẩm Nam lại cảm thấy bình tĩnh hơn. Cậu không cần dựa vào quầy bar để che dấu thân hình đang run rẩy nữa mà bước lên vài bước tiến lại gần.

Mạc Bắc tự động lùi sang một bên nhường chỗ cho hai người bọn họ tiếp tục giải quyết chuyện riêng tư.

Giang An đã đứng dậy từ trước, sắc mặt cực kỳ khó coi, mím môi trừng mắt nhìn Thẩm Nam lại gần.

Thẩm Nam đột nhiên phát hiện, hiện tại cho dù nhìn thẳng vào đôi mắt đầy tơ máu của hắn, cậu vẫn có thể dễ dàng giữ được khuôn mặt tươi cười như thường. Thật chẳng biết phải diễn tả cảm xúc trong lòng cậu giờ như thế nào nữa. Thẩm Nam hạ tầm mắt, nhẹ nhàng nói hết sức có thể: “Vui gặp mặt, cười chia ly. Chẳng có ai không thể sống thiếu một ai đó được, cần gì phải hành hạ nhau như vậy. Anh về đi!”

“Thẩm Nam, anh thật tình với em mà.”

“Tôi biết.”

“Anh thề tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa!”

“Tôi mắc bệnh sạch sẽ.”

“Thẩm Nam!” Giang An vươn tay túm lấy tay cậu, đôi mắt đỏ quạch mở to: “Chẳng phải em đã nói là em cũng thích anh sao? Em cũng yêu anh thì cần gì phải so đo mấy chuyện đó!”

Mạc Bắc dời mắt nhìn sang chỗ khác, chân di đi.

Thẩm Nam cười, đẩy tay hắn ra, lùi lại: “Giang An, em yêu anh.”

“Nhưng em cũng chẳng cần anh.”

Mặt Giang An bắt đầu vặn vẹo, hắn nghiêng rằng: “Chẳng cần... Mà đương nhiên chẳng cần!”

“M* nó, mà có thằng khác bao rồi dĩ nhiên cần đ*o gì tao!”

“Rầm!”

Thẩm Nam bị ai đó kéo giật lại, ngã xuống sàn, liếc thấy Mạc Bắc phi một cái ghế kim loại ra ngoài, đập vào cái kệ đựng rượu đằng sau quầy bar đổ vỡ loảng xoảng. Có cái gì đó phóng vụt qua, một tiếng roẹt nhỏ nhỏ vang lên.

Mạc Bắc nheo mắt, một tay chặn ngang họng Giang An, một tay tóm lấy tay hắn chậm rãi bẻ ngoặt ra phía sau, chẳng thèm để ý đến đoạn đối phương giãy dụa, vùng vẫy cố thoát ra. Y từ từ ép tay hắn dính hẳn vào lưng rồi nhẹ nhàng... xách lên.

“Crắc”

Y buông tay ra, Giang An trợn trắng mắt gục xuống.

Thẩm Nam đứng đằng sau nên không nhìn thấy Mạc Bắc làm cái gì. Chỉ thấy mảnh thủy tinh và mảnh vỡ của chai rượu bị đập vụn rơi tung tóe trên mặt đất. Còn có cả máu.

Mình nhớ là trước giờ khi nhìn thấy máu, mình đâu có khó chịu đâu? Đầu óc quay quay, Thẩm Nam chột nghĩ.

Cảnh sát tới không trễ, vừa kịp nhìn thấy Giang An trợn trắng mắt ngã xuống.

“Mạc Bắc!” Người dẫn đầu họ Lưu, hơn bốn mươi tuổi, mặt vuông chữ điền nhìn rất chính trực. Gã trừng mắt nhìn Mạc Bắc rồi nghiêng rằng trèo trẹo rít lên: “Lại là mày!”

Mạc Bắc theo bản năng miết tay vào áo lau lau, máu kết thành một mảnh lớn. Y quay người lại, ngẩng cổ đầy tự tin: “Không phải tại em! Em... phòng vệ chính đáng!”

Vừa nói vừa giơ cánh tay trái bết máu lên, tay phải còn xé luôn cả phần ống tay bị rách đi, cho bọn hắn nhìn vết thương do bị cái ghế đập trúng trên cánh tay. Vết mặt vô cùng chính trực.

Bốn viên cảnh sát đi theo Cảnh sát Lưu đồng thời trợn tròn mắt nhìn y vô cùng khinh bỉ.

Cảnh sát Lưu cố nhẫn nhịn, nhưng cũng tặng y một cái nhìn khinh khỉnh, quay lại trừng mắt nhìn anh Trần: “Vậy còn mày?”

Anh Trần ôm Ly Ly cười giả lả: “Dân thường! Em là công dân lương thiện cần tìm sự an ủi và được bồi thường. Xin anh đòi lại công bằng cho em!”

Hai mắt Ly Ly đỏ bừng, đầy ảm ức và oan uổng, cậu nức nở kêu: “Em là người bị hại.....”

Đầu Thẩm Nam vẫn quay quay.

Cảnh sát đi đi lại lại, bác sĩ đi đi lại lại, anh Trần cũng đi đi lại lại.

Cảnh sát Lưu bảo cậu hợp tác lấy lời khai viết báo cáo. Làm xong thì về.

Bước ra khỏi đồn cảnh sát, gió lạnh tạt vào người làm Thẩm Nam tỉnh táo hơn một chút. Cậu hỏi: “Mạc Bắc đâu?”

Anh Trần ngậm điều thuốc, trả lời vu vơ: “Cậu ta là ‘khách quen’ ở đây, ít đến lần nào hay lần đó. Anh Lưu cũng không bảo cậu ấy tới.”

Anh Trần và Ly Ly đưa cậu về đến tận nhà.

Ly Ly chọc chọc Thẩm Nam: “Tính Bắc gia tốt lắm...”.

Đầu Thẩm Nam vẫn còn quay quay. Gật đầu.

“Chỉ là bất cẩn, ra tay hơi nặng một chút, cũng không phải là cố ý làm người khác bị thương.”

Gật.

“Bình thường cậu ấy không đánh người khác đâu...”.

Gật.

“Đừng trách cậu ta nhé...”.

Thẩm Nam đứng trong thang máy, mấy ý nghĩ kỳ dị chẳng hiểu sao cứ hiện lên trong đầu, rồi các thể loại hình ảnh thượng vàng hạ cám đua nhau nhảy ra, giống như một nồi cháo bỏ thêm đủ thứ gia vị rau củ thịt cá, đun sôi sùng sục, nổi bong bóng phập phồng, bắn hết cả ra ngoài.

“Tĩnh~” Cửa thang máy mở.

Đẩy nắp, tắt bếp. Mấy suy nghĩ lung tung beng lúc nảy bay sạch, chẳng còn dấu vết.

Gõ cửa.

Không có động tĩnh gì.

Gõ tiếp.

Không ai thềm ra.

Tức mình anh đập cửa.

“Mạc Bắc, anh đây!”.

Đợi một lúc, đang định đập thêm phát nữa, cửa mở hé ra.

Một con mắt của Mạc Bắc lộ ra, chớp chớp vài cái.

“Để anh vào.”

“Em... chưa mặc quần áo...”.

Thẩm Nam muốn nhín cũng không nhín được, cười phá lên, lại bồi thêm một cước:

“Mặc quần thôi là đủ!”.

Thẩm Nam vẫn tưởng rằng, Mạc Bắc gầy nhảnh thế, cởi trần ra chắc giống một sợi mì trắng dài, xương thịt dàn đều, sờ vào man mát, mịn mịn.

Hôm nay nhìn mới biết... được!

Bắp thịt không có chỗ nào nở nang hằn lên, nhưng mọi đường nét trên cơ thể đều rất rõ ràng, sắc nét. Người thon dài, uyển chuyển, không có chút mỡ thừa nào, giống như một bức tượng nghệ thuật.

Dáng người kiểu này chắc phải gọi là “Gầy nhưng chắc thịt”? Thẩm Nam lại bắt đầu nghĩ vợ không đầu không cuối xem nên dùng từ nào cho hợp lý, tay thì cứ hết sờ lại véo lưng Mạc Bắc, cứng cáp mà vẫn đàn hồi tốt, thịt thượng hạng nha~~.

Mạc Bắc quay lưng lại với cậu, cầm lặng nghiêng răng chịu trận. Vẫn còn đang sưng đỏ, đau.

Trước khi Thẩm Nam đến, Mạc Bắc đã xử lý xong vết thương trên tay mình, băng bó rất gọn ghẽ, có thể thấy người làm kinh nghiệm phong phú đến mức nào. Thẩm Nam dùng tinh dầu hoa hồng xoa bóp cho cậu mấy chỗ thâm tím trên người do bị chai rượu với ghê đánh vào.

Otaku ít khi ra ngoài phơi nắng nên da Mạc Bắc trắng bệch, nhìn rõ cả mấy vết thương cũ trên người. Thẩm Nam vừa xoa bóp vừa đoán xem đồng vết sẹo dài ngắn nông sâu này được ‘tạo ra’ như thế nào.

Trán y cũng bị cái ghế đập trúng, xước một mảng, hơi sưng lên. Thẩm Nam lấy băng cá nhân dán lên, tiện phát hiện, chân mày bên phải của y cũng có một vết thương, đã được khâu lại, mí mắt bên trái cũng có một vết sẹo nhỏ.

Thẩm Nam chau mày hỏi, sao trên người cậu lăm vết sẹo thế.

Mạc Bắc khẽ rụt cổ lại nói, thể chất người em dễ bị sẹo lắm.

Rồi hai người ngồi gần tò te trên giường.

Hai người cứ ngồi như thế cho đến lúc mùi dầu hoa hồng gần bay hết, Mạc Bắc bỗng hừ giọng.

Thẩm Nam liếc mắt nhìn y.

“Thật ra thì... em vẫn chưa dùng sức...”. Mạc Bắc cúi đầu, câu cú cứ mơ mơ hồ hồ kiểu gì.

Thẩm Nam không nói gì.

“... dùng lực không lớn đâu...” > <>

“Chỉ là... vai hấn bị trật một chút...” b

Vẫn không ừ hử gì cả.

“... Sai khớp thôi...” |||

Thẩm Nam nhìn y.

“... còn có thể bị... bong gân...” o

“.....”

“Xin lỗi... em sai rồi...” Ợ A Ợ

Thẩm Nam bỗng có cảm giác mình như... quả bong bóng xì hơi. Sao Ly Ly và Mạc Bắc đều bứt rứt vì chuyện này thế nhỉ? Cái chuyện cón con như thế rốt cục có điểm gì đáng giá để cậu ta phải áy náy chứ?

Nghĩ đến đó, Thẩm Nam lại cảm thấy chẳng có tí sức lực nào cả – chính mình còn đang so đo cái chuyện trời ơi đất hỡi gì đó mà còn nói người ta...

“Lần sau gặp hấn, cứ việc tặng cho hấn mấy cú vào mặt thay lời chào hỏi đi!”.

Thẩm Nam rất muốn biết ‘khách quen’ theo lời anh Trần là có ý gì, muốn biết hai năm trước, Mạc Bắc làm cái gì, muốn biết, vô số vết thương vết sẹo trên người y từ đâu mà có. Kể cả chuyện sao y lại có được cái vóc dáng ‘chuẩn’ đến như vậy – người khác có tập gym hùng hục cũng chẳng tập được, còn có... sao y lại thành thạo kỹ năng cấp cứu bằng bó cho chính bản thân mình như thế...

Bất quá, Thẩm Nam không định hỏi làm gì, vì Mạc Bắc cũng chưa bao giờ bóc móc chuyện của cậu.

Không biết thì không biết, cậu ta nói cái gì thì mình biết cái đó thôi.

Dù sao cũng biết cậu ta là một thằng Otaku.

Cho dù giống thần đi nữa cũng vẫn là một thằng Otaku.

PS: Vâng, hoan hô bạn “thần” Otaku kiêm trùm-lưu-manh vô cùng “ngây thơ” khi cần và “lưu manh” khi cần thiết ... :-“

6. Chương 6

Ngày hôm sau, Thẩm Nam ngủ một mạch đến giữa trưa mới lồm cồm bò dậy. Nghĩ Mạc Bắc sẽ không dậy sớm, tay lại đang bị thương không nấu cơm được, cậu ra ngoài mua vài ba món ăn xách lên.

Mạc Bắc ra mở cửa chậm hơn bình thường, Thẩm Nam đặc ý sao mình đoán chuẩn thế, quả nhiên vẫn còn chưa bò ra khỏi giường, vừa xinh, dậy mồm thôi. Kết quả, cửa vừa mở ra, Thẩm Nam... choáng.

Hai mắt Mạc Bắc sưng vù, híp lại thành hai đường thẳng, mái tóc hơi dài rối bù như tổ quạ, cả người trên dưới ngoại trừ đồng băng gác chẳng còn cái gì hết, quần con cũng không, trần như nhộng.

Y nheo mắt nhìn Thẩm Nam một lúc, gật gật, rồi cứ thế để chân đất lết về phòng ngủ, ngã lên đồng chăn đệm là nằm im như chết.

Trần như nhộng... Trần như nhộng... Trần như nhộng...

Thẩm Nam lắc đầu quây quây, đóng cửa, đi theo Mạc Bắc vào phòng ngủ: “Dậy nào dậy nào, ăn đi đã rồi hãy ngủ!”.

Đồng chăn kia ừ hử một tiếng rồi... lại bất động.

Thẩm Nam phì cười, lại gần định lôi y ra khỏi ổ, sờ tay vào mới phát hiện, hình như y hơi sốt.

Bị bệnh thì phải làm sao?

Đến bệnh viện, tiêm/ uống thuốc, ăn cháo, uống nhiều nước, nằm nghỉ cho khỏe.

Đây là kiến thức của Thẩm Nam.

Nhưng mà vị đại gia này chui vô chăn làm ổ, nhất quyết không chịu chui ra, nói rất cả họng, lôi kéo đủ đường, phản ứng lớn nhất của y cũng chỉ là ừ hử vài tiếng.

Thẩm Nam dở khóc dở cười.

Cổ thế nào cũng vô ích, Thẩm Nam đành phải gọi điện cho Ly Ly kêu cứu.

Anh Trần đến (anh ta tự mở cửa vào).

Anh Trần vô cùng quyết đoán, vừa vào đã giật hết chăn nệm ra. Mạc Bắc nhắm mắt nằm úp mặt trên giường, tay chân khua loạn xạ. Anh Trần túm cổ y lật người lại, phủ chăn lên. Y động đậy hai ba cái rồi nằm im thín thít.

Anh Trần lấy một chậu nước ấm, cầm hộp thuốc vào, lôi tay trái của Mạc Bắc ra khỏi đồng chăn, nhìn Thẩm Nam hất hàm: “Giữ chặt.”

Mạc Bắc quần băng rất dày, máu thấm ra bên ngoài lớp băng đã khô từ đời nào. Anh Trần nhỏ mấy giọt nước ấm vào chỗ đó, cẩn thận tháo từng lớp băng đã dính vào với nhau ra. Đến lớp cuối cùng, tấm gạc dính cả vào thịt, dùng nước ấm cũng không tách ra được, anh Trần tức mình mở chai cồn đổ thẳng lên vết thương.

Thẩm Nam nhìn mà sợ, đau phải biết. Cánh tay cậu đang dè lên kia bỗng căng cứng, run rẩy một lúc lâu.

Bôi thuốc rồi lại băng lại. Xong xuôi. Thẩm Nam ngơ ngác hỏi: “Không đi tiêm thuốc chống nhiễm trùng à?”.

Anh Trần nhún vai: “Không tiêm được, cậu ta dị ứng thuốc.” Nghĩ một lúc, anh lật chăn ra, nhéo nhéo mặt Mạc Bắc hỏi: “Dị ứng với thuốc gì?”.

Mạc Bắc vùng vẫy mãi vẫn không thoát khỏi tay anh Trần, cau mày bĩu môi, bất đắc dĩ ậm ừ trả lời: “Penicillin... sulfanilamide... cephalosporin...”

Cái thể chất bi kịch thật...

Anh Trần định đi về. Thẩm Nam nghĩ nên cho Mạc Bắc ăn chút gì đó. Kết quả, anh Trần phẩy tay: “Đói bụng tự khắc bò dậy ăn!”.

Thức ăn đem tới, Thẩm Nam hâm nóng rồi ăn một mình. Cậu cầm quyển sách ngồi canh ở đầu giường.

Thực ra cũng chẳng có việc gì làm, Thẩm Nam nghĩ, đợi cậu ta tỉnh lại, tốt xấu gì thì cũng có thể rót chén nước ấm phục vụ.

Mạc Bắc ngủ rất yên, cả người đều cuộn trong trong chăn, cũng chẳng thấy kêu ca bức bối khó chịu gì cả, tóc xõa ra trên gối, rối bù, bết hết cả lại.

Thẩm Nam vươn tay sờ, tóc xấu quá, thô tháo, sợi tóc to, cứng, thảo nào cứ để rối tung rối bù như vậy.

Tự dưng nhớ hình như mình đã từng nghe ai đó bảo, người nào tóc mềm thì hiền lành, người nào tóc cứng thì tính thất thường. Tóc Giang An cũng thuộc loại cứng như lông heo.

Lại nghĩ tới lúc y đánh nhau, đứng sau lưng thôi cũng đã cảm thấy sát khí nồng nặc rồi, không hiểu phía trước còn kinh khủng đến mức nào. Ra tay cũng tàn nhẫn, đá một cước đã làm con người ta ngã quỵ không gượng dậy được, chẳng nói câu nào bẻ một phát trật khớp vai luôn.

Nhưng mà cậu ta cũng tốt bụng với người khác lắm. Hai năm trước, Ly Ly bị bán làm dĩ. Thẩm Nam âm thầm giúp cậu thoát khỏi chốn địa ngục đó. Giang An tìm được cậu thì tất nhiên cũng biết chuyện này. Hắn nóng lên buộc miệng suýt nói ra. Mạc Bắc khiến cho hắn không mở mồm được luôn.

Còn đối với cậu thì... tốt không cần phải kể.

Thẩm Nam cũng thấy phiền lòng.

Cậu cảm thấy mắc nợ người ta nhiều quá.

Mạc Bắc ngủ một mạch đến tối cũng không thêm tỉnh dậy. Nhiệt độ hình như còn cao hơn lúc trước. Thẩm Nam thấy cứ mắc kẹ y như vậy cũng chẳng phải điều hay. Dù thế nào cũng phải lôi y dậy, uống miếng nước thôi cũng được.

Quyết định như thế, tay vừa cho vào trong chăn Thẩm Nam lại cảm thấy không được – người bị cảm thường hay ra mồ hôi, ngủ cả ngày trong chăn thế này thì cả người ướt đầm là cái chắc.

Dựa theo các bước tiêu chuẩn, nếu bị như thế, đầu tiên phải cho người bệnh tắm nước nóng, chí ít thì cũng phải dùng khăn nóng lau người sạch sẽ, sau đó thay bộ chăn ga gối đệm mới, để người bệnh có thể nằm nghỉ ngơi thoải mái.

Nhưng mà người Mạc Bắc, nhìn thì gầy thế thôi, nhưng chắc nịch, ôm được y đã khó, lôi y dậy chắc mướt mồ hôi mất, mà không cẩn thận trượt tay thì... Thẩm Nam khóc không ra nước mắt.

Thêm nữa, chăn bị lật lên, gió lùa vào, Mạc Bắc bất mãn vô cùng, chẳng chịu hợp tác gì cả, lật đi lật lại cuối cùng kéo Thẩm Nam xuống giường theo mình.

Kiểm được một cái gối ôm ấm áp, khô ráo, sạch sẽ, Mạc Bắc vô cùng hài lòng. Thẩm Nam chưa kịp la lên y đã tìm một vị trí thoải mái nhất ôm cậu vào lòng, mồ mẫm kéo chăn lên, ngủ tiếp.

Đã thế, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, y còn làm cái chuyện y mơ tưởng từ lâu – dúi đầu vào mái tóc mềm mại của Thẩm Nam cọ cọ.

Có lòng giúp đỡ lại còn bị dè (quên xừ câu thành ngữ là gì rồi nhưng tình cảnh hiện giờ... là thế). Thẩm Nam, trong một tư thế vô cùng quái dị, bị dè trên một cái giường ướp nhẹp, rồi lại bị một cái chăn ướp nhẹp trùm kín người. Cuối cùng thì, thay vì nói là thiếp đi, bảo cậu ngủ đi thì đúng hơn.

Lúc tỉnh lại, đầu Thẩm Nam cứ ong ong. Đau đầu, mỏi mắt, rát họng, cả người cứ nhũn ra.

Cau mày, cổ găng nuốt ít nước bọt cho đỡ khô cổ, vẫn còn đang mắt nhắm mắt mở, cậu đã được người đỡ ngồi dậy. Một chén nước được dâng lên tận miệng, mặt nước gấp ghé bờ môi. Uống vài ngụm nước ấm, cổ họng đã dễ chịu hơn rất nhiều. Sau đó, một cái khăn nóng chạm vào da mặt cậu, cẩn thận lau từng tí một, từ khóe mắt đến hai bên mép, cả đằng sau tai cũng không chừa. Rồi một cái khăn mát hơn, phủ lên mặt cậu.

Hoàn toàn tỉnh táo lại, Thẩm Nam thở dài thoải mái. Ngẫm lại đời này cậu chưa bao giờ được người khác hầu hạ từ A đến Z như vậy, không cảm khái sao được. Bỏ cái khăn trên mặt xuống, quay đầu lại nhìn, quả nhiên... là Mạc Bắc.

Mạc Bắc đứng dậy, ngồi xuống cái ghế đặt cạnh giường, rất chi là quy củ, đầu gối chụm vào nhau, hai tay đặt trên đùi, đầu cúi vai thu, đứng tư thế tiêu chuẩn để chuẩn bị nghe chửi. Hai cái lỗ tai cũng đỏ bừng bừng.

Thẩm Nam cũng chẳng biết nên chửi gì.

Bị ôm bị đè cả đêm trong lồng chăn nệm ướt đầm khó chịu thật, nhưng người ta cũng có cố ý đâu. Sau rồi lại còn hầu hạ mình chu đáo, thành ý đầy mình thế này, còn cự nự gì nữa.

Vậy... nói gì giờ?

Tôi không sao? Cảm giác không được tự nhiên thế nào ý...

Cảm ơn? Nói thế thì chắc người cảm thấy ngại ngùng lại là Mạc Bắc chứ chả phải mình.

Cậu sao rồi? Giả tạo quá.

Xấu hổ cả nửa ngày, cuối cùng Thẩm Nam vứt cái khăn trên tay lên đầu Mạc Bắc. Thế là xong chuyện.

Thẩm Nam không biết một chuyện. Thân là một gã Otaku lâu năm, sau khi tỉnh dậy, phát hiện bản thân đang trần như nhộng nằm đè lên người một thằng con trai quần áo xộc xệch, hơi thở mong manh yếu ớt như sắp chết đến nơi, phản ứng đầu tiên của Mạc Bắc là – mình phải chịu trách nhiệm sao?

Otaku, hử, gay vốn là người một nhà mà. Ack!

Chuyện bên lề:

(Bảy)

Bản lưu nhật ký trò chuyện nhóm chat ** của Mạc Bắc:

*Note: có lẽ đây là nhóm chat trên QQ, gồm những thông tin sau: Nickname – (số QQ – 1 dãy số, tương tự nick yahoo) – thời gian – nội dung. Nickname có thể thay đổi. Mình thay hoặc người khác trong nhóm thay đều được.

Bắc gia uy vũ (9*****4) 23:32:09:

0 0

Gần đây khổ ghê gớm (3*****9) 23:32:21:

Bắc gia ló mặt kìa!

Nghèo rớt mùng tơi -ing (5*****0) 23:32:43:

!!!

Hiếm thấy nha!!!

Gần đây khổ ghê gớm (3*****9) 23:33:34:

Bắc gia!!! Em muốn ôm chân anh!!

Bắc gia uy vũ (9*****4) 23:33:59:

Chân gia to lắm, em ôm hông nổi đầu =.=.

Đạp! Thằng nào to gan dám sửa lại nick trầm! = =#

Gần đây khổ ghê gớm (3*****9) 23:35:01:

Phụt! ←U←

Bách Lý thiếu hiệp's fan bại nào (4*****5) 23:35:23

Phụt! ←U←

Nghèo rớt mùng tơi -ing (5*****0) 23:35:22

Phụt! ←U←

Đờ mờ, lập nhóm đi! (8*****7) 23:35:55

Phụt! ←U←

Tráng sĩ, làm phát nào (6*****9) 23:36:01

Bắc gia, bao em đi!
Ngẩng đầu 45° nhìn trời (7*****0) 23:36:01
Phụt! ←U←
Mạc Bắc (9*****4) 23:36:38
Nghèo rồi, bao hồng nổi *ngoáy mũi*
Đờ mờ, lập nhóm đi! (8*****7) 23:37:55
Bắc gia giờ còn nhận làm đồ cos nữa không?
Mạc Bắc (9*****4) 23:38:30
Làm cái gì? Lúc nào cần? 0 0
Đờ mờ, lập nhóm đi! (8*****7) 23:40:00
Súng của Tomoe Mami trong Madoka Magika
chỉ cần hao hao giống là được
~Cho em dùng.
Mạc Bắc (9*****4) 23:42:20
Đừng nghĩ nữa, em ơi, không kịp đâu
Anh có làm kịp chuyển phát cũng không kịp đâu em
Đờ mờ, lập nhóm đi! (8*****7) 23:43:09
O A O
Chẳng lẽ em phải đến tay không...
Mạc Bắc (9*****4) 23:44:54
Ai bảo không nói sớm =.=
Tay không càng hay. Giúp người ta xách đồ! Yé yè (0 w <>
Đờ mờ, lập nhóm đi! (8*****7) 23:45:30
Khóc Óa óa óa
Lệ rơi tong tổng
Ai đó cặp với ta đi (2*****9) 23:51:57
Bắc gia
Còn đó không?
Mạc Bắc (9*****4) 23:53:02
?
Ai đó cặp với ta đi (2*****9) 23:54:07
Nhận đơn đặt hàng của nhóm không?
Mạc Bắc (9*****4) 23:55:02
Xem phải làm cái gì đã, để còn lên lịch trước.
Ai đó cặp với ta đi (2*****9) 23:55:11
Đặt hàng theo nhóm có khuyến mãi gì hông *cười nham nhở*

Mạc Bắc (9*****4) 23:55:32

Hổng có = . =

Đồ to mà nhiều hơn 5 thì còn phải đập thêm tiền

Ai đó cặp với ta đi (2*****9) 23:57:24

lau mồ hôi sao lại thế...

Đặt nhiều mà, theo nhóm mà, khuyến mãi đi mà, free ship đi mà, tình yêu!!!

Mạc Bắc (9*****4) 23:59:01

Anh đây có phải là xí nghiệp sản xuất hàng loạt đâu! Hàng thủ công 100%... làm nhiều cũng ngủm chứ bộ
= =

Ngẩng đầu 45° nhìn trời (7*****0) 23:59:10

Bởi vì Bắc gia là uke *ngoáy mũi*

Mạc Bắc (9*****4) 23:59:33

Biến! Anh đây straight! =.=

Tráng sĩ, làm phát nào (6*****9) 00:00:01

Sớm muộn gì thì cũng cong cả thôi

Mạc Bắc (9*****4) 00:00:27

= =+

Bách Lý thiếu hiệp's fan bại não (4*****5) 00:00:49

.....

Dân phòng 02 (7*****5) 00:02:00

Dám đùa giỡn A Bắc nhà tao, đá bay ra ngoài hết, không chừa thằng nào!

Tráng sĩ, làm phát nào (6*****9) 00:02:59

Bắc gia, em biết lỗi rồi! % A %

Bách Lý thiếu hiệp's fan bại não (4*****5) 00:03:23

Mập mờ nha...

Ngẩng đầu 45° nhìn trời (7*****0) 00:04:06

Bắc gia manly, phong độ ngời ngời! ~ / = A = /

~Mạc Bắc (9*****4) 00:05:02

Ngoan = w =

Bò đi ngủ đây, G9 mọi người

~Vạn năm năm đáy giếng (8*****2) 00:05:33

Bye

~Bách Lý thiếu hiệp's fan bại não (4*****5) 00:05:41

Bibi

~~Ai đó cặp với ta đi (2*****9) 00:06:51

Bắc gia ngủ ngon

~~Dân phòng 02 (7*****5) 00:07:22

Hôm nay thò mặt ra làm gì thế = =|||

Mạc Bắc (9*****4) 00:08:05

Thỉnh thoảng hiện hồn tí, tránh bị người khác đào mộ lên

= =

~Thoát!

(tám)

Bản lưu nhật ký trò chuyện nhóm chat Bùng Bùng của Mạc Bắc:

Sa mạc phương bắc:

Tình yêu ơi, có đó hông? >

Online gọi người ta nha

~Tình yêu chẳng ghi rõ gì cả 0 0

Thấy cái mess này nhớ trả lời người ta nha ~ Nếu không thì không chỉnh lại giá cả được đâu

~Sa mạc phương bắc:

Tình yêu online hông? >

Tình yêu ơi! Tình yêu à!

Chẳng mess cho người ta gì cả? Chưa gì đã chuyển tiền luôn rồi? > <>

Sa mạc phương bắc:

Tình yêu đâu rồi..... O_O

Online thì làm ơn trả lời người ta đi.....

Không liên lạc được người ta sẽ không giao hàng đâu.....

Sa mạc phương bắc:

Tình yêu có đó không? = A =

Đọc được dòng này làm phiền tình yêu rút tiền về đi.....

Khách hàng nào mà chẳng liên lạc được thì người ta không giao hàng đâu... = =|||

E*****7:

= =

Bắc gia... em nè...

Sa mạc phương bắc:

0 0?

E*****7:

Em là Tiểu Thất đây..... T T

Sa mạc phương bắc:

= =

Mệ, sao không gọi sớm

E*****7:

Em không lên mạng được... Có gì đều gửi tin nhắn cho anh mà...

T T

Anh lơ em...

Sa mạc phương bắc:

Để anh đi tìm, điện thoại quăng đâu rồi... ||||

E*****7:

Anh..... = =

Em đã dặn anh trước rồi đó nhá...

Sa mạc phương bắc:

Già rồi lắm cảm, trí nhớ có vấn đề =.=|||

E*****7:

= =

Được rồi...

Còn chuyện gì không?

Sa mạc phương bắc:

Không.

E*****7:

Vậy em thoát đây...

Sa mạc phương bắc:

Bibi!

Có gì nhắn tin thông báo cho em

E*****7:

= 3333 =

Sa mạc phương bắc:

>///

—

PS:

1. Hậu quả của việc “trùm lưu manh” làm anh hùng cứu nguy cho mỹ nhân Thẩm Nam của chúng ta là một trận nằm bẹp trên giường không dậy ... xD. Và cuối cùng, bạn đã ôm trong vô thức =)). Vâng, em Bắc phải chịu trách nhiệm cả đời với anh Nam rồi còn gì * cười không nín được*, thật đúng là mẫu seme ngoan hiền đạt chuẩn khi khép nép ngồi yên chờ nghe mắng :”>.

Ừ thì, hủ nữ, otaku và gay vốn dĩ cùng nhà đi ra... :-“

2. Cái màn quảng điện thoại và không bao giờ nhớ ra mình để đâu chắc chắn là của nhóm B T'T , cái màn để đi tìm ĐT đã thấy quen không hả lingsan và ai đó T'T ... Nhưng B lại không ngoan hiền thế này. Nhưng tổng hợp đủ tính cách quái chiêu của em Bắc từ đầu đến giờ, 95% em Bắc là máu B ...

7. Chương 7

Trời dần trở lạnh, Mạc Bắc cũng rảnh rỗi hơn, cả nhà cũng gọn gàng theo. Không còn tiếng máy chạy, Thẩm Nam bắt đầu hay ngủ gà ngủ gật. Dựa vào salon đọc sách, nhìn một lúc là hai mắt bắt đầu díp lại.

Mạc Bắc nói như vậy dễ bị cảm, cất salon đi, bảo cậu lên giường y mà nằm, mệt thì nằm ngủ luôn. Còn y ngồi một bên, đeo headphone nghịch máy tính. Đọc blog mới, chơi Kiếm hiệp kỳ duyên 3, lướt diễn đàn, chat QQ, đến giờ thì đi nấu cơm, ăn xong thì đến lượt Thẩm Nam đi rửa bát, hai ngày đi siêu thị một lần.

Mấy ngày này sống suy đồi quá, lờ đờ quá, thật dễ làm con người ta... sa đọa... nhưng cũng chẳng có gì không hay cả.

Lần nào mơ mơ màng màng chuẩn bị ngủ, Thẩm Nam cũng nghĩ, thực ra thì đầu cần phải dính vào nhau như thế này mỗi ngày, chẳng có gì làm cả, cũng chẳng có chuyện để buồn, sao ngày nào cũng hờn hờ chạy lên thế? Nhưng mà ngẫm lại hình như cũng có lợi mà, đầu chỉ có thể thôi đầu! Ít ra thì có thể tiết kiệm điện nước, giảm lượng rác thải; hai người cùng ăn cũng tiện hơn. Hơn nữa nhà mình thường chẳng có ai cả, lạnh tanh lạnh ngắt, chẳng ấm áp như ở đây... Nghĩ đi nghĩ lại, kết quả chẳng thấy đầu, người đã ngáy khò khò.

Mạc Bắc nếu phát hiện Thẩm Nam ngủ rồi, lúc gõ bàn phím sẽ cố gõ nhẹ đi một chút, đôi lúc còn nhìn lên cậu một lúc lâu, trong game có người gọi dân phòng ời, dân phòng ời, hiện hồn đi thì mới bình tĩnh. Tỉnh rồi thì thẹn quá hóa giận, anh đây ứ thêm để ý đến mày (thằng gọi) nữa.

Hình như béo lên, mặt tròn một chút nhìn đẹp hơn, ai

nhìn đi nhìn lại chẳng thấy chỗ nào lớn tuổi hơn mình cả. Mới thả hồn một chút, lơ tay một phát, phé luôn công phu thứ hai, và thế là... Mạc Bắc bị cả đội hội đồng.

Sau khi ‘được’ từng người ‘ân cần thăm hỏi’ + đập một trận cho hả giận, y rời game, trên bảng tin nhắn của diễn đàn có người réo: “Bác gia ơi, Bác gia à, người ta muốn được dựa dẫm, muốn được bao bọc, muốn được vô hậu cung của Bác gia! QQ: *****. Chờ tin anh ~ /~” Ma xui quỷ khiến thế nào, y lại đáp lại là: “Gia đã có chủ. Thí chủ xin hãy tự trọng *ngoáy mũi*”.

Y chẳng có ý sâu xa gì đâu. Thiệt đó.

Đang mơ mơ màng màng, Thẩm Nam bỗng cảm thấy có cái gì đó cứ nhấp nháy, thỉnh thoảng lại nhá một cái. Xoay người ngồi dậy nhìn xung quanh, hóa ra là cái di động để dưới gối.

Mạc Bắc có cái tật điện thoại cứ bọ đầu quăng đó, có người gọi tới thì còn có thể lần theo tiếng chuông mà tìm, nhưng tin nhắn không để nhạc chuông nên thường xuyên không biết. Thẩm Nam thu dọn phòng khách thì tìm thấy nó trong đồng rác rưởi vừa được quét ra, đem đi lau sạch rồi để xuống dưới gối, lúc nào nhớ đến là có thể giở ra xem có tin nhắn mới hay không.

Chỉ thấy di động nhấp nháy sáng, không có nhạc chuông, Thẩm Nam tưởng là tin nhắn, mở ra định đưa cho Mạc Bắc coi, ai dè lại là cuộc gọi, người gọi là “Mạc Văn Tương”.

Điện thoại vừa mở ra là đã trực tiếp kết nối, giọng một đàn ông trung niên vang lên, có điểm hấp tấp:

“Mạc Bắc? Mạc Bắc? Có phải con không?”

“Mạc Bắc? Nói gì đi!”

“Này, Mạc Bắc? Sao không nói câu nào hết vậy?”

Mạc Bắc lúc này đang ngồi xem anime. Thẩm Nam kéo headphone ra dí điện thoại vào tai y.

Mạc Bắc giật nảy mình, quay đầu nhìn cậu rồi mới cầm lấy điện thoại, nhưng ngay lập tức mặt y đành lại, vút di động sang một bên, đeo headphone vào xem phim tiếp.

Cuộc gọi vẫn chưa ngắt, Thẩm Nam nghe thấy đầu bên kia vẫn còn đang cố nói chuyện:

“Mạc Bắc, nói gì đi chứ. Một câu thôi cũng được?”

“Mạc Bắc...”

“Hôm này là sinh nhật con mà...”

“Tiểu Bắc à... đừng làm lơ với ba như thế...”

“.....”

Người đàn ông đó nói một hồi, mấy phút sau mới cúp máy. Mạc Bắc vẫn cầm đầu xem anime. Thẩm Nam cảm thấy không khí trong phòng bỗng trở nên vô cùng ngột ngạt, chẳng hiểu tại sao.

Hết một ep anime, Mạc Bắc tháo headphone ra, im lặng nhìn chăm chăm cái màn hình máy tính một lúc, rồi mới mở miệng:

“Đó là ba em.”

Quay đầu nhìn Thẩm Nam, y cười gượng gạo: “Anh không muốn gặp người kia một thì em còn không muốn để ý đến ông ta cả trăm lần.”

Nói xong, mặc kệ Thẩm Nam vẫn còn đang nằm trên giường, Mạc Bắc bò lên chui vào trong chăn ngủ, trùm chăn kín mít.

Thẩm Nam ngồi bên mép giường nghĩ vu vơ, càng nghĩ thì lại càng thấy rối. Nhà cậu mấy đời rồi đều ít người. Cha mẹ mất sớm, bà ngoại nuôi cậu khôn lớn. Lúc cậu vào đại học năm ba, bà cũng đi, từ đó Thẩm Nam chỉ còn một mình nên tận đáy lòng, cậu vẫn khát vọng có một gia đình. Thế nên thật sự, cậu chẳng nghĩ ra được một lý do gì lại có thể khiến một cậu con trai lạnh lùng với bố mình đến thế. Ngồi nghĩ một lúc cũng chẳng mò ra được đầu mối nào nên hờn, Thẩm Nam bất tri bất giác cũng... leo lên giường ngủ nốt.

Tầm giờ ăn tối, Thẩm Nam bị tiếng Tần Du cạy cửa làm cho tỉnh giấc, vừa mở mắt đã nhìn thấy một người... nhảy lên không... nhằm hướng giường... đè xuống, ép cậu suýt nữa ói hết cả tim gan phèo phổi ra. Thẩm Nam vội vội vàng vàng lăn xuống giường, chạy biến sang phòng khách bên cạnh ngồi đợi.

Tần Du mang bánh ga-tô và rượu tối, chắc là định đến chúc mừng sinh nhật Mạc Bắc. Dọa Thẩm Nam chạy tóe khói xong, hần bắt đầu công cuộc kéo người ra khỏi giường. Mạc Bắc cũng chẳng ừ hử gì, mặc kệ hần lôi lôi kéo kéo tha y đến bên bàn ăn, đặt phịch một phát lên ghế.

Thẩm Nam chẳng định xán vào làm gì, miễn cho ai đó đã chẳng ưa gì mình rồi lại còn ghét hơn, nhưng mà giờ muốn về nhà lại phải đi ngang qua chỗ hai người đó, mà làm thế chẳng khác nào mình đang... dối. Đã thế, cậu quyết định quay vào phòng ngủ lướt net giết thời gian. Phòng không có cửa, thò đầu ra là có thể nhìn thấy bọn họ.

Mạc Bắc nhìn chẳng có chút tinh thần nào. Tần Du vớt bánh ga-tô sang một bên, mặc kệ nó đấy, ngồi luôn lên bàn mở rượu. Đưa cho y một chai, hần tươi cười nói, câu nào cũng đầy châm chọc: “Nhìn mày kìa, dở sống dở chết. Ông già mày lại gọi tới?”

Mạc Bắc nằm bẹp xuống bàn mân mê từng ngụm rượu. Rượu táo, nồng độ cũng không thấp, nhưng chua chua ngọt ngọt, hơi có chút gas, khiến mùi rượu bay sạch.

“Lại không dám nhận nữa à? Vô dụng vãi.” Tần Du cũng cầm một chai, vừa uống vừa chép miệng, chẳng chờ Mạc Bắc trả lời tiếp tục bắn như súng liên thanh: “Mày cứ trốn đi. Chỉ cần lão ta không tìm được mày, cứ trốn đến khi nào lão ngủ là được.”

“Mà đừng dối số nhé. Chờ hôm nào đó đẹp trời thử thách mình xem có gan tiếp điện thoại của lão không?”

“Mà khẳng định lão vẫn cho là mày có bệnh... Không chừng còn muốn túm cổ mày tống đến chỗ bác sỹ tâm lý ấy chứ...”

“Hôm nào mày có gan nói chuyện với lão, nói thẳng với lão là – ông mới có bệnh! Tôi chính là học tâm lý học ra đấy! Há há! Khẳng định lão hối hận chết luôn. Mặc kệ cho mày tuyển cái khoa như vậy.”

“Mạc Mạc.” Tần Du nhảy xuống bàn, vòng tay quanh cổ Mạc Bắc, người dựa vào lưng, cầm đặt trên đỉnh đầu y: “Anh nói mày nghe...”

Mạc Bắc ngẩng đầu nhìn hần. Y đã nốc gần hai chai, vẻ mặt thản nhiên như không, đôi mắt vẫn tỉnh táo, sáng rực, phản chiếu khuôn mặt điển trai của Tần Du.

“Mày có bệnh thật đấy!”

Mạc Bắc cũng rất trịnh trọng gật đầu.

Tần Du vén hàng tóc mái dài thướt của y sang một bên, khê hôn lên trán y:

“Bị anh đây lây cho.”

Lúc Thẩm Nam thò đầu ra ngoài nhìn, Tần Du đang nhồi nhét mấy cái bánh Champagne vào miệng Mạc Bắc. Năm cái bánh dài xòe ra năm hướng, mỗi cái một màu.

Tần Du hỏi cái nào vị trà xanh, Mạc Bắc dùng đầu lưỡi đẩy đẩy một cái ra. Tần Du lại gần, ngậm cái bánh đó, bẻ một phát, nhai rau rầu. Cuối cùng, khi cả năm cái bánh đều bị bẻ sạch, Mạc Bắc mới đem cái mớ còn lại đang ở trong miệng mình nuốt hết vào bụng.

Tần Du đột nhiên nhìn về phía Thẩm Nam, đôi mắt sáng quắc của hắn làm cậu thấy hơi chột dạ. Hắn cười đầy khiêu khích, rồi cúi đầu... hôn kịch liệt.

Mạc Bắc chưa kịp phòng bị gì thì đã bị hắn... bịt miệng. Một âm thanh yếu ớt tỏ vẻ kinh ngạc vang lên, hình như nó phát ra... từ lỗ mũi. Y ngoan ngoãn ngồi yên, chẳng động đậy gì, đôi mắt sáng trong... chớp chớp.

Thẩm Nam yên lặng cụp mắt.

Mày vừa chứng kiến gì vậy nè? Tình anh em cảm kị? Điều giáo? Mời chài?

Mệ, mù xừ nó mất rồi!

Phát hiện mới của Thẩm Nam: Nếu Mạc Bắc khó chịu hay không thoải mái thì sẽ đi ngủ. Mạc Bắc đã ngủ rồi là rất khó tỉnh giấc, mà nếu có dậy thì cũng sẽ phát cáu. Tần Du rất biết cách (hoặc phải nói là am hiểu) làm thế nào để lôi Mạc Bắc ra khỏi giường. Tửu lượng của Mạc Bắc rất kém, nhưng dù có say cũng chẳng biểu hiện rõ ra ngoài. Mạc Bắc uống rượu rồi thì sẽ rất rất rất chi là ngoan ngoãn. Tần Du hiểu rõ Mạc Bắc, hơn nữa hắn đối với y cũng chẳng có ý gì tốt đẹp cho cam. Mạc Bắc chẳng hề biết chuyện này.

Sau khi chuốc Mạc Bắc say mèm, Tần Du bắt đầu làm đủ trò đùa giỡn, trêu chọc, sờ mó y, chơi chán thì bắt đầu dỗ y đi ngủ rồi bay thẳng. Cũng nhân tiện nói luôn, cái cách dỗ Mạc Bắc đi ngủ của hắn khá là đặc biệt – ôm con người ta vào lòng sờ tới sờ lui, sờ đến khi nào đối phương ngủ rồi thì đem bỏ vào đồng chăn mền.

Thẩm Nam cứ tưởng rằng hắn sẽ ở lại qua đêm (để tiện thể làm gì đó). Tần Du liếc nhìn cậu, cười. Nụ cười làm cho người ta chẳng cảm thấy chút xíu thiện ý gì trong đó kèm theo một chút châm chọc khó có thể mô tả bằng lời được. Hắn nói: tao là anh trai nó.

Vậy nên... Thẩm Nam ở lại, thức trắng cả đêm. Sáng sớm hôm sau, cậu nhìn Mạc Bắc thò tay ra khỏi đồng chăn... cào cào cái gối, rồi nghe y dùng cái giọng giống như là làm nũng oán hận cơn đau đầu vì say rượu.

Sau đó, hai người chia nhau cái bánh ga-tô Tần Du mang đến, không ngờ cũng ngon ra phết.

Đánh chén no say xong, Thẩm Nam định về nhà ngủ bù. Mạc Bắc cũng tỏ vẻ y đau đầu muốn ngủ tiếp, đồng thời triệt để phớt lờ cái ý định về nhà của Thẩm Nam, y có sức lực lôi cậu lên giường, đắp chăn, ôm... và ngủ.

Thẩm Nam cũng mệt rũ người, nằm đếm đám Thảo Nê Mã (1) đang lao xuống vực ru mình ngủ. Lũ thần thú kia phi xuống vực xong lại xông vào giấc mơ của cậu, tại sa mạc Mã Lặc Qua Bích rộng lớn chạy điên cuồng, một vòng rồi lại một vòng... (*)

(* Thảo Nê Mã: (đồng âm với ‘đờ cờ mờ’) một trong ‘thập đại thần thú’ do giới online TQ sáng tạo ra để tránh cuộc càn quét những từ ngữ thô tục của chính phủ. Theo truyền thuyết lưu hành trên net, Thảo Nê Mã cư ngụ tại Mã Lặc Qua Bích (đồng âm với Cái l*o*o miệng mày)

Sorry, bạn đây cũng phải kiểm duyệt từ ngữ () .

Nói chung thì đoạn trên dài thế thôi nhưng chỉ tóm lại một ý: Bạn Thẩm Nam chửi, chửi... và chửi như điên ())

Đáng lẽ ra cậu phải phát hiện từ sớm, Mạc Bắc có thói quen ngủ nude...

Điều duy nhất có thể gọi là may mắn ở đây là, lần này Mạc Bắc không còn trùm chăn kín mít che kín cả đỉnh đầu nữa, khiến Thẩm Nam thi thoảng còn có thể ngoi ngóp hít thở được chút không khí trong lành.

Thằng oắt con Mạc Bắc này... may mà cũng chỉ thỉnh thoảng lên cơn, dứt cơn, tỉnh táo lại rồi thì cũng dứt khoát nhận lỗi luôn, không ậm ừ cho qua. Có một lần làm tiền lệ, lần thứ hai Thẩm Nam đã có thể bình tĩnh đối phó, nếu mà có lần sau nữa thì... xem chừng cậu cũng gặp riết thành quen, có khi lại còn chủ động phối hợp nữa ấy chứ.

Chú thích:

(1) Thảo Nê Mã: là con llama.

Pê ẹt: anh già Tần Du biến thái >///

câu thích nhất trong chương này là câu của tiểu Bắc: “Gia đã có chủ. Thí chủ xin hãy tự trọng *ngoáy mũi*” Khẳng định mình thuộc chủ quyền của ai đó rồi kìa

Lần đầu là sốt, lần này là say, tiểu Bắc vô tư ôm người đẹp tiểu Nam nhiều hơn nữa cho quen đi, có người ‘bật đèn xanh’ trong tư tưởng rồi kìa, hehe

= =

có bạn nào hứng thú với ‘thập đại thần thú’ hay truyền thuyết về em Thảo Nê Mã ko?

8. Chương 8

Những ngày thong thả nhàn nhã, ăn ngủ chờ chết như heo cứ thế trôi qua. Thế nhưng sóng ngầm tại nơi hai nhân vật chính của chúng ta – một chẳng biết gì hết, một thì biết nhưng cũng coi như không có – đang mãnh liệt chuyển động.

Thẩm Nam chỉ nhận ra việc này từ một chuyện như sau:

Ly Ly gọi điện cho cậu nói: “Thẩm... anh... quả nhiên anh đã chặn được Bắc gia rồi.”

Thẩm Nam... phát cuồng tại chỗ.

Mỗi lần lúc đầu là cái dòng Mạc Bắc tiện tay gõ trên mạng: “Gia đã có chủ.”

Đối với một vị đại gia được coi như là thần trong một cái xã hội nhỏ nhỏ thì, mấy năm qua số người rờn rần nói tiếp nhau, nói thẳng nói ngầm, nịnh hót lấy lòng, bắt quàng làm họ, ôm chân dựa dẫm, mỗi cái quấy rầy không hề ít. Người thử có, người đùa có, mà người thật sự mơ ước điều đó lại càng có. Thái độ của Mạc Bắc từ trước đến nay đều là: già trẻ lớn bé, ai cũng như nhau; mỗi cái xin cứ việc, muốn tới... vậy bái bai. Thực ra thì, với những người chủ động lại gần vây quanh y, y sẽ không cự tuyệt thẳng thừng, muốn dẫn lại gần hơn, y cũng coi như không biết. Lần sau gặp mặt, lại một câu muốn thuở: “Già rồi trí nhớ kém, ai đây ta~”. Một câu thôi không biết đã làm tan nát bao nhiêu trái tim pha lê mong manh yếu ớt của các fan hâm mộ. Có mấy anti-fan của y đem chuyện này ra nói, xía xói y ‘già vờ’ kinh quá. Xin lỗi, đại gia đây không nhớ thật mà, mà có nhớ ra đại gia nói không ai làm gì được đại gia.

Nhưng dù nói thế nào, về bản chất, Mạc Bắc vẫn chỉ là một thằng nhóc đơn thuần, cẩn thận lại bảo thủ.

Một Mạc Bắc lạnh lùng, chơi game kết hôn với người khác thôi cũng đều không thích đột nhiên lại nói mình đã có chủ. Chả trách tiểu vũ trụ của quần chúng nhân dân cứ thế mà bộc phát liên tục, cả người rùng rợn tỉnh thần đi... hóng chuyện.

Cúp máy, Thẩm Nam yên lặng nhìn Mạc Bắc. Y đeo headphone ngồi lướt diễn đàn, hai tay thoăn thoắt gõ bàn phím, vẻ mặt bình lặng thong dong – nếu không tính đoạn thỉnh thoảng y lại cười ngớ ngẩn...

Thừa dịp Mạc Bắc đi nấu cơm, Thẩm Nam ngồi vào máy. Thằng nhóc này từ trước đến nay vốn xử sự theo kiểu anh đây quân tử, chưa bao giờ thay đổi, đứng dậy ra ngoài, màn hình còn chẳng thèm tắt nói gì đến chuyện tắt máy.

Nhìn qua hẳn là trang cá nhân của một nick trong diễn đàn, lúc này comment đang tăng lên liên tục. Cả đồng comment trang đầu phía sau đều có một chữ ‘New’ nho nhỏ.

Bắc gia có chủ rồi sao!? Thực hư thế nào? Người ta muốn biết

A... ơ... u... ư... người ta tan nát hết cả cõi lòng rồi nè

Bắc gia quả nhiên là uke!!!

Tự tiện bỏ đội thật đáng xấu hổ a~!!!

Muốn biết sự thật! Muốn nhìn ảnh!! Muốn gặp mặt!!!

Người ta chưa bỏ ý định đâu! Muốn bá kiến Chính cung nương nương

Hot New! Sự thật bên trong “Gia đã có chủ. Thí chủ xin hãy tự trọng”. Kèm theo ảnh!

Xin xác nhận! Bắc gia, anh có chủ rồi sao?

Ngay cả Bắc gia cũng có ‘tình yêu’ rồi. Oaaaaa...

.....

Tùy tiện mở mấy cái comment ra xem, không ngờ Mạc Bắc đều trả lời tất, cực kỳ ngắn gọn và thống nhất:

Cái nào muốn xác nhận chứng thực: E hèm, hừ~ = w = +

Cái nào muốn biết sự thật, ảnh iếc: Ừ cho bọn bây hay ~ ~ = =

~ ~ Còn lại: Tự trọng đi, tự trọng chút đi = . = Con nít ranh ra chỗ khác chơi ~ / 3 /

~ Mấy câu trả lời ngắn ngủn không rõ đầu đuôi như thế hiển nhiên không thể thỏa mãn nhu cầu... hóng chuyện của nhân dân, mấy cái bình luận theo đuôi đăng sau nhiều vô số, mênh mông bát ngát luôn. Đáng tiếc, tất cả đều bị Mạc Bắc vô thị hết. Hình như mỗi cái comment, Mạc Bắc chỉ trả lời 1 lần.

Gân xanh gân trắng nổi đầy đầu Thẩm Nam.

Chuyện quái gì thế này!?

Ăn tối xong, Thẩm Nam bỏ bát đĩa lại cho Mạc Bắc rửa, còn mình thì chạy thẳng đến Bar HEY.

Vừa nhìn thấy cậu, Ly Ly đã nở một nụ cười nham nhở kiểu ‘giấu làm gì, bạn đây biết hết rồi’ làm Thẩm Nam nhin không nổi, vớ lấy cái giẻ lau quảng thẳng vào mặt cậu.

“Rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Thẩm Nam đến giờ vẫn còn lơ mơ chẳng hiểu đầu đuôi tai nheo gì sất.

Ly Ly lại tỏ vẻ trình hiểu biết + tiếp nhận của mình hơi bị cao: “Bản thân Bắc gia cũng thừa nhận rồi mà, mà còn tưởng thế này là thế nào nữa?”

“Đầu tiên, sao mày biết là tao?” Thẩm Nam giơ ngón trỏ lên.

Ly Ly lườm cậu khinh bỉ: “Bắc gia otaku chính hiệu, bên cạnh cậu ta ngoại trừ mày còn có ai khác đâu?”

Thẩm Nam cố gắng nuốt hai chữ “Tần Du” xuống, giơ tiếp ngón giữa lên: “Thứ hai, Mạc Bắc là straight đúng không?”

“Bị bẻ cong chứ sao.” Giọng Ly Ly vẫn thản nhiên như ruồi.

Thẩm Nam cúi đầu nốc rượu, tự hành hạ mình với mớ suy nghĩ rối bòng bong.

Nhưng Ly Ly vẫn chưa chịu buông tha cho Thẩm Nam. Cậu cố làm vẻ cao thâm khó lường, trầm giọng thì thầm: “Mày biết không? Bắc gia vẫn còn zin nha

”

“.....”

“Biết tại sao không ~?”

Thẩm Nam nhớ có lần Mạc Bắc nói ‘Người yêu lý tưởng đều nằm trong HDD hết’. Cười! Hình như bọn Otaku đều thế cả.

“Đây là EQ cậu ta thấp!” Ly Ly dùng cả hai tay túm đầu Thẩm Nam dậy, nhìn thẳng vào mắt cậu: “Tao nói cho mày biết, bởi vì anh cậu ấy là một thằng biến thái! Mày chú ý cho tao! Cẩn – thận – Tần – Du!”

Thẩm Nam xoa xoa mặt, rốt cục cũng phun ra được cái câu cậu nhin suốt từ nãy đến giờ: “Tao nghĩ, người cần phải cẩn thận Tần Du không phải tao, mà là Mạc Bắc!”

Ly Ly nhú nhú mày: “Ý~~ mày cũng phát hiện rồi hả?”

Thẩm Nam giờ rất muốn tìm một bức tường nào đó ngồi cào cào. Mịe! Trừ phi tao mù lòa cảm điếc mới không phát hiện được sự thật mười mười như thế!

“Tao bảo này, mày nhìn Bắc gia đi! Đẹp trai này, tốt bụng này, giỏi võ này... Chăm chỉ làm việc này, hiền lành ôn nhu này, lại còn có thể chăm sóc người khác nữa. Một người tốt như vậy đặt đâu cũng có người cướp lấy, đúng không? Nhưng tại sao đến giờ này vẫn là trai tân?”

Thẩm Nam cảm lạnh chịu đựng, cố gắng không mủi mị. Sao Ly Ly có thể nhìn cái khuôn mặt tầm tầm bậc trung của Mạc Bắc thành ‘đẹp giai’ vậy trời? Tiếp tục ngồi nghe Ly Ly thao thao bất tuyệt.

“Một phần là do bản thân cậu ấy cũng hơi... chậm hiểu thật, nhưng mà Tần Du cũng không ít lần thọc gậy bánh xe! Người nào hơi lại gần một chút, tỏ ý có cảm tình với cậu ta mà tính tình cũng dễ chịu thì y như rằng, không sớm thì muộn cũng bị Tần Du đá bay!” Ly Ly thở hổn hển, vỗ đét một cái xuống mặt quầy bar: “Tần Du để ý đến cậu em trai này của hán đầu chỉ mới một hai ngày đâu!”

Thẩm Nam chẳng hề nghi ngờ gì cái kết luận này. Cậu chỉ cảm thấy kỳ quái là, với điều kiện của Tần Du, về cơ bản thì thiên thời địa lợi nhân hòa đều có đủ, làm sao mà đến bây giờ, muốn vào nhà thì phải cạy cửa, muốn đùa giỡn phải chuốc say trước đã. Tóm lại là vẫn loanh quanh ngoài vòng gửi xe.

“Ai bảo hán cứ im trong lòng làm chi.” Ly Ly “Bắc gia chậm hiểu đến mức độ này cũng đáng đời hán.” Giọng điệu đầy vẻ ‘vui trên sự đau khổ của người khác’.

“Mày nghĩ thử xem, một thằng Otaku hơn 20 tuổi vẫn còn là trai tân, EQ của nó liệu có thể cao đến đâu?”

Thẩm Nam trần trọc cả đêm.

Cậu cứ cảm thấy chuyện này... chẳng hay ho gì cả.

Mạc Bắc vẫn chỉ là một thằng trẻ con ngây ngô kém cậu những năm tuổi, hơn nữa lại còn là straight.

Straight... đầu phải cứ bảo bé cong là cong ngay được đâu. Với lại, nếu cậu ấy có chút khuynh hướng đồng tính thôi thì đã bị Tần Du xơi sạch sẽ từ đời nào rồi.

Thật tình thì, Mạc Bắc tốt thật đấy, nhưng cũng không đến mức như Ly Ly nói, mặt nào cũng hoàn hảo: tính cách hơi âm trầm, cũng hay để bụng, thỉnh thoảng lại lên cơn tưng tưng, diện mạo thể nào không quan trọng, điểm cốt yếu là cậu ta làm nghề này, cũng chỉ đủ lo tiền sinh hoạt cho bản thân, mấy món đồ ngoại ngạch vừa tốn thời gian lại cũng không ổn định, lúc có lúc không. Bản thân cậu ấy có thể thỏa mãn với tình trạng hiện tại nhưng với cái điều kiện dờ dờ ương ương này mà muốn tìm một cô gái tốt, hợp ý, có thể chung sống được thì... Thẩm Nam cảm thấy cũng khó khăn ghê lắm á

~Đương nhiên, đối với Thẩm Nam mà nói, chuyện đó không phải là vấn đề – cái khoản cậu cảm đi, cộng thêm với số tiền cậu chắt chiu dành dụm trong bốn năm làm việc, cũng đủ cho cậu sống thoải mái đến hết đời mà còn có thể nuôi thêm một miệng ăn nữa.

Nhưng mà cậu không thể cứ như vậy lon ton đến gặp Mạc Bắc tỏ vẻ: Bắc à, chúng ta chung sống với nhau đi!

Bởi vì... cậu không yêu Mạc Bắc.

Khi ở cùng Mạc Bắc, cậu cảm thấy rất thoải mái, rất tự tại, thậm chí có thể nói Thẩm Nam hưởng thụ khoảng thời gian này, mặc dù thỉnh thoảng lại có những cơn từng từng bất chợt nhưng cũng không phải là không thể chấp nhận được. Nếu cuộc sống cứ tiếp diễn như vậy... bất tri bất giác... vài tháng... vài năm... trôi qua... Nghĩ đến đây Thẩm Nam thấy, như thế chẳng có gì là không tốt cả. Bản thân cậu vốn thuộc tuýp người thích thanh thoi an nhàn.

Nhưng... ‘yêu’ là cảm giác như thế nào?

Trước kia, khi còn cặp với Giang An, lúc đó chỉ nghĩ đến tên hắc thoi, cậu đã cảm thấy một cảm xúc thật mềm mại, chua chua ngọt ngọt lan tỏa tận đáy lòng, vừa nhìn vào mắt hắc thoi là toàn thân như bị điện giật, không có lúc nào không muốn ở cùng một chỗ với hắc thoi, muốn gần hắc thoi thêm một chút, rồi lại thêm một chút, hận không thể dính lấy nhau như hình với bóng, chẳng ai tách ra khỏi ai được.

Mặc dù cái cảm giác này giờ đây là dần phai nhạt, nhưng cậu biết, cậu yêu Giang An, ít nhất thì cũng đã từng như thế.

Nhưng với Mạc Bắc thì lại không phải như vậy.

Mạc Bắc... Thẩm Nam cảm thấy bởi vì hai người bọn họ ở cùng nhau suốt ngày, lại tâm đầu ý hợp nên mới khiến y sinh ra ảo giác... mà cũng có thể là do như Ly Ly nói, y vốn chẳng có tí kinh nghiệm tình yêu tình báo gì cả, EQ lại hơi thấp...

Khiến một thằng trẻ con có ảo tưởng như vậy, bề cong một thằng straight mình không yêu... Điều đó làm Thẩm Nam cảm thấy mình đang phạm tội.

Cậu nghĩ có lẽ hai người nên tỉnh táo lại, hoặc phải nói nên xa nhau một chút.

Quyết định xong, có vẻ như lương tâm cũng đỡ bớt rứt phần nào, Thẩm Nam ngủ thẳng một mạch từ lúc tờ mờ sáng cho đến khi mặt trời khuất bóng. Ba tháng nay... lần đầu tiên... cậu ở nhà cả ngày.

Mười mấy ngày kế tiếp, Thẩm Nam không hề lên lầu một bước.

Rúc trong nhà, dọn dẹp, đọc sách, lên mạng, tự nấu tự ăn, đi siêu thị hay ra ngoài tản bộ đều cố ý đi vào buổi sáng, để tránh Mạc Bắc, y có thói quen đến chiều mới ra khỏi cửa.

Hơn tuần nay, cậu sống cứ như là đang ngược đãi bản thân.

Đồ ăn không ngon, tốc độ mạng chậm như rùa bò, đầu sách có thể đọc không nhiều, nhà không đủ ấm lại thiếu hơi người, hơn nữa còn yên lặng đến rợn người, mở nhạc lên thì lại cảm thấy ồn.

Đúng là bị chiều quá hóa hư rồi. Thẩm Nam không nhịn được xía xối bản thân.

Mạc Bắc chẳng chủ động đến tìm cậu. Mười mấy ngày nay, cậu sống yên lặng quá nên ngày có vẻ dài hơn bình thường.

Cho đến khi Thẩm Nam cảm thấy xa thế đủ rồi, mà cũng có thể là yên lặng chịu đựng một mình hết nổi rồi, cậu mới lên gõ cửa nhà Mạc Bắc.

Vừa nhìn thấy cậu, hai mắt Mạc Bắc bắt đầu lóe sáng cứ như thể được cắm điện, lấp lánh lung linh đến độ Thẩm Nam không dám nhìn thẳng vào.

Vốn định đến hai mặt một lời giải quyết cho xong, kết quả cậu vừa ngồi xuống, Mạc Bắc đã bắt đầu gãi đầu gãi tai: “Không biết hôm nay anh đến, nhà chẳng có thứ gì... cùng đi siêu thị không?”

Thẩm Nam muốn nói ngồi xuống nói chuyện cái đã, mở mồm ra lại thành: “Anh nghỉ chút, em tự đi đi.”

Mạc Bắc lẳng xẳng chạy ra ngoài. Thẩm Nam giờ muốn vả cho mình hai cái chết luôn cho rồi...

Đi đi lại lại trong nhà, gần nửa tháng không tới, nơi này cũng chẳng thay đổi gì, chỉ hơi bụi hơn một chút. Chắc là do Mạc Bắc cứ ở ru rú trong phòng ngủ, không ra ngoài thu dọn. Vào phòng bếp, nhìn xoong chảo bát đĩa bị phủ một lớp bụi mờ, Thẩm Nam mở cả tủ bếp lẫn tủ lạnh ra xem. Quả nhiên, trong đó chất đầy các loại mỳ ăn liền và đồ ăn sẵn đông lạnh. Nhớ lúc đầu khi cậu vẫn còn chưa đến đây ăn chực, Mạc Bắc hình như cũng chỉ chén đồ ăn vặt hay cơm hộp bên ngoài cho qua ngày. Thẩm Nam không nhịn được chau mày.

Mạc Bắc mua đồ về xong liền vào phòng bếp nấu nướng. Thẩm Nam hỏi y sao bình thường không nấu cơm. Y đáp thản nhiên như không: chẳng có ai ăn cùng nên lười nấu, làm Thẩm Nam ghen hòng không hỏi thêm câu nào nữa.

Bữa tối vẫn chẳng khác trước là bao, hai rau một canh thêm món thịt vác từ siêu thị về, tất cả đều là những món Thẩm Nam thích ăn. Nói đến chuyện này, hình như Mạc Bắc chỉ cần một tuần là đã biết khẩu vị của cậu như thế nào, thích ăn món gì. Sau này, mặc dù không phải bữa nào cũng chăm chăm dựa theo khẩu vị của cậu mà nấu nhưng cho tới bây giờ, trên bàn ăn chưa bao giờ xuất hiện món nào cậu không thích.

Hình như Mạc Bắc không định hỏi cậu sao thời gian dài như vậy không có đến chơi, Thẩm Nam đành phải tự khơi chuyện. Nhịn đến hết bữa cơm, Thẩm Nam rốt cuộc cũng hỏi:

“Nghe nói... em có chủ rồi hả?”

Mạc Bắc chỉ ‘A’ một tiếng rồi mím môi không nói gì, chỉ nhìn cậu chớp chớp, nhìn khuôn mặt trắng nõn của cậu trước mắt y dần dần chuyển từ hồng nhạt sang ửng đỏ rồi đỏ từng bừng, môi mấp máy: “Anh... biết rồi à...” – /// –

“Là anh?” Thẩm Nam ngoài miệng thì hỏi xác nhận bên trong thì không ngừng rửa xả cái mặt đỏ từng bừng đáng xấu hổ dễ gây hiểu nhầm kia của mình.

Mạc Bắc “Ừ” một tiếng, gạt đầu, rút chìa khóa ra khỏi túi quần đưa cho cậu.

Thẩm Nam cầm lấy chìa khóa, tâm trạng rối rắm, ngổn ngang trăm mối tơ vò. Cậu nói: “Anh là gay.”

“Em là con trai.” Mạc Bắc trả lời như vậy.

Lời thoại hình như phải đảo lại mới đúng.

“Nhưng không phải em nói mình là straight sao?” Nửa phút sau, Thẩm Nam mới mò được điểm chính yếu, lại mở miệng phản bác: “Em thích con gái mới đúng.”

“Vốn em cũng nghĩ mình là straight, nhưng về sau em thấy nếu là anh thì cũng tốt.” Mạc Bắc chăm chú đáp lại: “Nếu sống hợp với nhau thì nam cũng được.”

Thẩm Nam nhìn con mắt sáng ngời của y, do dự: “Em yêu anh sao?”

“Không biết, có lẽ em chưa từng yêu ai.” Mạc Bắc suy ngẫm rồi trả lời. “Nhưng em thích anh, có thể sống cùng với anh là tốt rồi.”

“Chuyện này không đơn giản như vậy đâu.” Thẩm Nam bỗng cảm thấy chẳng có tí sức lực nào cả. “Anh muốn nói, em xác định mình thực sự có hứng thú với đàn ông sao?”

“Em nghĩ...” Mạc Bắc vô thức liếm liếm mép. “Chúng ta có thể thử xem sao?”

Cậu nhìn Thẩm Nam, đôi mắt lại sáng hơn một chút:

“Ôm anh cảm giác cũng không tệ.”

Thẩm Nam chạy mất tăm.

Pê ệt: “Bác gia bị bẻ cong rồi!” Sao không ai lập topic có title này nhỉ? (*)

Mình thích sự thẳng thắn của tiểu Bắc. Thích là thích thôi, sống hợp với nhau là tốt rồi (´ ‘)

Uhm, mình recommend vừa đọc chương này vừa nghe “What is love” của Jennifer Lopez, cảm thấy khá hợp

9. Chương 9

“Thực sự tao chẳng hiểu nổi mày đang nghĩ cái gì.” Về mặt Ly Ly đúng kiểu ‘thằng này hết thuốc chữa’. “Cậu ta đồng ý lên giường với mày rồi mày còn muốn gì nữa?”

Giọng cậu hơi to khiến không ít người chú ý lại đây.

“Ly Ly, mày nghĩ cậu ấy yêu tao sao?” Thẩm Nam biết vấn đề này thật ngu ngốc, nhưng cậu vẫn luẩn quẩn ở chỗ đó không cách nào thoát ra được.

“Anh Thẩm ơi anh Thẩm, anh đừng nên mong chờ xa vời như thế!” Ly Ly dè vai cậu xuống, trừng mắt nhìn cậu. “Cậu ta mấy tuổi hả? Cậu ta hiểu tình yêu tình ái là cái miệt gì? Chính vì không hiểu nên cậu ấy mới là hàng hiếm có khó tìm! Độc nhất vô nhị luôn đấy!”

“Vấn đề là tao hiểu. Hơn nữa, tao không yêu cậu ấy.”

“Nhưng mà mày cũng thích cậu ta.”

“Thích và yêu không giống nhau.” Thẩm Nam vẫn kiên trì ý kiến của mình.

“Điều này không quan trọng!” Ly Ly sắp ức chết, ngón tay chỉ thẳng ra, gần như đâm vào mũi Thẩm Nam: “Nếu đã không hiểu, thì yêu hay thích đối với cậu ta chẳng có điểm gì khác nhau cả. Cậu ấy sẽ chẳng thêm để ý cái chuyện con con như vậy đâu!”

“Tao để ý...”

“Kệ mày!” Ly Ly quăng cái giẻ. “Tao chỉ thấy mày đang bắt nạt con người ta không hiểu ái tình là gì!”

Thẩm Nam cảm thấy vô cùng ức chế. Chuyện Mạc Bắc không hiểu là chuyện bình thường, là chuyện đương nhiên như thế, chỉ có mình cậu dẫn đo suy nghĩ như thẳng góc.

Cậu chỉ... không muốn thẳng nhóc kia chịu thiệt thòi.

Mạc Bắc mới hai mươi ba, rất nhiều chuyện vẫn còn không hiểu, yêu cũng chưa từng yêu.

Đã bị cậu bẻ cong xù nó rồi.

Nếu không quyết định chóng vánh như vậy, cậu ta có thể thử tiếp xúc với rất nhiều người khác nhau, dần dần trưởng thành, có lẽ sẽ gặp một cô gái tốt bụng, hai người tâm đầu ý hợp, mà cũng có thể cùng với Tần Du...

Tần Du thì thôi, bỏ qua...

Chính bởi vì Mạc Bắc không hiểu gì hết, Thẩm Nam mới càng cảm thấy nên công bằng với y hơn.

Cậu không muốn Mạc Bắc vội vội vàng vàng, hồ đồ quyết định chuyện cả đời y.

Lần đầu tiên cầm chìa khóa mở cửa, Thẩm Nam cũng không thể nói được trong lòng cậu cảm thấy như thế nào.

Mạc Bắc vẫn đang ngồi trước máy tính, tai đeo headphone, giờ này đang lên mạng đọc truyện tranh.

Headphone đột nhiên bị bỏ ra, y định quay đầu thì lại bị bịt mắt.

“Ngồi im, cứ như vậy.”

Thẩm Nam không dám nhìn đôi mắt của Mạc Bắc, sáng ngời, trong vắt, làm cậu cảm thấy tội lỗi ghê lắm.

Vừa muốn nói, cái điện thoại dưới gối Mạc Bắc bắt đầu réo, vẫn là khúc nhạc hào hùng khí phách nọ. Giờ Thẩm Nam đã biết, đó là bài nhạc trong cảnh đấu võ của một hòa thượng vừa lưu manh vừa bạo lực, tên là ‘Văng sinh chú’.

Bối cảnh âm nhạc kiểu này cũng gợi cảm xúc quá nhỉ...

‘Kệ nó!’ Thẩm Nam lầu bầu, Mạc Bắc ngồi yên không nhúc nhích.

“Mạc Bắc, em đã từng thích ai chưa? ‘Thích’ kiểu... tình cảm nam nữ ấy.”

“Chắc là có. Em nghĩ thế.”

“Cảm giác của em đối với người đó như thế nào?”

“Một người rất đặc biệt, rất thi thú.”

“Thế thôi à?”

“Chỉ nhớ vậy thôi.....”

“Sau đó thì sao?”

“Lúc đó, cô ấy sắp kết hôn.”

“Cảm giác của em thế nào?”

“ ‘A, sắp kết hôn rồi à?’ Có thể thôi.”

Tiếng chuông điện thoại ngừng một lúc rồi lại vang lên, cả hai chẳng ai để ý tới.

“Vậy cảm giác của em với anh thế nào?”

“Cực tốt, rất thoải mái.”

“Hai bên có gì không giống?”

“Em muốn ở cùng với anh lâu hơn nữa, càng lâu càng tốt.”

“Em yêu cô ấy không?”

“Không.”

“Em yêu anh sao?”

Mạc Bắc lưỡng lự một lúc lâu, cuối cùng chán nản nói: “Em không biết.”

“Vậy theo em, yêu là một cảm giác như thế nào?”

“..... Em chịu.....”

‘Văng sinh chú’ lại vang lên.

“Mạc Bắc, em đã bao giờ nghĩ, nếu không chọn anh, sau này em có thể gặp gỡ những người khác, có thể là một cô bé tốt bụng hay một người nào đó, mà họ có thể còn tốt hơn anh rất nhiều.”

“Thẩm Nam...”

“Mạc Bắc, em có từng nghĩ, em không hiểu yêu là gì, bởi vì em không yêu anh. Có lẽ không lâu sau, em sẽ gặp được người em yêu. Đừng nên vội vàng quyết định như thế.”

“Thẩm Nam.....” Mạc Bắc kéo tay Thẩm Nam xuống, đầu dựa vào ngực cậu. “Nếu em với anh sống với nhau cũng hợp, anh cảm thấy như thế cũng tốt, vậy sau này em không cần phải gặp ai khác nữa.”

“Dù có gặp ai đó tốt hơn, nhưng vì em thích anh, cho nên vẫn cảm thấy rằng anh thích hợp với em nhất.”

Thẩm Nam thở dài, lại che mắt y lại: “Để anh ngẫm lại đã, em cũng suy nghĩ kỹ đi. Nghĩ xong rồi anh sẽ đến tìm em, nếu.....”

Âm nhạc nền tắt ngúm.

“Thẩm Nam, nếu anh nghĩ vấn đề này rất trọng yếu, em có thể coi cái kiểu thích thế này là yêu. Thế chẳng phải là OK sao? Như vậy mọi thứ đã rõ ràng rồi còn gì, em...”

Mạc Bắc chưa nói hết câu, Thẩm Nam đã cảm thấy lạnh hết cả người.

Cửa phòng ngủ, Tần Du đứng đó, cả người đầy sát khí.

Hiện tại vừa nhìn thấy Tần Du, phản ứng tự nhiên của Thẩm Nam là chuồn thẳng, chạy càng xa càng tốt.

Tần Du cũng không cản cậu lại, nghiêng người tránh sang một bên cho cậu đi ra, vẻ mặt đầy căm ghét.

Thẩm Nam ra khỏi cửa rồi lại cảm thấy lo lắng, lại ngồi xuống bên cạnh quan sát, phòng ngủ nhà nhỡ có chuyện gì xảy ra.

Im lặng một lúc.

“Anh?”

“Ừ.”

Lại im phăng phắc.

“Mày thích Thẩm Nam?”

“Vâng.” Ngữ điệu bình lặng như không có gì. Thằng nhóc này đến giờ vẫn không rõ tình hình hiện tại ra sao ư? Thẩm Nam ngồi cào tường.

“Mày yêu hắn?” Hóa ra không chỉ một mình mình đắn đo nghĩ ngợi vì chuyện này...

“Chẳng biết.....” Ôi giờ ơi.....

“Vậy mày yêu anh không?” Tốc độ này cũng nhanh quá ha.....

“Em yêu anh.”.....

Ba chữ, đầu đột nhiên trống rỗng.

Thần thờ đứng dậy bước vài bước, định thần lại, trong lòng Thẩm Nam khó chịu vô cùng.

Xem đi, cậu ta cũng đâu phải hoàn toàn không biết gì hết, chỉ không hiểu cảm giác của mình với mày như thế nào thôi.

Có lẽ... nên tỉnh táo lại một chút.....

Ngồi trong nhà mình chờ đợi đúng là rước tội nợ vào người. Cũng vừa hay, nửa tháng nữa là giỗ bà ngoại, Thẩm Nam quyết định ra ngoài vài ngày cái đã.

Kỳ thật cũng chẳng đi đâu xa, chỉ sang đầu bên kia thành phố, ừm... chính là chỗ cậu ở trước kia, đi xa thêm một chút, đến vùng ngoại ô tiếp giáp, có một khu nghỉ dưỡng, khung cảnh cũng tạm được, mặc dù không được tính là rất tốt nhưng được cái thanh tĩnh.

Thẩm Nam tạm thời ở đó.

Mỗi ngày, cậu ngẩn ngơ ngồi trong phòng, ngẩn ngơ đọc sách, ngẩn ngơ lên mạng, ngẩn ngơ ăn uống, ngẩn ngơ cầm cần câu cá, ngẩn ngơ hưởng thụ những ngày an dưỡng ‘tuổi già’.

Nghĩ đi nghĩ lại, lúc ấy, ba cái từ Mạc Bắc nói với Tần Du khiến cậu thần thờ cả ngày kỳ thật cũng chẳng có gì.

Tần Du là ai? Là anh trai Mạc Bắc, là người anh cậu ta coi như là thần tượng.

Không biết ái tình là gì, chuyện này vô cùng bình thường, nhưng đến cả người thân cũng không biết có yêu hay không thì sống đến chừng này cũng chỉ phí của mà thôi.

Ngày nào cũng ngơ ngơ ngẩn ngẩn, Thẩm Nam chẳng biết mình đang nghĩ cái gì.

Cậu đắn đo, cậu do dự, nhưng đến giờ này cậu cũng chẳng rõ mình đắn đo do dự cái gì.

Tự mình xoắn, phiền thật.

Chuyện bên lề:

(mười ba)

“Cái kiểu thổ lộ này quái thật, ‘có chủ’ nghĩa là sao?”

“Thì chính là... người khác không thể động vào... - /// -”

(mười bốn)

“Tiểu Thảo à, chẳng thấy Thẩm Nam đâu cả... T__T”

“Thì em gọi điện thoại cho cậu ta đi!”

“Em không có số của anh ấy... T o T”

“Anh có! Tí nữa gửi cho em.”

“Nhưng mà... anh ấy chưa cho em... Ơ _ Ơ”

“.....”

—
Pê ẹt: Beta chương này xong mình cũng ngẩn ngơ ngẩn theo, chẳng biết nói gì..... ()

Xì poi trước là mọi người chuẩn bị sẵn tinh thần, chúng ta sắp có..... giấm chua ăn

Ai bầu chương sau có cảnh ‘nhảy cảm’ mình mún ngâm ///>w

10. Chương 10

Tảo mộ cho bà ngoại xong, lại ngơ ngẩn hai ngày, cảm thấy rúc ở trong phòng thế là đủ rồi, Thẩm Nam quyết định vào trong phố dạo chơi.

Ở đây ba bốn năm, kỳ thật cậu vẫn chẳng có lúc nào rảnh rỗi nhìn ngắm xem chỗ này đẹp xấu ra sao cả. Rốt cục giờ có cơ hội rồi, thì tất cả đều đã lỗi thời.

Chẳng có mục đích cụ thể gì, Thẩm Nam thơ thẩn dạo chơi trên đường, nhìn mấy cô bé cậu bé trên mặt vẽ xanh vẽ đỏ đứng trước cửa hàng quần áo vỗ tay cất cao giọng mời khách, nhìn đám học sinh buộc áo khoác ngang hông trượt patin lướt qua, nhìn một đôi tình nhân mua hai cốc kem dâu giá bảy tệ ở McDonald's, nhìn các cụ già chống gậy đeo răng giả ngồi cạnh vườn hoa phơi nắng.

Rảnh rỗi chắc cũng nên lòi Mạc Bắc ra ngoài đi dạo, suốt ngày ở trong nhà, nhìn cứ như thằng công tử ảo lả nào đó.

Di động để trong túi quần kêu suốt một lúc mà vẫn không nghe thấy, chỉ đến khi Thẩm Nam cảm thấy chân hơi tê tê mới phát hiện nó đang rung.

“Mày đang ở đâu? Ở đâu hả?!! Liếc qua liếc lại đã biến đâu mất rồi!” Là Ly Ly.

Thẩm Nam cười: “Tao ra ngoài chơi.”

“Chơi cái đầu mày! Bắc gia lại nằm bẹp trên giường không chịu dậy kìa!”

“Hả? Từ lúc nào vậy?” Thẩm Nam bắt đầu nhả tính xem rốt cuộc mình đã đi bao ngày.

“Không biết! Lâu rồi không thấy bọn bây tao còn tưởng hai người đi hưởng tuần trăng mật rồi cơ! Hôm nay mới phát hiện cậu ta nằm một mình trong phòng!”

Thẩm Nam ngẩn người, vội vàng nói: “Gọi Tần Du đến lòi cậu ta dậy!”

“Nằm mơ! Thằng cha Tần Du hẹp hòi bỏ xừ!”

Thẩm Nam còn chưa hiểu được Ly Ly nói thế là có ý gì, đầu bên kia đã đổi thành giọng anh Trần: “Các cậu đang cãi nhau chuyện gì thế?”

“Em chịu...” Thẩm Nam đau khổ thỉnh giáo đàn anh: “Cũng củ chuối lắm cơ, chỉ là yêu hay không yêu...”

“Yêu là cái m* gì!?”

Sau đó lại đổi thành Ly Ly: “Hai đứa bọn bây chỉ giỏi hành hạ người khác! Đáng ghét!!”

Cúp luôn.

Thẩm Nam gãi gãi đầu, đột nhiên cảm thấy mỏi chân, liền tìm một quán café ngồi nghỉ, tiện thể nghỉ cho thông.

Kết quả giống như một câu nói nổi tiếng nào đó, khi bạn gặp một chuyện phiền toái, thì sẽ có chuyện phiền toái hơn đang chờ bạn.

Giang An và một cô gái đang ngồi trong đó.

Chân sau còn chưa bước vào, chân trước đã tính đường quay ra.

“Thẩm Nam!” Cánh tay bị người túm lấy.

Con m* nó! Thẩm Nam rửa thầm trong bụng. Anh mù một lần không được sao!?

“Thẩm Nam, em đừng hiểu lầm! Không phải như em nghĩ đâu! Anh với cô ấy.....”

“Đang bàn chuyện công việc.....” Tôi biết đó là thư ký của anh. Tôi vẫn chưa mất trí nhớ đến mức độ đó. Mà cho dù cô ta có được thăng cấp lên giường anh thì cũng chẳng liên quan m* gì đến tôi cả! Ban ngày ban mặt đừng có lòi lòi kéo kéo thế được không? M* nó! Có người rút cả đi động ra chụp rồi kia kìa! F*ck! Thẩm Nam đau khổ kiểm đại một chỗ nào đó ngồi xuống.

“Thẩm Nam, anh chẳng có ai khác cả. Thật lòng anh vẫn yêu em. Em muốn về lúc nào cũng được, anh vẫn mãi chờ em.....”

Lại nữa rồi! Anh nói bài khác đi cho tôi nhờ! Mỗi lần đều thế này, chẳng thay đổi gì sất. Ai mà không biết còn tưởng anh học thuộc lòng bài đó rồi, mở mồm ra là bắt đầu phun châu nhả ngọc liên tục. Thẩm Nam nhìn cái tay đang bấu chặt lấy cánh tay của mình = tay phải. Cậu nhếch mép cười: “Vai khỏi rồi à?”

Giang An chẳng phản ứng kịp theo cậu.

“Hôm nay không có người che chở cho tôi đâu.” Thẩm Nam nhìn hẩn cười đầy thành ý. “Muốn đánh muốn đập gì anh cứ việc.”

“Lúc tôi sống cùng anh, cũng thật lòng muốn cùng anh sống trọn đời. Hơn bốn năm qua, tôi thấy mình chẳng nợ anh cái gì. Bây giờ tôi chẳng muốn cùng anh nữa, anh cũng chẳng cần chờ đợi làm gì. Nếu còn có thể cứu vãn được thì tôi đã chẳng phải chia tay.”

“Tôi nói rồi, tôi yêu anh, nhưng tôi cũng chẳng cần anh. Tôi cũng biết anh yêu tôi, nhưng tôi cũng chẳng cần cái tình yêu ấy làm gì.”

Bây giờ, nhìn mặt Giang An, trong lòng cậu có một chút gì đó khác xưa.

Thẩm Nam cảm thấy cực kỳ vui vẻ, vì cậu đột nhiên phát hiện, mình đúng là một thằng ngốc.

Mây với Giang An yêu nhau đến mức này rồi còn không thể cứu vãn được, vậy thì yêu hay không yêu thì còn cần phải đắn đo làm gì?

Ngồi xe về gần tới nhà, Thẩm Nam cũng chẳng biết mình nghĩ gì lại mò tới cửa hàng quần áo của Tần Du nhìn một cái.

Nếu Tần Du không chìa cái mặt cau có của hẩn ra ngồi trông cửa hàng, cậu suýt chút nữa tưởng rằng mình nhầm địa chỉ.

Cửa hàng thực ra cũng chẳng có gì thay đổi, màu sắc chủ đạo vẫn là cam với hồng, rồi mắt muốn chết luôn, nhưng đám quần áo trưng bày nằm đối diện cửa, chỉ có ba màu: trắng, đen và xám. Mà nhìn kỹ, cái nào cũng là váy áo kiểu tây bông xòe đầy ren, nơ bướm với nhún bèo, loli chết được. Đứng một mình thì không sao, nhưng một đồng như thế được bày kín cả bức tường, lại nhìn màu sắc trang trí trong cửa hàng với hai bức tường còn lại, hồng hồng cam cam chói lóa, nhìn thế nào cũng giống... đồ tang.

Thẩm Nam nhìn nhìn, cuối cùng chịu không nổi quay đầu sang một bên cười trộm. Tần Du lườm cậu, bắt đầu xia: “Cười cái gì! Bộ sưu tập mới cho mùa xuân! Thằng thiết kế của tiệm này thích như thế!”

Thẩm Nam ho khan một tiếng, hỏi: “Cậu ấy làm sao vậy?”

“Mạc Bắc hả?” Tần Du bĩu môi. “Sao tao biết được.”

Thẩm Nam bỗng cảm thấy là lạ thế nào ấy, liền hỏi anh không phải anh trai cậu ta sao.

Tần Du hừ một tiếng: “Cậu ta là con một, lấy đâu ra anh trai.”

Nói xong quay mặt đi chỗ khác không thèm để ý đến cậu nữa.

Thẩm Nam bước ra khỏi cửa hàng, nhìn cửa hàng hồng cam chói lóa với bức tường bày đồ tang bên trong... ngưỡng ngừng ra về.

.....

Trong phòng, rèm cửa đều được kéo lại hết. Cả phòng yên lặng, lạnh lạnh, hơi âm trầm. Thẩm Nam vừa mở cửa ra, mùi ẩm ỉm do phòng đóng lâu ngày không mở ập tới. Một đồng chăn to dùng được cuộn kín mít như một cái kén nằm chình ịch trên giường trong phòng ngủ. Cậu vào nó cũng chẳng có động tĩnh gì cả.

Trong lòng Thẩm Nam cũng chẳng dễ chịu gì. Cậu ngồi xuống mép giường, đẩy đẩy cái cuộn chăn kia: “Mạc Bắc.”

“Mạc Bắc, anh Thẩm Nam đây. Anh về rồi.”

Đồng chăn khẽ động, lại cuộn chặt thêm một chút.

“Anh nghĩ kỹ rồi. Dù sao thì em thích anh, anh thích em, ở chung với nhau cũng thấy thoải mái, thôi thì ta cứ cặp với nhau đi. Em không biết có yêu anh hay không, anh cũng cảm thấy hình như mình cũng chẳng yêu em, coi như huê.”

“Dù sao thì ở chung với nhau gần ba tháng rồi, anh thấy cũng ổn đấy chứ. Nếu cứ sống như vậy, anh nghĩ mình sẽ không phát chán đâu, ở thế bao lâu cũng được.”

“Còn chuyện sau này, nhờ gặp được ai khác, nhờ cảm thấy sống thế này không ổn... vậy đến lúc đó hãy bàn lại sau.”

“Nếu em muốn, vậy cứ tiếp tục bao anh đi. Hoặc để anh bao em cũng OK, mà xem chừng anh cũng bao nổi đó...”

Cái cuộn chăn lăn lăn, để lộ ra hai tay, thân hình thon gầy, rắn chắc như được điêu khắc, ôm chầm lấy eo Thẩm Nam, siết chặt.

Thẩm Nam vỗ về y. Đôi tay lại càng ôm chặt hơn, cái đầu rối như tổ quạ cũng dúi vào người cậu dụi dụi. Dụi đến độ hất cả cái áo len lông cừu của cậu lên, đầu y dán chặt vào bụng cậu, cách có mỗi một lớp áo sơ mi.

Bụng Thẩm Nam nóng bừng lên, cậu cảm thấy hơi thở của y, từ lúc nó còn là một luồng khí ẩm ỉm nóng đến khi chuyển thành lạnh lạnh, nghe tiếng y thỉnh thoảng sụt sịt mũi. Cảm giác ấy náy từ tận đáy lòng ào ào kéo tới, nói cũng chẳng biết nói gì, Thẩm Nam một tay nhẹ nhàng vỗ về Mạc Bắc từ cổ lằn xuống dưới lưng, một tay từ từ sửa sang lại tóc y.

Thẩm Nam nghĩ, giờ phút này chắc là khoảng khắc xấu hổ nhất trong cuộc đời cậu...

Cái thời khắc ấm áp như thế... tĩnh lặng như thế... tình cảm dạt dào như thế...

Cậu tự nhiên lại... cương lên.

Cũng chẳng thể trách cậu, dù sao thì lúc Mạc Bắc ôm cậu khuỷu tay để đứng vào chỗ hiểm, phần eo với bụng dưới lại là vùng nhạy cảm của cậu, thêm đoạn hơn nửa tháng nay, cậu chỉ làm mỗi việc là ngồi ngẩn ngơ một mình suy nghĩ, chẳng có tâm trạng đâu mà tự giải quyết nhu cầu sinh lý cả.

Mà đã cương lên rồi, đẩy Mạc Bắc ra cũng không được mà để y tiếp tục ôm như thế cũng chẳng xong, thẳng nhóc này lại còn dấm dúi đầu vào bụng cậu dụi lấy dụi để! Mớ tóc cứng queo như cái rẽ tre cách một lớp áo sơ mi mỏng cọ vào da thịt... Diễn tả thế nào bây giờ...

Một cảm xúc thật kỳ diệu.....

Nhưng giờ không phải lúc.

Mạc Bắc khẽ động, khuỷu tay lại sụt qua chỗ nào đó.

Rồi đôi bàn tay đang ôm cứng eo cậu buông ra, một cái tay rờ rờ mó mó tìm vị trí, đặt lên trên.

Thẩm Nam chịu không nổi, định đẩy y ra, quay người chạy mất.

Mạc Bắc ngẩng đầu nhìn cậu.

Y đang nằm sấp trên giường, tư thế này nằm lâu sẽ thấy khó chịu. Từ vị trí của Thẩm Nam nhìn xuống, mặt y có vẻ gầy hơn bình thường. Cũng chẳng biết y ngủ được bao lâu, khuôn mặt vốn trắng bệch giờ nhìn có chút xanh xao, hai cái quần mắt lại càng hiện lên rõ hơn.

Phòng rất tối, đôi mắt Mạc Bắc lại cực sáng, sáng rực trong vắt.

Thẩm Nam cứng người, ngồi yên không nhúc nhích.

Tay Mạc Bắc rất linh hoạt, y chỉ dùng một tay tháo thắt lưng, cởi cúc quần, kéo khóa, hơn nữa lại còn rất nhanh chóng.

Bàn tay y rất lớn, ngón tay thon dài, vô cùng linh hoạt. Tay y khá nhiều vết chai, chỗ dày chỗ mỏng.

Thẩm Nam mơ mơ màng màng nghĩ, một thằng Otaku hơn hai mươi tuổi còn zin về mặt này quả đúng là dân chuyên nghiệp...

Động tác của y dần chậm lại, ngón tay chuyển sang ấn ấn bên trên vài cái rồi lại vuốt vuốt phía dưới mấy phát thử dò đường.

Bị Mạc Bắc sờ loạn kiểu thế, mặt Thẩm Nam đỏ bừng bừng như sắp sửa cháy đến nơi. Cậu cắn chặt răng, bờ môi run rẩy.

Mạc Bắc nhìn chằm chằm vào thằng em nhỏ của cậu, vô cùng chăm chú, ánh mắt sáng rực.

Rồi y... tiến lại gần, thử liếm một cái.

Bị bắn đầy mặt.

Thẩm Nam run run, xoay người, chôn đầu vào gối định làm quả tự sát cho xong, cái quần vẫn mở toang hoác, cũng chẳng màng kéo lên.

Mất mặt quá đi. Oaaa.....

Mạc Bắc thản nhiên rút khăn giấy lau mặt, quay lại cười tươi roi rói, phô hết cả hai hàm răng trắng bóc ra.

Cái cảnh này hình như quen quen, Thẩm Nam úp mặt vào gối nghĩ nghĩ. Cho đến lúc bị Mạc Bắc lột sạch sẽ lòi vào trong chăn, Thẩm Nam vẫn cố kiết không chịu thò mặt ra.

Mạc Bắc mặc kệ cậu tự kỷ với cái gối, tay chân như mấy cái vòi bạch tuộc quăn quýt quanh người Thẩm Nam, đầu đặt ở hõm vai cậu, há miệng cắn cắn mút mút.

“Thẩm Nam, em thích anh. Chúng ta cứ cặp với nhau đi đã. Thích thì thích, thích lâu rồi cũng thành yêu, hoặc là coi cái tình cảm này là tình yêu cũng được. Cứ sống vậy thôi!”

Bỏ gối ra, hít một hơi thật dài, khoe miệng không ngừng được cứ nhếch lên.

Anh Trần nói chí lý, yêu là cái m* gì, hai thằng thích là được, rõ ràng cặp lại được thì cứ cặp đi, nghĩ nhiều thì cũng được cái tích sự gì đâu.

Thẩm Nam xoay người, ôm lấy Mạc Bắc, hôn chụt một phát.

— hết —

—

Pê ẹt: chuyện ‘hấp dẫn’ vẫn còn, hãy đón đọc ngoại truyện để biết thêm chi tiết - -

Nói thế nào nhỉ, Một cảm xúc thật kỳ diệu.....

11. Chương 11: Ngoại Truyện

1. Trên và dưới

Thẩm Nam thuộc dạng uke, nhưng không hẳn là uke thuần chủng, chỉ là chưa bao giờ thử làm seme thôi.

Cậu cũng từng thảo luận với Mạc Bắc về vấn đề này. Mạc Bắc cũng quyết đoán, tỏ ý nếu Thẩm Nam muốn thử xem thì y cũng không ngại.

Thẩm Nam cũng không phải là không muốn thử, nhưng mà cậu ngượng à

~Chỉ cần hơi tưởng tượng cảnh Mạc Bắc nằm dưới người cậu, cặp chân săn chắc thon dài mở rộng ra, đôi mắt trong vắt sáng ngời nhìn cậu, là cậu lại cảm thấy mình sắp sửa xuất huyết não ngay lập tức.

Ngượng nhưng vẫn thêm, Thẩm Nam bèn dùng kế.

Chuốc Mạc Bắc say bí tỉ.

Thằng bé này, từu lượng kém, dễ say, say rồi thì ngoan vô cùng.

Thẩm Nam nhìn y cười nham nhở, nín nín tay thỏ thẻ: “Minh làm đi.”

Mạc Bắc chớp chớp mắt, rồi ôm hôn cậu.

Trước tiên là liếm liếm quanh miệng, rồi dùng miệng bites miệng nè, đẩy lưỡi vào, cắn cắn, cuốn lưỡi Thẩm Nam vào ‘cọ sát’, đi một vòng quanh vòm miệng, sau đó ‘đếm’ từng cái răng một. Thẩm Nam nghĩ, có thể là do lưỡi mình không dài bằng lưỡi y (?) cho nên chẳng thể nào chống đỡ nổi, đành mặc y thừa thắng xông lên hết mút lại cắn. Miệng hai người giờ đều đầy mùi rượu mơ ngòn ngọt, man mát. Hôn tới hôn lui, hôn cho đến độ cậu cũng sắp say luôn rồi.

Hôn đủ rồi, Mạc Bắc bắt đầu cắn cắn cầm Thẩm Nam, lại vừa mút vừa hôn lần lần xuống, mãi mãi răng chut xiu ở hầu kết, tay thì cứ lượn đi lượn lại ở cổ với lưng cậu. Thẩm Nam ngứa cổ, thoải mái đến độ mắt híp hết cả lại, hoàn toàn chẳng biết mình đã bị lột sạch sẽ rồi bị đè lên giường từ lúc nào. Mà cậu cũng lười chẳng muốn nghĩ nữa, dù sao thì hai bàn tay kia cũng khéo léo bỏ xừ, làm trò gì cũng dễ như chơi.

Quan hệ với Mạc Bắc dễ chịu cực kỳ. Chẳng phải là do kỹ năng trên giường của y cao siêu thế nào, mà là vì y cực dễ ý đến bạn tình, biết làm cách nào để cho cậu thoải mái. Những ngón tay đầy vết chai, thon dài, linh hoạt, vuốt ve, xoa bóp, đè ép, gãi gãi, nắn nắn, sờ sờ, đi đến đâu phê đến đó.

Tay Mạc Bắc cứ từ từ đi xuống, miệng ngậm lấy đầu vú Thẩm Nam cắn nhẹ một phát, du di không nỡ rời đi. Giọng Thẩm Nam khản cả đi: “Đừng cắn!” Ngay lập tức, Mạc Bắc ngoan ngoãn nhả ra, chuyển thành dùng đầu lưỡi mân mê vòng quanh rồi dùng sức mút vào. Một bàn tay dính đầy chất bôi trơn tìm đến phía sau ẩn ẩn vài cái rồi đưa hai ngón tay vào trong bắt đầu chuyển động.

Thẩm Nam toàn thân run rẩy. Trong lúc mơ mơ màng màng cậu vẫn còn nhớ kỹ, hôm nay cậu muốn nằm-trên. Vươn tay ôm lấy cổ Mạc Bắc, rướn môi muốn hôn một cái, lại bị y ôm ngồi thẳng dậy, một cái gì đó nóng bừng, chấy bỏng đâm xuyên qua thân dưới của cậu.

Thẩm Nam dựa hẳn vào người Mạc Bắc. Cú đâm đó khiến toàn thân cậu run lấy bầy, phần thân thể từ eo trở xuống mềm nhũn, hai tay ôm lấy cổ Mạc Bắc kêu: “Không phải...” Người vừa động dậy, eo đã bị ôm lấy, đè xuống. Thẩm Nam ‘ư’ một tiếng, nước mắt bắt đầu rơi.

“A... không phải...” Thẩm Nam cắn vai Mạc Bắc, rên rỉ. Điểm khoái cảm liên tiếp bị kích thích, rốt cuộc Thẩm Nam cũng chẳng chịu nổi nữa, nước mắt rơi lã chã. Cậu đâm thùm thụp vào người Mạc Bắc hét lên: “Sai rồi... A... Không... không phải như thế... Ừm...”

Mạc Bắc dừng lại, gạt đầu, hôn lên đôi mắt Thẩm Nam, liếm sạch những giọt lệ trên mặt cậu, sau đó nâng chân cậu lên, xoay người Thẩm Nam lại, đặt cậu nằm sấp xuống giường.

Thẩm Nam không phải thích các tư thế quan hệ từ phía sau cho lắm, nhưng từ gáy đến phần xương cụt, gần như toàn bộ lưng cậu đều là khu vực nhạy cảm. Hơn nữa với tư thế kiểu này, Mạc Bắc vô cùng hưng phấn. Cho nên, chỉ một lúc sau, Thẩm Nam chẳng thể thốt nên được câu nào, chỉ có thể thỉnh thoảng nức nở vài tiếng yếu ớt.

Dòng tinh dịch nóng bắn lên thành trục tràng lại kích thích cậu xạ thêm một lần nữa, phải một lúc lâu sau Thẩm Nam mới không chế được phần thân dưới đang run lấy bầy của mình. Nhìn Mạc Bắc, Thẩm Nam kháng nghị, giọng nói đều đã khản đặc lại: “Không phải làm như thế! Anh muốn nói, em nằm yên đó, để anh nằm-trên!”

Cặp mắt sáng ngời của Mạc Bắc chớp chớp, rồi y gật gật đầu, ngoan ngoãn nằm xuống.

Thẩm Nam vừa rên hừ hừ vừa xoay cái thân thể chỗ nào cũng ê ẩm của mình lại, đè lên người y không hề khách khí. Mạc Bắc ôm lấy cậu, hai tay đặt trên lưng vuốt vuốt rồi dần dần đi xuống bên dưới... kéo lấy cái chăn trùm kín.

Hai người cứ như vậy chìm vào giấc ngủ.

2. Mối tình đầu của Mạc tiểu Bắc

Cậu bé Mạc tiểu Bắc hồi cấp hai thích một cô bạn học cùng lớp. Y tưởng chắc đó là mối tình đầu của mình.

Cô bé đó họ Trương, thôi ta cứ gọi là nhỏ Trương đi, dù sao thì bây giờ Mạc Bắc cũng chẳng nhớ rõ tên đầy đủ của người ta là gì nữa.

Nhỏ Trương không đẹp lắm nhưng rất tốt bụng, lại vô cùng ngây thơ, đơn thuần. Nói thế này cũng không quá, nhỏ ấy giống như một tờ giấy trắng, loại có chức năng tự động chống bụi bẩn và các chất phá hoại khác.

Mạc tiểu Bắc cảm thấy nhỏ thật đặc biệt.

Thời cấp hai, Mạc tiểu Bắc chẳng có gì đặc biệt khiến người khác phải chú ý cả. Học lực thuộc loại trung bình khá, tính tình không tốt mà cũng chẳng xấu, hơi bị động, hướng nội, không có đứa bạn thân thiết nào cả, cũng chẳng tham gia vào đội nhóm hay câu lạc bộ nào hết.

Nhưng nhỏ Trương lại coi y là bạn.

Nhỏ Trương học lực tốt, là bí thư Đoàn của lớp, tính cách hướng ngoại, cũng không hay soi mói như bọn con gái khác, có khá nhiều bạn bè, thậm chí có thể nói với ai, nhỏ ấy cũng có thể làm bạn được. Mấy người bạn chơi thân với nhỏ không học giỏi thì cũng có năng khiếu đặc biệt nào đó.

Nhưng nhỏ Trương lại nói Mạc tiểu Bắc mới là người bạn tốt nhất của nhỏ.

Bởi vì Mạc tiểu Bắc đối xử với nhỏ tốt nhất, chẳng ai có thể tốt hơn được.

Mạc tiểu Bắc thích nhỏ, nhưng đến giờ y cũng chẳng hé răng nửa câu. Bạn bè của nhỏ Trương, nam có, nữ có. Y biết trong đầu nhỏ chẳng hề có khái niệm gì về chuyện này, một chút xú cũng không. Y không muốn hấp tấp quá.

Chỉ đối xử tốt với nhỏ.

Đèo nhỏ đến trường, về nhà, giúp trực nhật lớp, mang đồ ăn vặt cho, nhỏ buồn thì ngồi dỗ dành, nhỏ bốc đồng lên thì cũng làm loạn theo, trời mưa nhỏ quên mang dù thì đưa áo mưa của mình cho nhỏ mặc về, còn mình thì đội mưa ướt sũng.

Nhỏ vốn hay nói nhiều, nói chuyện phiếm với người ta thường xuyên hứng lên là bắn như súng liên thanh, cũng chẳng thèm để ý xem đối phương có muốn nghe hay không. Thường thì khi nhỏ nói xong, mọi người đều đã tản đi buôn chuyện với người khác hết. Chỉ có Mạc tiểu Bắc là còn ngồi nghe, vừa nghe vừa cười, gật gật đầu. Thực ra thì cũng chẳng có chữ nào vào tai y cả.

Tần tiểu Du ngứa mắt, không chịu được, viết một lá thư nặc danh cho nhỏ Trương nói: Mạc tiểu Bắc không phải người tốt, mày cần thận chút đi. Nhỏ đọc xong khóc lóc thảm thiết. Mạc tiểu Bắc về nhà tìm Tần tiểu Du đánh một trận tới bởi khói lửa.

Tốt nghiệp cấp hai, điểm của Mạc tiểu Bắc cũng không đến nỗi nào, cũng đủ điểm để vào học ở trường địa phương. Điểm của nhỏ Trương khá cao, đỗ trường thực nghiệm của tỉnh. Ngày nghỉ, nhỏ hẹn y đến nhà chơi. Mẹ nhỏ nói, Mạc tiểu Bắc, cháu đúng là con ngoan trò giỏi, chăm sóc con nhà cô lâu như vậy.

Tốt nghiệp cấp ba, Mạc tiểu Bắc vào trường đại học địa phương, nhỏ Trương thi đậu một trường đại học danh tiếng ngoài tỉnh lại còn được cấp học bổng toàn phần. Ngày nghỉ, nhỏ lại hẹn y đến nhà chơi. Mẹ nhỏ than thở, Mạc tiểu Bắc à, giá mà điểm thi của cháu cao hơn, vào cùng một trường với con cô thì tốt, nó xa nhà đi học thì có người chăm sóc rồi.

Nghỉ hè năm thứ nhất, nhỏ Trương về nhà, gầy rộc đi, ôm yếu xanh xao. Nhỏ được người khác chăm sóc quen rồi, nay phải tự lực cánh sinh nên mới thê thảm đến vậy.

Năm thứ hai, nhỏ gửi thư cho Mạc tiểu Bắc kể: Mẹ mình bảo, mình sống một mình chắc chẳng xong, phải có người chăm sóc mới được. Không tìm được ai thì sau này gả cho cậu vậy. Ha ha ha...

Năm thứ ba, mẹ nhỏ đến tìm Mạc tiểu Bắc kể khổ. Bà bảo ở đại học có một thằng điều kiện cũng khá tốt theo đuổi nhỏ Trương, ngày nghỉ cũng theo về gặp mặt gia đình. Cả nhà họ đều thấy thằng ấy được, cũng hài lòng. Trong nhà có đứa cháu hời nhỏ là đây là bạn trai chị à. Nhỏ ấy ngay trước mặt người ta chối đây đẩy, bảo không có khả năng, nói rồi cười ha hả. Cháu xem thế nào giúp cô khuyên nó, con gái con đứa lớn như vậy rồi mà vẫn chẳng hiểu gì cả.....

Mạc tiểu Bắc nghĩ thâm trong bụng, thích thật thì cứ lèo đèo nhỏ đi, lâu rồi thành quen, mà quen rồi thì thành của mày thôi, đánh bất ngờ làm người ta hoảng làm gì... (thằng bé này theo chủ nghĩa đẹp trai không bằng chai mặt đây mà, mà mặt nó cũng chai thiệt ())

Tần tiểu Du hỏi, mày cũng thích nhỏ sao không lèo đèo chạy theo nhỏ đi. Mạc tiểu Bắc trả lời, theo lâu quá, mệt rồi, dù sao thì nhỏ cũng bị chiều quen rồi, không gả cho ai thì tất nhiên sẽ là của em thôi.

Sau này, nhỏ Trương kết hôn với người khác.

Khi đó, Mạc Bắc đã chẳng còn nhớ nổi tên đầy đủ của người ta là gì nữa, trong đầu chỉ còn chút ấn tượng, chép miệng một cái, ôm Thẩm Nam nghĩ:

Đây tốt nhất, của mình rồi.

3. Tần Du

Tôi yêu Mạc Mạc.

Đúng hơn mà nói, tôi say mê cậu ấy.

Anh Trần bảo, vì cậu ấy và tôi giống nhau, tôi chỉ yêu cái hình ảnh của chính mình tôi tìm thấy trên người cậu ấy.

Nói chung thì anh ấy muốn nói, kỳ thật, tôi chỉ tự yêu bản thân mình mà thôi.

Thì sao?

Hình ảnh cũng được, yêu chính mình cũng xong.

Tôi yêu cậu ấy.

Tôi họ Tần, Tần Du.

Tôi không phải là cháu anh Trần gì cả, tôi được anh ấy nhặt về.

Nói thế nào thì nghĩa như thế thôi, anh ấy nhìn thấy tôi ngoài đường, liền nhặt về nuôi.

Anh Trần làm bảo vệ, bảo vệ cấp rất rất cao. Mà mấy người cấp cao kia mời anh ấy đi làm việc cũng chẳng phải việc hay ho gì. Đánh nhau, đứng tạo thế, hết.

Sau này anh ấy bỏ nghề, xách tôi đi chỗ khác, mở một quán rượu sống qua ngày.

Có một ngày, anh Trần đưa tôi ra ngoài ăn đêm, trên đường bỗng quay lại nói với tôi, mày xem thằng nhóc kia, nhìn giống hệt mày lúc còn nhỏ.

Quay lại nhìn, thấy một lão hói nửa đầu tứ chi phát triển... đang quát tháo thằng nhóc giống tôi hồi bé kia. Lão nói cực khó nghe, thằng bé lại chẳng có phản ứng gì cả, thỉnh thoảng dạ một tiếng lấy lệ, mắt nhìn chằm chằm xuống đất, vẻ mặt bình lặng như không.

Cái bộ dáng kia... thành thật, ôn hòa, ngoan ngoãn, và... uất ức.

Cái bộ dáng làm tôi ngứa mắt không chịu được.

Trộm theo dõi họ vài ngày, mới biết lão bị vợ bỏ, sống một mình nuôi con.

Mà lão làm cha cũng hay ra phết, bên ngoài ra vẻ một người đàn ông tốt bụng, lịch lãm, cực yêu thương con, tận tâm chăm sóc nó, tốn bao nhiêu tiền cũng không tiếc. Kỳ thật là một thằng tự phụ, coi mình là kẻ có tài mà chẳng gặp thời, oán trời trách người, nóng tính, bạo lực. Hi!

Ra ngoài nói chuyện với người khác, thì khen lấy khen để con mình, tâng nó lên tận mây xanh, về nhà thì quát tháo, mắng nó không ra một cái gì, nói to đến độ cả khu nhà đều nghe thấy, hăng lên thì ngay cả bà vợ đã bỏ đi của lão cũng chửi luôn không tha. Ra ngoài nếu gặp chuyện gì khó chịu, về nhà lại kiếm có đánh thằng con. Cái gì mà... làm bài kiểm tra không tốt, chữ xấu không đọc nổi, không đọc sách lại đi xem tạp chí, ví thiếu mất một tờ... đều thành lý do để đập tuốt. Bên cạnh có gì thì dùng cái đó đánh. Thằng bé nếu cãi lại hay ngẩng đầu nhìn thì lão chỉ thẳng vào mặt nó quát, không phục thì xéo ra ngoài. Thằng bé lại ngoan ngoãn cúi đầu, im lặng chịu trận. Tôi trộm nhìn hơn chục ngày, tính ra số lần bị đánh cũng xấp xỉ mười lần. Thắt lưng, giá treo quần áo, sào phơi, cây cán bột, thước gỗ, ghế gấp... cái gì cũng đều dùng, có cái tôi còn chẳng ngờ tới (là có thể dùng để đập).

Chuyện buồn cười nhất chính là, mỗi lần đánh nó chán chê rồi, lão lại ôm lấy thằng con khóc lóc, kể lể mình gà trống nuôi con có dễ gì đâu, đã phải bỏ qua những gì, yêu nó bao nhiêu, tự hào về nó như thế nào. Hi hi, còn kể cả chuyện bà vợ đã bỏ đi của lão khôn nạn, rắc rối như thế nào.

Sau này tôi tính kể, dụ dỗ thằng con lão.

Mạc Bắc, khó nghe quá. Tôi gọi cậu ấy là Mạc Mạc.

Mạc Mạc của tôi.

Thằng nhóc này, không biết phải bảo là ngu ngốc hay khôn lỏi nữa.

Tôi bảo tôi là anh trai nó, nó nghe, liền gọi tôi như vậy. Tôi dụ dỗ nó ra ngoài, nó ra luôn. Tôi dạy nó cái gì, nó cũng đều ngoan ngoãn đi học tuốt.

Hỏi tôi dạy cậu ấy cái gì à? Hi hi, anh Trần dạy tôi cái gì, tôi dạy lại cho cậu ta cái đó, lại còn dạy gấp bội.

Túm lại là: dạy cậu ấy đánh nhau như thế nào.

Đánh chỗ nào đau nhất, chỗ nào dễ chấn thương, chỗ nào sẽ chết người, chỗ nào không để lại dấu vết; đánh như thế nào; phải chọn thời gian địa điểm ra sao; cách nhìn và đánh giá người; làm thế nào để ngăn chặn thằng khác theo dõi hay trả thù mình; kể cả nếu gặp chuyện thì phải xử lý ra làm sao cho sạch sẽ.

Ông già nhà cậu ấy ngày nào cũng mắng cậu ta ngu như heo. Dưới mắt tôi, lão mới là heo, mù mắt thối rửa hết rồi.

Mạc Mạc thông minh kinh dị, học gì cũng rất nhanh, vận dụng cũng khá linh hoạt, thân hình đang tuổi ăn tuổi lớn cũng lớn nhanh như thổi. Chỉ sau hơn hai năm, cậu ấy đã có thể đánh bất phân thắng bại với tôi rồi. Tôi vẫn không dám cho cậu ta đấu với anh Trần thử xem, nếu không chẳng biết còn 'tiến bộ' tới đâu nữa.

Anh Trần không thích tôi dạy cậu ấy. Ảnh nói tôi làm như vậy giống như kiểu mình đã có bệnh rồi lại còn muốn kéo người khác bệnh cùng cho có bạn.

Nghe ảnh ấy lải nhải thì cứ nghe, dù sao chỉ cần ảnh ấy không ngăn tôi lại là được.

Tôi thường xuyên nửa đêm nửa hôm gọi Mạc Mạc trèo ban công leo ra ngoài chơi. Hai đứa chạy đi lang thang ở cái khu loạn nhất trong thành phố, khiêu khích mấy thằng say rượu hoặc mấy tên rác rưởi phê thuốc rồi ra la cà ngoài đường sinh sự. Chọc xong thì vứt bọn họ ở đó, còn mình thì trốn vào một một góc ngồi xem.

Chưa đến nửa năm, cái khu đó đã trở thành khu yên bình nhất trong thành phố.

Mạc Mạc cực giỏi giả vờ, cái này không phải do tôi dạy.

Ở bên ngoài, đánh nhau gây sự, chộc mấy thằng lưu manh, nếu chuyện ầm ĩ quá cảnh sát tới tìm thì lộ cái vẻ mặt kinh hoảng giả vờ mình bị chặn đường cướp bóc. Vài lần như thế, đám cảnh sát khu vực nọ vừa nhìn thấy cậu ta là đã nghiêng răng ken két.

Còn ở trong trường hay về nhà, trước kia như thế nào thì giờ vẫn như thế ấy, ngu ngơ, trầm trầm, ngờ nghệch, nhìn ngửa mắt. Nhưng số thằng bắt nạt, coi cậu ta làm trò cười ngày càng ít. Điều này làm cho tôi cảm thấy cực kỳ tự hào.

Cảm giác tự hào này đạt tới mức cùng cực là khi cậu ấy 17 tuổi. Ăn no đòn của ông già rồi, nửa đêm không nói không rằng cậu ta bỏ nhà đi, sau này không trở lại lần nào nữa.

Không hổ là Mạc Mạc của tôi.

Tôi nhờ anh Trần tìm chỗ cho cậu ấy ở, giúp cậu ấy tìm việc, thi thoảng lại quăng cho ít tiền, nhưng cương quyết không cho cậu ta đổi số điện thoại lão già kia đăng ký cho.

Cái gì mình càng sợ thì sẽ càng xuất hiện. Vậy thì cũng phải làm cái gì đó để chuẩn bị tâm lý chứ.

Giống như lúc trước, tôi suốt ngày mắng cậu ta, nhục nhã, uất ức, nhát gan, đánh ghét, ai thèm thích... đau chỗ nào thì xát muối vào chỗ đó. Mãi cho đến khi cậu ta có thể thản nhiên như không có việc gì lườm tôi quặc lại “Đồ con hoang” mới thôi.

Mạc Mạc của tôi, không thừa nhận nhược điểm của chính bản thân mình, sao cậu có thể trở nên mạnh mẽ hơn được.

Bỏ nhà ra đi không lâu, Mạc Mạc bắt đầu an phận hơn, không đi lang thang như trước. Ngoài việc đi làm kiếm tiền đến trường, cậu ấy suốt ngày ở nhà. Chưa tốt nghiệp đại học, cậu ấy đã trả hết số tiền đang nợ tôi và anh Trần, rồi tìm một chỗ khác gần đó ở. Cũng chịu cậu ta, cái gì cũng phải rõ ràng, minh bạch.

Tôi cũng không muốn làm việc tại quán rượu nữa, tự mình mở một cửa hàng quần áo Tây Âu.

Thích mặc cái loại trang phục lờ lợet bông xòe rối rắm thế này, đa số toàn là những cô bé ngây thơ, suốt ngày mơ mộng hão huyền (nếu không muốn nói là ngốc không chịu được). Người như vậy, nói chuyện với họ cực thoải mái, nhàn hạ, đỡ phải động não.

Mà có thể kéo sát quan hệ với Mạc Mạc thì lại càng tuyệt.

Người đâu mà... thiếu cái gì thì luôn bị cái đó hấp dẫn.

Trước kia là nhỏ Trương nào đó.

Giờ là Thẩm Nam.

Tôi yêu cậu ấy.

Nhưng mà cái cậu ấy thiếu tôi lại không có.

Tôi hỏi cậu ta, yêu Thẩm Nam à. Cậu ấy trả lời, không biết.

Tôi lại hỏi cậu ta, thế yêu tôi không. Cậu ấy trả lời, yêu. Dứt khoát, khẳng định như đinh đóng cột.

Tôi lại nói, dù như thế, mày vẫn chọn hắn không chọn anh?

Cậu ấy có vẻ rất bối rối, nói hai cái không giống nhau, không chọn được.

Tôi dĩ nhiên biết nó không giống nhau.

Mạc Mạc yêu tôi, vì tôi là anh trai cậu ấy. Tôi kéo cậu ấy ra khỏi cái vỏ ốc nhả nhục, uất ức kia. Đối với cậu ấy, tôi là độc nhất vô nhị, là người cậu ta khắc sâu vào tận cốt tủy.

Cậu ấy không thể lựa chọn được.

Nhưng tôi muốn cậu ấy hiểu một điều, không chọn không có nghĩa là có tất.

Trên đời làm gì có chuyện béo bở như vậy.

Cậu ấy cần Thẩm Nam, vậy tôi sẽ không cần cậu ta nữa.

Cửa hàng trang phục vẫn mở, tôi vẫn trả lương cho nhà thiết kế của tôi. Cho dù cậu ấy tâm tình có khó chịu, dùng toàn màu sắc đậm ma thiết kể mẫu mới, khiến cửa hàng của tôi giống như là nhà tang lễ, tôi cũng không ngại.

Nhưng tôi sẽ không bao giờ ôm cậu ấy mỗi lần cậu ta khóc, không bao giờ ở cùng cậu ấy mỗi lần cậu ta đau khổ, và cũng sẽ không bao giờ chạy đi lời cậu ta dạy mỗi lần cậu ấy ngủ mê mệt trong nhà.

Mạc Mạc của tôi... đã không còn nữa rồi.

Anh Trần hồi trước có nói, mình có bệnh thì đành chịu thôi, đừng lây cho người khác.

Giờ tôi mới hiểu được, anh ấy đúng, không muốn thừa nhận cũng không được.

4. Đi dạo

Thẩm Nam tốn khá nhiều thời gian và đầu óc vào một việc, làm thế nào để lôi Mạc Bắc ra ngoài cùng đi dạo thường xuyên hơn lúc y không bận làm việc.

Mạc Bắc chẳng hiểu nổi. Y thấy những việc mình làm phần lớn đều là việc tay chân, hơn nữa mỗi tuần đều đi siêu thị ba bốn lần, làm gì có chuyện suốt ngày rúc ở trong nhà, không chịu ra ngoài, không chịu vận động như Thẩm Nam nói.

Thẩm Nam cảm thấy chỉ thế thôi thì chưa đủ. Cậu cho rằng ở trong nhà lâu ngày sẽ gây ra ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe của con người. Nhưng mỗi lần cậu nói nỗi lo lắng này của mình ra, Mạc Bắc đều dùng đủ mọi loại phương pháp ‘khoe’ body của y ra trước mặt cậu, thậm chí còn tiến thêm một bước làm chuyện-mà-ai-cũng-biết. Tóm lại, lý do của cậu không có sức thuyết phục.

Chẳng lẽ đây chính là sự khác biệt sao? Thẩm Nam đau lòng nghĩ. Thậm chí, để Mạc Bắc ra ngoài nhiều hơn, cậu còn đề xuất ý kiến hai người đi hưởng tuần trăng mật ở đâu đó. Kết quả, phản ứng đầu tiên của Mạc Bắc là lên mạng tìm địa chỉ các khách sạn tình yêu.....

Cậu thổ lộ với Ly Ly ‘nỗi đau’ này của mình. Ly Ly cực tình ý chỉ cho cậu thấy điểm trọng yếu: người ta muốn hay không muốn phụ thuộc vào việc mày rốt cuộc là định ‘lôi đi’ hay là ‘cùng đi’

Thẩm Nam bật người, hiểu ngay tắp lự.

Về sau, chỉ cần Mạc Bắc rảnh rang, ngồi nhà lướt net hơn một ngày, Thẩm Nam liền hỏi y: “Đi ra ngoài hẹn hò không?”

Mạc Bắc lập tức quăng headphone sang một bên, hí hửng kéo tay cậu ra ngoài đi bộ.

Dù sao thì hai người đều chẳng cảm thấy, hai thằng con trai dắt tay nhau sóng vai đi dạo là chuyện gì đáng sợ cả.

Cuối năm là khoảng thời gian Mạc Bắc cực kỳ rảnh rỗi. Thẩm Nam tính, hay là ngày nào cũng đi hẹn hò với y.

Ly Ly liền nhắn tin cho Mạc Bắc: “Nghe nói anh Thẩm dắt cậu ra ngoài còn chăm chỉ hơn bà cô dưới lầu dắt chó đi dạo?”

Mạc Bắc: “Người ta thích~~” ///>w

5. Ngày lễ

Ngày lễ, ngoài chuyện không làm việc, nghỉ ngơi, ra ngoài, đi chơi, ăn uống, chẳng còn chuyện gì.

Đối với hai kẻ làm việc tự do, hứng lên thì có thể bỏ việc đó, nghỉ ngơi phê phởn, thưởng thức sơn hào hải vị, lại không thích đi du lịch xa như Thẩm Nam và Mạc Bắc thì, ngày lễ quả thật chẳng có gì thú vị cả.

Nhưng Thẩm Nam cảm thấy có lẽ bọn họ nên làm cái gì đó cho có không khí ngày lễ mới được.

Lễ Giáng sinh, Mạc Bắc bảo, chúng ta làm đi. Bọn họ lại lẩn lộn trên giường.

Tết Nguyên đán, Mạc Bắc bảo, chúng ta làm đi. Bọn họ lại lăn lộn trên giường.

Năm mới, Mạc Bắc bảo, chúng ta làm đi. Bọn họ lại lăn lộn trên giường.

Rằm tháng Giêng, Mạc Bắc bảo, chúng ta làm đi. Bọn họ lại lăn lộn trên giường.

.....

Thẩm Nam bảo, như vậy nhạt nhẽo quá, chúng ta nên làm chuyện nào đó khác đi cho phù hợp với không khí ngày lễ!

Vì vậy, đến ngày lễ Tình nhân, bọn họ quyết định ra ngoài hẹn hò.

Xuống nhà, đi nửa con phố.....

Ngước mắt nhìn, toàn người với người, đủ mọi tiếng rao bán, biển hiệu, các cặp tình nhân, mấy đứa trẻ đi bán hoa dạo.

Hai người đều cảm thấy nổi hết cả da gà da vịt lên.

Cuối cùng, bọn họ mua hai xiên kẹo hồ lô ở góc phố, đứng dưới lầu nắm tay nhau ăn hết rồi về nhà cho xong chuyện.

Đóng cửa lại, Thẩm Nam bảo, thôi thì chúng ta lại làm đi.....

—

6. Hẹn hò

Trời đẹp ghê ta. Mục tiêu của buổi hẹn hò hôm nay là đi bộ quanh thành phố.

Hai người tay trong tay đi từ đầu này đến đầu kia thành phố. Dọc đường đi, hai người ăn đủ thứ. Nào là đậu hũ thối, khoai tây xào, caramen đá bào, Oden, thịt xiên nướng, kẹo hồ lô, ô mai. Rồi thì cho chim, cho vịt ăn, hay ngồi phơi nắng, hưởng thụ gió trời. Đời đẹp thật!

Ngồi cạnh vườn hoa ăn hai cốc kem dâu giá 7 tệ xong, dắt tay nhau đi vứt cái cốc rồi mua đồ uống thì...

“Thẩm Nam!”

Thẩm Nam ngoảnh đầu lại, vừa nhìn đã quay ngoắt trở về ngay lập tức, thấp giọng nghiêng răng trèo trẹo: “Hắn ta không thể giả vờ mù một lần được sao?”

Mạc Bắc yên lặng, giơ hai ngón giữa.

“Thẩm Nam, anh đã suy nghĩ rất lâu, suy nghĩ kỹ rồi! Kỳ thật em rất nhất gan, cho nên có chuyện gì cũng đều giấu hết ở trong bụng, không dám nói ra. Là tại anh không làm cho em cảm thấy an tâm. Anh đã nghiêm túc kiểm điểm lại chính bản thân mình. Anh cũng chẳng trách gì em cả. Nếu em cảm thấy bây giờ rất tốt thì thôi, nếu lại thấy không an tâm với thằng nhóc kia, anh vẫn nguyện ý.....”

Mạc Bắc đứng sau lưng Thẩm Nam, cầm đặt ở trên vai cậu, nheo mắt nhìn liếc qua: = =+

“..... Anh có việc, đi trước đây.....”

“Phì.....” Thẩm Nam không nhịn được cười thành tiếng: “Hắn ta sợ em thật!”

Mạc Bắc hừ một tiếng, lon nước ngọt rỗng trong tay bị bóp thành hình chim cánh cụt với một cái vòng thánh trên đầu.

Thẩm Nam nhìn thấy thú vị, liền đưa lon Coca còn nguyên của mình cho y bảo: “Làm cái nữa đi!”

Mạc Bắc bóp một phát.

“Bụp! Phì – ” Coca bắn ra từ khe nứt, phun ướt hết cả mặt lẫn người y.

Thẩm Nam ôm tường cười ha hả.

Mạc Bắc: T__T

Lau mặt sạch sẽ, Thẩm Nam nắm tay Mạc Bắc đi mua quần áo.

Thẩm Nam phụ trách việc chọn, Mạc Bắc phụ trách việc... mặc cho cậu ngắm.

Ứng ý hơn chục cái, đổi số năm sáu cái, thấy cái nào cũng hợp. Cuối cùng Thẩm Nam đùa ác chọn một cái áo có mũ màu... hồng phấn. Mạc Bắc cũng ngoan ngoãn chiều ý cậu mặc luôn, sau đó lại mua thêm một cái giống hệt đưa cho Thẩm Nam thay.

Vì vậy, hai vị đại gia mặc hai cái áo liền mũ màu hồng phấn giống hệt nhau, nắm tay nhau đi dạo dọc con phố buôn bán. Đáng yêu chết luôn à~~! ()/

7. Ủm... Xem tự hiểu = w =

Thẩm Nam: “Em yêu anh chứ?”

Mạc Bắc: “Không biết à..... (_) ”

Thẩm Nam: “Thôi kệ, dù sao thì anh cũng không yêu em, cứ cặp với nhau cái đã.....”

Ly Ly: “Hai thằng ngu này lại diễn màn văn nghệ văn gừng gì nữa đây!?”

Anh Trần: “Diễn mệt thì thôi ý mà.”

Giang An: “Thẩm Nam, sao em thà cặp với hần mà không chịu về sống với anh!?”

Thẩm Nam: “Tôi với anh cặp còn không cặp nổi nói gì đến chuyện sống chung!”

Tần Du: “Gần đây tao đang chơi trò ‘kế hoạch nuôi dưỡng và dạy dỗ các cô con gái xinh tươi’. Nhưng sao con gái chăm bẵm cho lớn rồi, không phải gả cho hoàng tử thì cũng là lấy chồng hoặc là chạy theo mấy thằng ngu nào đó. Sao chẳng có đứa nào kết hôn với cha nó cả vậy nè.....?”

Không biết bao nhiêu năm sau, thằng ngu nào rảnh rồi ngồi đếm được!

Thẩm Nam: “Em yêu anh không?”

Mạc Bắc: “Em yêu anh = w =”

Thẩm Nam: “Sao biết là yêu?”

Mạc Bắc: “Em cảm thấy mình yêu rồi thì yêu thôi = 3 =”

Thẩm Nam: “Chụt! Anh cũng yêu em à~~ Hí hí~~ Dù sao thì ngoài em ra chẳng yêu ai được nữa.”

Ly Ly : “Hai thằng điên này vẫn chưa chịu thôi hả?”

Anh Trần: “Người ta coi cái này là ‘tán tỉnh’.....”

Ly Ly: “Anh Trần! Bọn mình cũng làm một màn thế đi!”

Tần Du: “F*ck! Đầu độc mắt ông!”

Pê ẹt:

Thêm điểm tình cảm cho anh Tần Du vì câu nói của anh: Gần đây tao đang chơi trò ‘kế hoạch nuôi dưỡng và dạy dỗ các cô con gái xinh tươi’... Sao chẳng có đứa nào kết hôn với cha nó cả vậy nè.....?” =))

Cuối cùng cũng đã kết thúc “Rỏ rá cặp được thì cặp đi”. Chân thành cảm ơn các bà con cô bác anh chị đã quan tâm theo dõi trong suốt 2 tuần qua :)

Xin chào tạm biệt và hẹn gặp lại ở truyện khác *vẫy khăn* ^^/~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ro-ra-cap-duoc-thi-cap-di>